Abstract Book

Annual Meeting 2009

Dermatological Society of Thailand

February 26-27, 2009

วารสารโรคผิวหนัง

ปีที่ 25 ฉบับที่ 1 มกราคม-มีนาคม 2552

เจ้าของ สมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย

วัตถุประสงค์ เผยแพร่ความรู้วิชาโรคผิวหนังแก่สมาชิกและแพทย์ทั่วไป
ประสานงานและส่งข่าวระหว่างสมาคมและสมาชิกแพทย์ทั่วไป

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา แพทย์หญิงณัฏฐา รัชตะนาวิน

บรรณาธิการผู้ช่วย แพทย์หญิงนุชา เนียมประดิษฐ์

กองบรรณาธิการ

แพทย์หญิงชสุรี สีตกะลิน	นายแพทย์สุขุม เจียมตน
นายแพทย์สมยศ จารุวิจิตรรัตนา	นายแพทย์นภดล นพคุณ
แพทย์หญิงวาณี วิสุทธิ์เสรีวงศ์	นายแพทย์ป่วน สุทธิพินิจธรรม
นายแพทย์กฤษฎา ดวงอุไร	แพทย์หญิงเพ็ญพรรณ วัฒนไกร
แพทย์หญิงพรรณแข มไหสวริยะ	แพทย์หญิงศรีศุภลักษณ์ สิงคาลวณิช
แพทย์หญิงกนกวลัย กุลทนันทน์	แพทย์หญิงกอบกุล อุณหโชค
นายแพทย์จินดา โรจนเมธินทร์	แพทย์หญิงสิริยา อารีเจริญเลิศ
นายแพทย์สมศักดิ์ ตันรัตนากร	นายแพทย์เวสารัช เวสสโกวิท
แพทย์หญิงชนิตว์วัณณ์ ตรีวิทยาภูมิ	

อดีตบรรณาธิการ

นายแพทย์ธาดา เปี่ยมพงศ์สานต์	พ.ศ.2528
แพทย์หญิงกนก บุณยะรัตเวช	พ.ศ.2529-พ.ศ.2531
นายแพทย์สมยศ จารุวิจิตรรัตนา	พ.ศ.2531-พ.ศ.2535
นายแพทย์หาญ วงศ์ไวศยวรรณ	พ.ศ.2535-พ.ศ.2537
นายแพทย์สมยศ จารุวิจิตรรัตนา	พ.ศ.2538-พ.ศ.2539
นายแพทย์ป่วน สุทธิพินิจธรรม	พ.ศ.2539-พ.ศ.2542
แพทย์หญิงพรทิพย์ ภูวบัณฑิตสิน	พ.ศ.2542-พ.ศ.2549

สำนักงานวารสารฯ อาคารเฉลิมพระบารมี ๕๐ ปี ชั้น 9 เลขที่ 2 ซ.ศูนย์วิจัย ถ.เพชรบุรีตัดใหม่ แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

กำหนดออก ปีละ 4 ฉบับ (มีนาคม, มิถุนายน, กันยายน, ธันวาคม)

การบอกรับ ส่งให้โดยไม่คิดมูลค่า แก่สมาชิกสมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย และห้องสมุดประจำโรงพยาบาลของรัฐทุกแห่งในประเทศไทย สำหรับผู้สนใจติดต่อบอกรับได้ที่ แพทย์หญิงณัฏฐา รัชตะนาวิน สำนักงานวารสารฯ

ผู้จัดทำและรวบรวม นางสาวณียวรรณ หีตพัฒน์

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์ ถ.อรุณอัมรินทร์ โทร 0-2411-1523

Thai Journal of Dermatology

Vol.25 No.1 January-March 2009

Editor	Natta Rajatanavin, MD	
Associate Editor	Nucha Niumpradit, MD	
Editorial Board	Chasuree Sitakalin, MD	Sukhum Jiamton, MD
	Somyot Charuwichitratana, MD	Nopadon Noppakun, MD
	Wanee Wisuthsarewong, MD	Puan Suthipinittharm, MD
	Krisada Duangurai, MD	Penpun Wattanakrai, MD
	Punkae Mahaisavariya, MD	Srisupalak Singalavanija, MD
	Kanokvalai Kulthanan, MD	Kabkul Aunhachoke, MD
	Chinda Rojanamathin, MD	Siriya Areechareonlert, MD
	Somsak Tanrattanakorn, MD	Vararat Vertkovit, MD
	Chanitwan Treewittayapoom, MD	
Past-Editors	Thada Piamphongsant, MD	1985
	Kanok Bunyaratavej, MD	1986-1988
	Somyot Charuwichitratana, MD	1988-1992
	Harn Wongwaisayawan, MD	1992-1994
	Somyot Charuwichitratana, MD	1995-1996
	Puan Suthipinittharm, MD	1997-1999
	Porntip Puvabanditsin, MD	1999-2006

Vol.25 No.1 January-March 2009 Thai Journal of Dermatology (ISSN 0125-8680) is published tri-monthly

Postmaster Send address change to Dr.Natta Rajatanavin
9th Floor, Royal Golden Jubilee Building. 2, Soi Soonvijai, New Petchburi Rd, Bangkapi, Huaykwang, Bangkok 10310. Tel.0-2716-6857, 0-2716-5256, 0-2716-6661-3 ext.9012

รายนามคณะกรรมการ
สมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย
ตั้งแต่มีนาคม 2551 ถึง เมษายน 2553

นายก	นายแพทย์นภดล	นพคุณ
อุปนายก	นายแพทย์กฤษฎา	ดวงอุไร
เลขาธิการ	แพทย์หญิงกนกวลัย	กุลทนันทน์
ประธานวิชาการ	นายแพทย์ประวิตร	อัศวานนท์
เหรัญญิก	แพทย์หญิงกอบกุล	อุณหโชค
นายทะเบียน	นายแพทย์สมศักดิ์	ตันรัตนากร
สาราณียกร	แพทย์หญิงณัฏฐา	รัชตะนาวิน
ปฏิคม	นายแพทย์รัฐภรณ์	อึ้งภากรณ์
ประชาสัมพันธ์	แพทย์หญิงสุวิรากร	โอภาสวงศ์
กรรมการกลาง	นายแพทย์ป่วน	สุทธิพินิจธรรม
	นายแพทย์จิโรจ	สินธวานนท์
	แพทย์หญิงพรทิพย์	ภูวบัณฑิตสิน
	แพทย์หญิงศรีศุภลักษณ์	สิงคาลวณิช
	นายแพทย์จินดา	โรจนเมธินทร์
	นายแพทย์วรพงษ์	มนัสเกียรติ

สำนักงานสมาคม **อาคารเฉลิมพระบารมี ๕๐ ปี ชั้น 9**
เลขที่ 2 ซ.ศูนย์วิจัย ถ.เพชรบุรีตัดใหม่
แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310
โทร. 0-2716-6857, 0-2716-5256 หรือ 0-2716-6661-3 ต่อ 9012

วารสารนี้ได้รับเงินอุดหนุนค่าพิมพ์จากสมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย

เนื้อหาบทความหรือข้อคิดเห็นใด ๆ ในวารสารถือเป็นความคิดเห็นของผู้เขียนโดยเฉพาะเท่านั้น สมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทยหรือ กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นพ้องด้วยเสมอไป

The Council of Dermatological Society of The Thailand

March 2008 – April 2010

President	Nopadon	Noppakun, MD
Vice president	Krisada	Duangurai, MD
Secretary General	Kanokvalai	Kulthanan, MD
Scientific	Pravit	Asawanonda, MD
Treasurer	Kobkul	Aunhachoke, MD
Registration	Somsak	Tanrattanakorn, MD
Editor	Natta	Rajatanavin, MD
Social	Rataporn	Ungpakorn, MD
Public Relation	Suwirakorn	Ophaswongse , MD
Members	Puan	Suthipinittharm, MD
	Jirot	Sindhvananda, MD
	Porntip	Phuvabunditsin, MD
	Srisupalak	Singalavanija, MD
	Jinda	Rotchanamethin, MD
	Woraphong	Manuskiatti, MD

Office **Dermatological Society of Thailand**

9th Floor, Royal Golden Jubilee Building. 2, Soi Soonvijai,

New Petchburi Rd, Bangkapi Huaykwang, Bangkok, 10310

Tel. 0-2716-6857, 0-2716-5256, 0-2716-6661-3 ext. 9012

วันพฤหัสบดีที่ 26 กุมภาพันธ์ 2552

เวลา	หัวข้อเรื่อง
07:30-08:00 **(เคาร์เตอร์)**	**ลงทะเบียน**
08.00-10.00 **Lotus 1-2**	**Free papers : English presentations**
09:30-10:15 **BCC** **Hall A**	**Stem Cells**, What's Here and What's Next ● ดร.นพ.เวสารัช เวสสโกวิท Moderator ● รศ.ดร.นพ.วิปร วิประกษิต ● อ.นพ.กฤษณพงศ์ มโนธรรม
10:15-11:00	**Symposium:** "Advances in Urticaria" ● รศ.นพ.นภดล นพคุณ Moderator ● รศ.พญ.กนกวลัย กุลทนันทน์
11:00-13:00	**Lunch symposium:** “Therapeutic strategies for Psoriasis and beyond: A Practice-Based Approach” ● รศ.พญ.ณัฏฐา รัชตะนาวิน Moderator ● Diamant Thaci, MD. (Germany)
13:00-13:45	**Symposium:** "Food allergy" ● รศ.พญ.กนกวลัย กุลทนันทน์ Moderator ● ศ.พญ. ศิริวรรณ วนานุกูล ● รศ.พญ. พรรณทิพา ฉัตรชาตรี
13:45-16:00	**Fractional lasers** : *All you need to know* ● รศ.นพ.วรพงษ์ มนัสเกียรติ ● อ.นพ.จินดา โรจนเมธินทร์ ● อ.พญ.ชนิตว์วัณณ์ ตรีวิทยาภูมิ ● พญ.ภาวิณี ฤกษ์นิมิตร

วันศุกร์ที่ 27 กุมภาพันธ์ 2552

เวลา	หัวข้อเรื่อง
07:30-08:00 **(เคาร์เตอร์)**	**ลงทะเบียน**
08.00-10.00 **Lotus 1-2**	**Free papers : English presentations**
09:30-10:15 **BCC** **Hall A**	**รับมือ พ.ร.บ.คุ้มครองผู้บริโภค** ● รศ.นพ.ป่วน สุทธิพินิจธรรม Moderator ● อ.นพ.เมธี วงศ์ศิริสุวรรณ ● อ.นพ.สุทัศน์ ดวงดีเด่น
10:15-11:00	**Psoriasis and Psoriatic arthritis** ● Claus Zachariae, MD. (Denmark) ● อ.นพ.อธิพงศ์ สูริประเสริฐ
11:00-13:00	**Lunch symposium**: “Sun exposure in sensitive skin and role of sunscreen to protect skin against UVA” ● รศ.นพ.ประวิตร อัศวานนท์ Moderator ● Dr.Simone Prestc ● พญ.รัศนี อัครพันธุ์
13:00-14:00	**ประชุมธุรการ** (Business meeting)
14:00-15:00	**CPC** ● รศ.นพ.นภดล นพคุณ และ คณะ
15:00-16:00	**We warned you : adverse effects จาก** ● Antibiotics ● Calcineurin inhibitors ● Carboxytherapy ● Needling ● Etc. ● รศ.นพ.ประวิตร อัศวานนท์, ● อ.นพ.สุมนัส บุณยะรัตเวช

Workshop

26 กุมภาพันธ์ 2552

<u>ภาคเช้า</u> (10:00-12:00)

1. CPG สมาคมแพทย์ผิวหนังฯ (ห้อง Lotus 3-4)
2. บริษัท ฟิลเทค เอ็นเตอร์ไพรส์ (1994) จำกัด (ห้อง Lotus 5-6)
3. บริษัท เลเซอร์ เอ็นจิเนีย จำกัด (ห้อง Lotus 7)

<u>ภาคบ่าย</u> (14:00-16:00)

1. ประชาสัมพันธ์ (ห้อง Lotus 3-4)
2. บริษัท เมดิคอล เลเซอร์ เทคโนโลยี่ (ประเทศไทย) จำกัด (ห้อง Lotus 5-6)
3. บริษัท ซี เวลเนส จำกัด (ห้อง Lotus 7)

27 กุมภาพันธ์ 2552

<u>ภาคเช้า</u> (10:00-12:00)

1. บริษัท ท็อป เอสเทติคส์ คอร์ปอเรชั่น จำกัด (ห้อง Lotus 3-4)
2. บริษัท ฟิลเทค เอ็นเตอร์ไพรส์ (1994) จำกัด (ห้อง Lotus 5-6)

<u>ภาคบ่าย</u> (14:00-16:00)

1. Basic Science for Residents: Dermatology and Immunology (ห้อง Lotus 3-4)
2. บริษัท ไวเอท (ประเทศไทย) จำกัด (ห้อง Lotus 5-6)
3. บริษัท ธิซเซิล จำกัด (ห้อง Lotus 7)

Oral Presentation

การประชุมใหญ่สามัญประจำปี 2552

วันพฤหัสบดีที่ 26 กุมภาพันธ์ 2552 เวลา 08.00-10.15 น. ห้อง Lotus 1

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Photothermolysis for the Treatment of Facial Wrinkle	Pawinee Rerknimitr MD, Marisa Pongprutthipan MD, Wannasri Sindhuphak MD. (จุฬา)
2	Efficacy of 0.05% Tretinoin Cream For Treatment of Wrinkle in Photoaged skin of the forearm in Thai patients, A Randomized Double-blind Placebo Control Trial	Pongtawat Cheeranavanit MD, Nopadon Noppakun MD. (จุฬา)
3	The clinical features of chronic actinic dermatitis in Ramathibodi Hospital : A 10-year retrospective study	Anita Kruavit MD, Natta Rajatanavin MD. (รามาธิบดี)
4	A prospective study of the efficacy of targeted broadband UVB phototherapy for vitiligo (generalized and segmental typed) ; preliminary report.	Sutthinun Wichyanrat MD, Natta Rajatanavin MD. (รามาธิบดี)
5	Comparative treatment of melasma with low-fluence Q-Switched Nd-YAG (1064 nm) Laser versus topical triple combination (4% Hydroquinone, 0.05% Tretinoin, 0.01% Fluocinolone acetonide): split face design	Sutthinun Wichyanrat MD, PenpunWattanakrai MD. (รามาธิบดี)
6	Epidemiology and therapeutic options of atypical mycobacterium skin infection in Ramathibodi hospital: A decade retrospective study.	Tanun Desomchoke MD, Penpun Wattanakrai MD. (รามาธิบดี)
7	Acute adverse effects of phototherapy in Ramathibodi Hospital.	Wikanda Panmanee MD, Bhakinai Temnithikul MD, Natta Rajatanavin MD. (รามาธิบดี)

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
8	Periorbital Rejuvenation with Fractional 1,550-nm Ytterbium/Erbium Fiber Laser and Variable Square Pulse 2,940-nm Erbium:YAG laser in Asians: A Comparison study	Suwimon Pootongkam MD, Salinee Rojhirunsakool MD, Penpun Wattanakrai MD. (รามาธิบดี)
9	Split-face Comparison between Long Pulse Duration Nd:YAG 1064 nm Laser alone versus combination Long Pulse Duration and Q-Switched Nd:YAG 1064 nm Laser with Carbon Photoenhancer Lotion in the treatment of enlarged pores in Asian females	Salinee Rojhirunsakool MD, Suwimon Pootongkam MD, Penpun Wattanakrai MD. (รามาธิบดี)
10	Side Effects and Complications of Fractional 1550-nm Erbium Fiber Laser Treatment in Asian Skin	Premjit Vaiyavatjamai MD, Palinee Rattanasirivilai MD, Pempun Wattanakrai MD. (รามาธิบดี)

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Oral Presentation

การประชุมใหญ่สามัญประจำปี 2552

วันพฤหัสบดีที่ 26 กุมภาพันธ์ 2552 เวลา 08.00-10.15 น. ห้อง Lotus 2

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Efficacy and safety of fractional CO_2 laser resurfacing for treatment of atrophic acne scars in Asians	Daranporn Triwongwaranat MD, Woraphong Manuskiatti MD, Supenya Varothai MD. (ศิริราช)
2	Effect of Pulse Width of a Variable Square Pulse (VSP) Erbium:YAG Laser on the Treatment Outcome of Periorbital Wrinkles in Asians	Sujittra Siriphukpong MD, Woraphong Manuskiatti MD, Supenya Varothai MD, Rungsima Wanitphakdeedecha MD (ศิริราช)
3	Treatment of Striae Distensae in Skin Phototypes IV-V with a TriPollar Radiofrequency Device	Einapak Boonthaweeyuwat MD, Woraphong Manuskiatti MD, Supenya Varothai MD. (ศิริราช)
4	The effect of clinical, socioeconomic data and dermatology life quality index on melasma patients' willingness to pay and time trade-off for treatment at Siriraj Hospital	Charussri Leeyaphan MD, Rungsima Wanitphakdeedecha MD, Woraphong Manuskiatti MD, Einapak Boontaveeyuwap MD. (ศิริราช)
5	Circumference reduction and cellulite treatment with a TriPollar™ radiofrequency device: a pilot study	Charussri Leeyaphan MD, Woraphong Manuskiatti MD, Nittaya Lektrakul MD, Supenya Varothai MD. (ศิริราช)
6	Efficacy of 1064 nm. long pulsed Nd:YAG laser in the treatment of striae distensae	Phatsuri Eamskoolnont MD, Papawan Chawvavanich MD. (สถาบันโรคผิวหนัง)

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
7	A Comparative Split Face Study using Different Purpuric and Non-purpuric Fluence Level of 595-nm Pulsed Dye Laser for Treatment of Moderate to Severe Acne Vulgaris	Nataya Voravutinon MD, Chanon Tammavigitkul MD, Jinda Rojanamatin MD. (สถาบันโรคผิวหนัง)
8	Topical Tacrolimus for the treatment of vitiligo	Patharaporn Juyyim MD, Rutsanee Akaraphanth MD, Jirot Sindhvananda MD, Pimonpun Gritiyarangsan MD PhD. (สถาบันโรคผิวหนัง)
9	Targeted narrowband UVB phototherapy plus topical tacrolimus and targeted narrowband UVB monotherapy for the treatment of vitiligo	Siri-on Klahan MD, Pravit Asawanonda MD. (จุฬา)

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Oral Presentation

การประชุมใหญ่สามัญประจำปี 2552

วันศุกร์ที่ 27 กุมภาพันธ์ 2552 เวลา 08.00-10.15 น. ห้อง Lotus 1

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Effect of methotrexate on the serum levels of IL-22 in patients with moderate to severe plaque-type psoriasis	Jitlada Meephansan MD, Jongkonnee Wongpiyabovorn MD, Wannasri Sindhuphak MD. (จุฬา)
2	The Efficacy of 0.1% Tacrolimus Ointment in the Treatment of Discoid Lupus Erythematosus to Evaluate Clinical Improvement Compare to Placebo, A Randomized, Placebo-controlled, Double-blind Study.	Piyavadee Singvahanont MD, Wiwat korkij MD. (จุฬา)
3	Single dose ivermectin in scabies	Mona Asavisanu MD, Porntip Puvabanditsin MD. (จุฬา)
4	The study of the effect and safety of *Spongilla lacustris* with 3% hydrogen peroxide in rat skin	Montri Wongniraspai MD, Montree Udompataikul MD, Amporn Jariyapongskul PhD. (มศว.)
5	Topical medications for seborrheic dermatitis : Systematic review and meta-analysis	Waraphorn Apasrawirote MD, Suthee Rattanamongkolgul MD PhD, Montree Udompataikul MD. (มศว.)
6	A comparative study on melasma treatment between tranexamic acid intradermal injection and topical application of 3% hydroquinone	Peerasak Nakwatchara MD, Montree Udompataikul MD, Piyakan Limtanyakul MD. (มศว.)
7	A Comparative study on the efficacy of 0.025% Licochalcone A and 1%hydrocortisone for atopic dermatitis treatment	Woradee Srisatvaja MD, Montree Udompataikul MD, Piyakan Limtanyakul MD. (มศว.)

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
8	A comparative study on effectiveness of N-palmitoylethanolamide cream versus 1% hydrocortisone cream for treatment of seborrheic dermatitis	Sirima Sawatwarakul MD, Montree Udompataikul MD, Piyakan Limtanyakul MD. (มศว.)
9	The efficacy of 1550-nm Erbium doped fiber in striae alba	Suchart Ngarmleartkul MD, Piyakan Limtanyakul MD, Montree Udompataikul MD. (มศว.)
10	Corticosteroid sparing regimens in pemphigus vulgaris treatment: Ramathibodi experience	Rataya Dermlim MD, Parichart Chalidapongse MD, Natta Rajatanavin MD. (รามาธิบดี)

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Oral Presentation

การประชุมใหญ่สามัญประจำปี 2552

วันศุกร์ที่ 27 กุมภาพันธ์ 2552 เวลา 08.00-10.15 น. ห้อง Lotus 2

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Effectiveness of Onion Extract Gel versus Placebo on Pfannenstiel's Cesarean Section Scars: A Prospective Randomized Double-Blinded Study	Kumutnart Prabudhanitisarn MD, Pornaree Patcharapotjanakorn MD, Pranee Wongkitisophon MD, Somsak Tanrattanakorn MD, Penpun Wattanakri MD. (รามาธิบดี)
2	Clinical correlation between human dermatophytosis and animal exposure	Sanchai Sombatmaithai MD, Sumanas Bunyratavej MD, Chanai Muanprasart Bed, Leena Chularojanamontri MD, Kanokvalai Kulthanan MD. (ศิริราช)
3	KOH examination in superficial fungal infection of the skin: the experience-based procedure	Supapat Bunyaratavej MD, Sumanas Bunyaratavej MD, Chanai Muanprasat Bed, Sorachai Srisuma MD PhD. (ศิริราช)
4	Efficacy of clotrimazole 1% powder vs. clotrimazole 1% cream in primary treatment of tinea cruris and tinea pedis	Rassarin Khomgongsuwan MD, Sutthirat Reangchainam, Nataya Voravutinon MD, Una Puongmanee MD, Rattaporn Ungpakorn MD, Vesarat Wessagowit MD PhD. (สถาบันโรคผิวหนัง)
5	The relationship of house dust mite and facial dermatitis in atopic dermatitis patients	Pattachee Ongmahutmongkol MD, Praneet Sajjachareonpong MD. (สถาบันโรคผิวหนัง)

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
6	Hand Dermatitis in Hairdressers	Chanutta Swasdivanich MD, Poohglin Tresukosol MD. (สถาบันโรคผิวหนัง)
7	A 3-week comparative study transepidermal water loss, skin hydration, after a single application of moisturizers available at the Institute of Dermatology	Pinnaree Kattipathanapong MD, Walaiorn Pratchyapruit MD, Aporn Burccthan Med Tech. (สถาบันโรคผิวหนัง)
8	Bullous pemphigoid in children	Sirinda Jamjanya MD, Wanida Limpomgsanurak MD, Srisupalak Singalavanija MD. (สถาบันสุขภาพเด็กฯ)
9	Therapeutic effect of topical capsaicin 0.025% gel on pruritic papular eruption.	Patnarin Stirapongsasuti MD, Artit Nakakes MD. (พระมงกุฎเกล้า)
10	Prevalence of dermatologic disease in female prisoner of central woman correctional institution	Julphat Intarasupht MD. (พระมงกุฎเกล้า)

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Poster Presentations

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Treatment of Melasma with Variable Square Pulse Erbium:YAG Laser Resurfacing	Rungsima Wanitphakdeedecha MD, Sujittra Siriphukpong MD, Woraphong Manuskiatti MD. (ศิริราช)
2	Treatment of Punched Out Atrophic and Rolling Acne Scars in Skin Phototypes III, IV, and V with Variable Square Pulse Erbium: YAG Laser Resurfacing	Rungsima Wanitphakdeedecha MD, Sujittra Siriphukpong MD, Woraphong Manuskiatti MD. (ศิริราช)
3	A series of *Mycobacterium abscessus* infection following mesotherapy procedure by non-professional health care personnel	Pranee Wongkitisopon MD, Somsak Tanrattanakorn MD. (รามาธิบดี)

Oral Presentations

February 26, 2009

Photothermolysis for the Treatment of Facial Wrinkle

Pawinee Rerknimitr MD,

Marisa Pongprutthipan MD,

Wannasri Sindhuphak MD.

ABSTRACT:

RERKNIMITR P, PONGPRUTTHIPAN M, SINDHUPHAK W. FRACTIONAL PHOTOTHERMOLYSIS FOR THE TREATMENT OF FACIAL WRINKLE: RESULTS AND COMPLICATION IN ASIANS. *DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, CHULALONGKORN UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

Background: Fractional photothermolysis is a novel aesthetic laser surgery modality for the treatment of facial wrinkle apart from other conventional treatments. There are limited reports regarding the effectiveness and side effects of this treatment in Asians' skin.

Objectives: To evaluate the effectiveness and side effects of 1,550-nm Erbium fiber Laser as a treatment of facial wrinkle in Asians' skin (Fitzpatrick's skin type III-V).

Materials and methods: Twenty patients with mild to moderate facial wrinkle were included in the study. In each patient, half of the forehead was randomized to have a treatment and the other half was served as a control. The treatment was done with FINE SCAN 1550^{TM} (TNC SPECTRONICS, Bangkok, Thailand), 1,550nm Erbium fiber laser once a week for 8 successive treatments. Photographs were taken by VISIA at 0, 4 weeks and 12 weeks after the treatment and were evaluated by three experienced dermatologists using a quartile grading scale. Patient satisfaction score and side effects during each treatment were recorded.

Results: At 4 weeks after the treatment, mean wrinkle, dyspigmentation, irregularities and overall improvement scores were 0.35, 0.10, 0.20 and 0.50 respectively. At 12 weeks post treatment, the score decreased to 0.20, 0.05, 0.10 and 0.20. All of the improvement scores were significantly higher ($p < 0.05$) in the treatment group than the control group except for the dyspigmentation improvement score. Patients' satisfaction score was 2 (good) in 35% (7/20) of the patients. Side effects included transient erythema and edema which were mild and self-limited. Mean pain score using visual analog scale was 1.32. No serious side effect was observed.

Conclusion: fractional photothermolysis with1,550-nm Erbium fiber laser is one of the effective treatment for facial wrinkle, although the improvement decreased with time. Side effects are few and tolerable even in patients with fitzpatrick's skin type III-V.

Key word: Wrinkle, Fractional photothermolysis, Fine Scan

บทคัดย่อ:

ภาวิณี ฤกษ์นิมิตร มาริษา พงศ์พฤฒิพันธ์ วัณณศรี สินธุภัค การรักษาริ้วรอยบนใบหน้าด้วยเลเซอร์ลอกผิวระบบแบ่งส่วน

สาขาวิชาตจวิทยา ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การรักษาริ้วรอยบนใบหน้ามีหลายวิธี การรักษาด้วยเลเซอร์ลอกผิวระบบแบ่งส่วน เป็นการรักษาแบบใหม่ ซึ่งยังไม่มีการทดลองในประชากรซึ่งมีสีผิวเข้ม

วัตถุประสงค์ในการวิจัย: เพื่อประเมินประสิทธิภาพ และผลข้างเคียงของเลเซอร์ลอกผิวระบบแบ่งส่วน ความยาวคลื่น 1,550 นาโนเมตร ในการรักษาริ้วรอยบนใบหน้าในประชากรไทย

วิธีการทำวิจัย: ศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง 20 ราย อาสาสมัครแต่ละรายได้รับการรักษาที่ครึ่งหนึ่งของหน้าผาก และหน้าผากอีกด้านเป็นกลุ่มควบคุม ทำการรักษาด้วยเลเซอร์ลอกผิวระบบแบ่งส่วน FINE SCAN 1550^{TM} สัปดาห์ละ 1 ครั้ง นาน 8 สัปดาห์ติดต่อกัน ประเมินผลการรักษาด้วยรูปถ่ายจากเครื่อง VISIA ที่ 0, 4 และ 12 สัปดาห์หลังการรักษา โดยแพทย์ผิวหนัง 3 ท่านทำการให้คะแนน บันทึกผลข้างเคียงของการรักษาและความพึงพอใจของอาสาสมัคร

ผลการศึกษา: ที่ 4 สัปดาห์หลังสิ้นสุดการรักษา พบว่าคะแนนริ้วรอย สีผิว ความสม่ำเสมอ และคะแนนโดยรวมเป็น 0.35, 0.10, 0.20 และ 0.50 ตามลำดับ และคะแนนลดลงเป็น 0.20, 0.05, 0.10 และ 0.20 ที่ 12 สัปดาห์หลังการรักษา ซึ่งคะแนนดังกล่าวสูงกว่าในหน้าผากด้านที่ได้รับการรักษาเมื่อเทียบกับกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นคะแนนในด้านสีผิว อาสาสมัครร้อยละ35 มีความพึงพอใจในระดับดี ผลข้างเคียงในการรักษา พบรอยแดง และบวมเล็กน้อย ซึ่งหายไปเอง ระดับความเจ็บปวดโดยเฉลี่ยเท่ากับ 1.32 ไม่พบผลข้างเคียงที่รุนแรงอื่นใด

สรุปผล: เลเซอร์ลอกผิวระบบแบ่งส่วนเป็นทางเลือกอย่างหนึ่งที่ได้ผลดีในการรักษาริ้วรอย แม้ว่าผลการรักษาจะค่อยลดลงในเวลาต่อมา นอกจากนี้ยังไม่พบผลข้างเคียงที่รุนแรงใดๆ จากการรักษา

คำสำคัญ: เลเซอร์ลอกผิวระบบแบ่งส่วน, ริ้วรอย, FINE SCAN

Efficacy of 0.05% Tretinoin Cream For Treatment of Wrinkle in Photoaged skin of the forearm in Thai patients, A Randomized Double-blind Placebo Control Trial.

Pongtawat Cheeranavanit MD,

Nopadon Noppakun MD.

ABSTRACT:

CHEERANAVANIT P, NOPPAKUN N. EFFICACY OF 0.05% TRETINOIN CREAM IN THE TREATMENT OF WRINKLE IN PHOTOAGED SKIN OF THE FOREARM IN THAI PATIENTS, A RANDOMIZED DOUBLE-BLIND PLACEBO CONTROLLED TRIAL.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, CHULALONGKORN HOSPITAL, BANGKOK, THAILAND.

Background: Tretinoic acid is one of the most popular and well-documented drug in the treatment of photoaged skin. The subjects in the previous studies, most of them are Caucasoid skin but there are few reports about tretinoin cream for treatment of wrinkle in photoaged skin in Asian skin especially Thais.

Objectives: To determine the efficacy of 0.05% tretinoin cream in the Treatment of Wrinkle in photoaged skin of the forearm in Thai patients.

Materials and Methods: 43 Thai-patients with photoaged forearms completed a randomized, double-blind, vehicle-controlled, left and right comparison study. Topical 0.05% tretinoin cream or its vehicle was applied once daily to either the right or the left forearm for 24 weeks. Clinical assessment using semiquantitative scal (0=none ,4=severe photoaged forearm), objective measurement of wrinkle, roughness by visioscan and pigmentation by mexameter. Histological evaluation including epidermal thickness, papillary dermis thickness and elastic staining by special image analysis software.

Result: Pending.

Conclusion: Pending.

Key word: Photoaged skin of the forearm, Tretinoin , Wrinkle, Thai patients

บทคัดย่อ:

พงศ์ธวัช ชีรณวาณิช นภดล นพคุณ ประสิทธิผลของยา 0.05% เทรทิโนอินชนิดครีมในการลดรอยเหี่ยวย่นบริเวณแขนที่มีการเสื่อมจากแสงแดดในคนไทย, การศึกษาแบบสุ่ม เปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมโดยปิดสองข้าง

สาขาวิชาตจวิทยา ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ยาเทรทิโนอินเป็นยาที่ใช้ในการรักษาผิวหนังเสื่อมจากแสงแดดอย่างแพร่หลาย การศึกษาที่ผ่านมาส่วนใหญ่เป็นการศึกษาในคนตะวันตกซึ่งเป็นคนผิวขาวแต่การศึกษาในคนเอเชียยังมีไม่มากโดยเฉพาะในคนไทย

วัตถุประสงค์ : เพื่อจะประเมินประสิทธิผลของยา 0.05%เทรทิโนอินชนิดครีมในการรักษารอยเหี่ยวย่นบนแขนที่มีความเสื่อมจากแสงแดดในคนไทย

วิธีการศึกษา : ผู้ป่วยที่มีความเสื่อมของผิวหนังบนแขนจากแสงแดดจำนวน 43 คน ได้รับการรักษาด้วยยาทา 0.05% เทรทิโนอินทาบนแขนด้านนอกหนึ่งข้างวันละครั้งและทายาหลอกในแขนด้านนอกอีกข้างวันละครั้งเป็นเวลา 24 สัปดาห์ ประเมินทางคลินิกใช้การให้คะแนน (0=ไม่มี, 4=มีความเสื่อมของผิวหนังจากแสงแดดรุนแรงมาก), ประเมินโดยใช้เครื่องมือวัดรอยย่นและความขรุขระ (visioscan) สีผิว (mexameter) ประเมินทางพยาธิสภาพโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการวิเคราะห์ค่าความหนาของชั้นหนังกำพร้า, ความหนาของชั้นหนังแท้ส่วนบนและปริมาณของเส้นอีลาสติกในชั้นหนังแท้.

ผลการศึกษา : รอประมวลผล

สรุปผล : รอประมวลผล

คำสำคัญ : ความเสื่อมของผิวหนังบนแขนจากแสงแดด, เทรทิโนอิน, รอยเหี่ยวย่น, คนไทย

The clinical features of chronic actinic dermatitis in Ramathibodi Hospital : A 10-year retrospective study

Anita Kruavit MD,

Natta Rajatanavin MD.

ABSTRACT:

KRUAVIT A, RAJATANAVIN N. THE CLINICAL FEATURES OF CHRONIC ACTINIC DERMATITIS IN RAMATHIBODI HOSPITAL : A 10-YEAR RETROSPECTIVE STUDY.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Chronic actinic dermatitis (CAD) is a photosensitivity disorder characterized by severe eczematous lesions, developing on sun-exposed areas. The patients are abnormally photosensitive to UV and often visible light. Multiple contact allergens may also be associated. CAD is often disabling and tends to persist. The previous study reported the probability of disease resolution in 20% of their patients by a 10 year follow up period.

Objectives: This retrospective study aims to review the clinical features, time to resolution of the disease and also response to various treatments in CAD patients in Ramathibodi Hospital for the past decade.

Methods: The clinical data of 22 patients diagnosed with CAD from January 1998 to December 2008 were reviewed, including the phototest, patch/photopatch test results and the response to treatments. The degree of clinical improvement in abnormal photosensitivity was classified as resolved, clinically improved and not improved.

Results: The majority of the pateints were male (78%) and the onset of disease began in the fourth and fifth decades. All patients had reduced MED to UVB, 12 patients (83%) had reduced MED to UVA as well. Four of 22 patients had contact allergens and one patient had photocontact allergens. In the 5 year follow up period, the patients had resolved, clinically improved and not improved in 10%, 60% and 30%, respectively. The treatments included sun avoidance, sunscreen, topical steroid, azathioprine and PUVA. Topical tacrolimus was used in refractory cases with satisfactory results.

Conclusion: Chronic actinic dermatitis is a chronic longstanding photosensitivity disease. 70% of our patients showed improvement after 5 year follow up period. The hardening effect from repeated sun exposure in our climate may play the important role in shortening the disease period.

Key word: Chronic actinic dermatitis

บทคัดย่อ:

อนิตา เครือวิทย์ ณัฏฐา รัชตะนาวิน การศึกษาลักษณะทางคลินิกของผู้ป่วย Chronic actinic dermatitis ในโรงพยาบาลรามาธิบดี: การศึกษาย้อนหลัง 10 ปี

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

Chronic actinic dermatitis เป็นโรคผิวหนังที่เกิดจากการไวต่อแสง โดยทั่วไป มีลักษณะทางคลินิกเป็นผื่นอักเสบแบบเฉียบพลันหรือเรื้อรัง ในบริเวณที่โดนแสง ร่วมกับ ตรวจพบมีการตอบสนองต่อการทดสอบด้วยแสงUVB, UVA และ/หรือ visible light ที่ผิดปกติ ในผู้ป่วยบางรายอาจพบตามหลังโรคผื่นแพ้จากสารสัมผัสหรือผื่นแพ้แสงจากยาบางชนิดได้ การวิจัยก่อนหน้านี้ ซึ่งทำการศึกษากลุ่มผู้ป่วย Chronic actinic dermatitis ในประเทศอังกฤษ พบว่า ระยะเวลาการดำเนินโรคค่อนข้างเรื้อรังและยาวนาน มีผู้ป่วย 1 ใน 5 ราย ที่สามารถหายจากโรคได้ในระยะเวลา 10 ปี

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาลักษณะทางคลินิก ลักษณะการดำเนินโรค และการตอบสนองต่อการรักษาโดยวิธีต่างๆ ของผู้ป่วย Chronic actinic dermatitis ในร.พ.รามาธิบดี

วิธีการศึกษา: รวบรวมข้อมูลผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัย Chronic actinic dermatitis ตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ.2541 ถึง ธันวาคม พ.ศ.2551 ทั้งหมด 22 คน โดยศึกษาถึง เพศ, อายุ, ผลการทดสอบแสง, ผลการทดสอบผื่นแพ้สัมผัส รวมไปถึงผลของการรักษาด้วยวิธีต่างๆ และแบ่งกลุ่มผู้ป่วยเป็น 3 กลุ่ม คือ หายขาดจากโรค, อาการดีขึ้น และยังไม่หายจากโรค สำหรับการศึกษาถึงการดำเนินโรค

ผลการศึกษา: จากการศึกษาข้อมูลผู้ป่วย พบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (78%) และเริ่มเป็นโรคในช่วงอายุ 40-60 ปี ผู้ป่วยทั้งหมดมีการตอบสนองต่อแสง UVB ผิดปกติ และมีผู้ป่วย 12 ราย (83%) ที่มีการตอบสนองต่อแสง UVA ผิดปกติร่วมด้วย ผู้ป่วย 4 รายมี contact allergens และ หนึ่งรายมี photocontact allergens จากการติดตามผลหลังการรักษาไป 5 ปี พบว่า มีผู้ป่วยหายขาดจากโรค 10% , อาการดีขึ้น 60% และ ยังไม่หายจากโรค 30% การรักษาที่ได้คือ การหลีกเลี่ยงแสงแดด, ใช้สารป้องกันแสงแดด, สเตียรอยด์ชนิดทา, azathioprine และ PUVA ในรายที่ตอบสนองต่อการรักษาไม่ดี พบว่าใช้ topical tacrolimus ได้ผลดี

สรุปผล: Chronic actinic dermatitis เป็นโรคที่การดำเนินโรคค่อนข้างเรื้อรัง แต่ในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีอาการดีขึ้นใน 5 ปี การที่ผู้ป่วยได้รับ แสงแดดในภูมิอากาศของประเทศไทย คล้ายกับการรักษาวิธี hardening อาจเป็นสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้ระยะเวลาการดำเนินโรคสั้นขึ้น

คำสำคัญ : โรคผื่นไวต่อแสง

A prospective study of the efficacy of targeted broadband UVB phototherapy for vitiligo (generalized and segmental typed) ; preliminary report.

Sutthinun Wichyanrat MD,

Natta Rajatanavin MD.

ABSTRACT:

WICHYANRAT S, RAJATANAVIN N. A PROSPECTIVE STUDY OF THE EFFICACY OF TARGETED BROADBAND UVB PHOTOTHERAPY FOR VITILIGO (GENERALIZED AND SEGMENTAL TYPED).

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE,FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL,MAHIDOL UNIVERSITY,BANGKOK,THAILAND.

Background :Vitiligo is a common pigmentary disorder. Various treatment modalities has been tried with various success. Currently, Narrowband UVB phototherapy is the most effective therapy for generalized vitiligo. The novel targeted UVB phototherapy is a promising therapy which may produced faster repigmentation and help decreasing side effect of burning, tanning ,photoaging and the risk of skin cancer to normal skin.

Objective : To study the efficacy and side effect of targeted broadband phototherapy for symmetrical and segmental vitiligo in Phototherapy unit at Ramathibodi hospital.

Method: Vitiligo patients who did not response to topical treatment or standard phototherapy machine were included in this study. Patients were treated with targeted Broadband UVB phototherapy once or twice weekly for 24 treatments. Efficacy were evaluated at 6th,12th,18th and 24th treatments by using 5 graded score, grade 0 = no re-pigmentation, grade 1 = 1-＜25% , grade 2=25-＜50%, grade 3=50-＜75%, grade 4=75-100% re-pigmentation.

Result: 29 patients were enrolled in this study, 21 patients with symmetrical and 8 patients with segmental vitiligo. There were 13 patients who complete 24 treatments, 2 patients complete 20-23 treatment, 10 patients complete 10-19 treatment and 4 patients received less than 10 treatments. The efficacy evaluation was seperated into 7 regions ; 1)perioral/periorbital,2)fce/scalp/neck/ears/axilla,3)arms/leg/trunk, 4)wrist, 5)elbow/knee,6) hands/feet and 7)fingers/toes. At 24th treatment ,6/13 patients showed repigmentation grade 2-4 at Face/scalp/neck/ears /axilla . There is no repigmentation of wrist ,finger/toe lesions at 24th treatments.

Conclusion: Forty six percent of our patient showed repigmentation >25% in face and neck area at 24th treatments with Targeted broadband UVB phototherapy The area that recalcitrant were finger/toe and wrist. Its efficacy is similar to standard NBUVB machine

Key word: vitiligo, targeted broadband UVB phototherapy

บทคัดย่อ:

สุทธินันท์ วิชญาณรัตน์ ณัฏฐา รัชตะนาวิน **การศึกษาประสิทธิภาพการรักษาผู้ป่วยโรคด่างขาวที่ดื้อต่อการรักษา ด้วยเครื่องฉายแสง TARGETED BROADBAND UVB PHOTOTHERAPY**

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

โรคด่างขาวเป็นโรคที่พบได้บ่อย มีวิธีการรักษาหลายวิธี แต่ละแบบมีประสิทธิภาพแตกต่างกัน ปัจจุบันการฉายแสงด้วย Narrowband UVB phototherapy เป็นการรักษาโรคด่างขาวชนิด generalized ได้ดีที่สุด เครื่อง targeted UVB phototherapy เป็นการรักษาใหม่ที่นำมาใช้รักษาโรคด่างขาว เพื่อช่วยลดผลข้างเคียงของการฉายแสงทั้งตัว เช่น การไหม้ที่ผิวหนัง ผิวคล้ำ photoaging และลดความเสี่ยงในการเกิดมะเร็งผิวหนังที่บริเวณผิวหนังปกติ

วัตถุประสงค์ : เพื่อประเมินประสิทธิภาพการรักษาโรคด่างขาวด้วย เครื่อง targeted Broadband UVB (Dualight) ในผู้ป่วยโรคด่างขาวที่ดื้อต่อการรักษา

วิธีการรักษา : ผู้ป่วยโรคด่างขาวทั้งหมด 29 ราย ที่ดื้อต่อการรักษาด้วยการฉายแสงชนิด NBUVB หรือ ยาทา นำมาฉายแสงด้วยเครื่อง targeted broadband UVB 2 ครั้งต่อสัปดาห์ หรือ ทุก 1-2 สัปดาห์ ประเมินผลการฉายแสงที่ 6,12,18 และ 24 ครั้ง โดยใช้ grade score ดังนี้ grade 0 = no repigmentation, grade 1=1-<25%,grade 2=25-<50%,grade 3=50-<75%,grade 4 =75-100% repigmentation

ผลการศึกษา : มีผู้ป่วยทั้งหมด 29 ราย (21 ราย เป็นประเภท generalized, มีผื่น BSA <3% ของพื้นที่ผิวหนังและ 8 ราย เป็นประเภท segmental) มีผู้ป่วย 13 รายที่ฉายแสงได้ครบ 24 ครั้ง 2 รายฉายแสง 20-23 ครั้ง, 10 รายฉายแสง 10-15 ครั้ง และ4 รายได้รับการรักษา < 10 ครั้ง ประเมินผลโดยแบ่งเป็นแต่ละส่วนของร่างกาย 7 ส่วน ได้แก่ 1)รอบปาก /รอบตา 2) หน้า /ศีรษะ/ คอ /หู /รักแร้ 3)แขน/ขา/ ลำตัว 4)ข้อมือ 5)ข้อศอก/หัวเข่า 6) มือ/ เท้า และ 7)นิ้วมือ/ นิ้วเท้า ประเมินผลที่ 24 ครั้ง พบว่าผู้ป่วย 6ใน 13 ราย ที่ได้รับการรักษาครบ 24 ครั้ง มี grade 2-4 repigmentation ที่หน้า/ ศีรษะ/ คอ /หู/ รักแร้ และไม่มีrepigmentation ที่ตำแหน่งข้อมือ และ นิ้วมือ นิ้วเท้า

สรุปผล : 46% ของผู้ป่วยมี repigmentation >25% ที่บริเวณใบหน้า และ คอ เมื่อฉายแสงครบ 24 ครั้ง ด้วยเครื่อง Targeted broadband UVB ส่วนตำแหน่งที่ดื้อต่อการรักษา ได้แก่ นิ้วมือ นิ้วเท้า และ ข้อมือ ซึ่งประสิทธิภาพของเครื่อง Targeted broadband UVB ได้ผลเทียบเท่ากับเครื่อง standard NBUVB

คำสำคัญ: โรคด่างขาว, เครื่องฉายแสงทาร์เกตยูวีบี

Comparative treatment of melasma with low-fluence Q-Switched Nd-YAG (1064 nm) Laser versus topical triple combination (4% Hydroquinone, 0.05% Tretinoin, 0.01% Fluocinolone acetonide): split face design

Sutthinun Wichyanrat MD,

PenpunWattanakrai MD.

ABSTRACT:

WICHYANRAT S, WATTANAKRAI P. COMPARATIVE TREATMENT OF MELASMA WITH LOW-FLUENCE Q-SWITCHED Nd-YAG (1064 NM) LASER VERSUS TOPICAL TRIPLE COMBINATION (4%HYDROQUINONE, 0.05% TRETINOIN, 0.01% FLUOCINOLONE ACETONIDE): SPLIT FACE DESIGN.

DIVISION OF DERMATOLOGY ,DEPARTMENT OF MEDICINE,FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL,MAHIDOL UNIVERSITY,BANGKOK,THAILAND.

Background: Melasma is a common acquired pigmentary disorder. Multiple treatment modalities have been utilized with varying results. Topical triple combination (4% hydroquinone,0.05% tretinoin,0.01% fluocinolone acetonide) is a standard treatment for melasma .Currently, there are few reports of successful treatment of refractory melasma with Q-Switched Nd-YAG (1064 nm) laser in Asians.

Objective: To compare the efficacy of standard topical triple combination and low-fluence Q-Switched Nd-YAG (1064 nm) laser in melasma.

Material and Method: 18 patients (16 females, 2 males) with dermal or mixed typed melasma were enrolled. The median age is 43.8 years and Fitzpatrick Skin type was type 3 (n=3), type 4(n=14) and type 5 (n=1).This study was a randomized split face (left and right comparison) design. One side received topical triple combination every night for about 15 weeks and the other side received 5 sessions of Q-Switched Nd-YAG, 1064 nm, spot size 8 mm., fluence 1.5-2.5 J/cm ^{2} at 2 week intervals. The results were evaluated by colorimeter and standardized digital photograph for Lightness Index (LI) and modified MASI score.

Result: to be discussed

Key word: Melasma, topical, triple combination, low-fluence, Q-Switched Nd-YAG, laser, 1064 nm

บทคัดย่อ:

สุทธินันท์ วิชญาณรัตน์ เพ็ญพรรณ วัฒนไกร การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพการรักษาฝ้าด้วย Q-Switched Nd: YAG (1064 nm) laser แบบพลังงานต่ำ เทียบกับการใช้ยาทาฝ้าสูตรผสม 4%hydroquinone, 0.05% tretinoin, 0.01% fluocinolone acetonide โดยวิธีแบ่งครึ่งหน้า

หน่วยโรคผิวหนังภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดีมหาวิทยาลัยมหิดล

ฝ้าเป็นโรคความผิดปกติของเซลล์เม็ดสีที่ทำงานมากเกินไป การรักษาฝ้ามีหลายวิธีโดยแต่ละวิธีมีประสิทธิภาพแตกต่างกัน การใช้ยาทาฝ้าสูตรผสม (4% hydroquinone, 0.05% tretinoin, 0.01% fluocinolone acetonide) เป็นการรักษามาตรฐาน ในปัจจุบันมีรายงานการนำเลเซอร์เม็ดสี (Q-Switched Nd: YAG) มาใช้รักษาฝ้าที่ดื้อต่อการรักษาในคนเอเชีย

วัตถุประสงค์: เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพของเลเซอร์ Q-Switched Nd: YAG (1064 nm) พลังงานต่ำ กับ ยาทาผสม3ตัวยา (4% hydroquinone, 0.05% tretinoin, 0.01% fluocinolone acetonide)

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยฝ้าชนิดลึกและชนิดผสมจำนวน 18 ราย (เพศหญิง16 คน เพศชาย 2 คน) อายุเฉลี่ย 43.8 ปี ส่วนใหญ่มีผิวคล้ำ (Fitzpatrick Skin type จำนวน 3 คน, type 4 จำนวน 14 คน,type 5 จำนวน 1 คน) ผู้ป่วยจะได้รับการสุ่มเลือกใบหน้าด้านซ้ายหรือขวา โดยใบหน้าด้านหนึ่งจะได้ทายาทาฝ้าสูตรผสมนาน15 สัปดาห์และอีกด้านหนึ่งจะได้รับการทำเลเซอร์ Q-Switched Nd: YAG 1064-nm spot size 8 mm,พลังงาน 1.5-2.5 J/cm ^{2} 5 ครั้งห่างกันทุก 2 สัปดาห์ ประเมินผลโดยการใช้เครื่องมือวัดสีผิว (colorimeter) วัดค่าความเข้มของสีผิว และรูปถ่าย ประเมินคะแนนความรุนแรงของการเป็นฝ้า (modified MASI score)

ผลการศึกษา: อยู่ในระหว่างการรวบรวมข้อมูล

คำสำคัญ: ฝ้า ยาทา คิวสวิชต์เอ็นดีแยก เลเซอร์ พลังงานต่ำ

Epidemiology and therapeutic options of atypical mycobacterium skin infection in Ramathibodi hospital: A decade retrospective study.

Tanun Desomchoke MD,

Penpun Wattanakrai MD.

ABSTRACT :

DESOMCHOKE T, WATTANAKRAI P. EPIDEMIOLOGY AND THERAPEUTIC OPTIONS OF ATYPICAL MYCOBACTERIUM SKIN INFECTION IN RAMATHIBODI HOSPITAL: A DECADE RETROSPECTIVE STUDY.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background. Atypical or nontuberculous mycobacterium skin infections are increasing worldwide. However, this type of infection has various clinical pictures and lack of pathognomic features making it difficult to diagnose. Cutaneous skin infections caused by atypical mycobacterium are frequently reported, but, there are few reports of therapeutic options and response.

Objective. To review the epidemiology and the treatment of atypical mycobacterium skin infection in Ramathibodi hospital, Mahidol University, Bangkok, Thailand.

Material and Methods. Retrospective review of medical records from the outpatient dermatology clinic, Ramathibodi hospital. All cases were diagnosed with atypical mycobacterium infection based on history, clinical features, histopathologic, microbiologic data and responses to treatment. The data was collected from August 1999 to August 2008.

Results. Thirty two cases (6 males, 26 female) were collected; mean age was 49.4 years. Three patients were immunocompromised. The most common site of infection was the lower limb (71.8 %), followed by the upper limb (12.5 %). Plaque and nodules were more frequently observed. *Mycobacterium abscessus* was the most common pathogen (37.5 %). All lesions were biopsied and demonstrated granulomatous histology. Tissue culture was positive in 18/32 cases (56.2%). Thirty patients received medical treatment and two patients received surgical treatment. Fourteen patients completely responded to triple drugs (doxycycline, ciprofloxacin, clarithromycin). The mean duration of treatment was eight months.

Conclusion. Clinical features, histopathology and response to therapy are important for the diagnosis of atypical mycobacterium skin infection. Patients with atypical mycobacterium skin infection could be misdiagnosed if only microbiologic results were considered. In suspected cases with negative cultures, the triple antibiotics: doxycycline, ciprofloxacin, clarithromycin are a good therapeutic option.

Key word: Atypical mycobacterium, skin infection, triple, antibiotic, treatment

บทคัดย่อ:

ฐนันท์ ดีสมโชค เพ็ญพรรณ วัฒนไกร การศึกษาย้อนหลัง 10 ปีระบาดวิทยาและการรักษาการติดเชื้อ ATYPICAL MYCOBACTERIUM ที่ผิวหนัง ในโรงพยาบาลรามาธิบดี

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ในปัจจุบันพบอุบัติการณ์ของการติดเชื้อ atypical หรือ nontuberculous mycobacterium ที่ผิวหนังเพิ่มมากขึ้นทั่วโลก แต่เนื่องจากการติดเชื้อชนิดนี้มีอาการและอาการแสดงที่ไม่จำเพาะจึงทำให้ยากต่อการวินิจฉัย มีการรายงานการติดเชื้อชนิดนี้ที่ผิวหนังเป็นระยะๆ แต่รายงานการรักษาและการตอบสนองต่อการรักษายังมีน้อย

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาระบาดวิทยาและการรักษาการติดเชื้อ atypical mycobacterium ที่ผิวหนัง ในโรงพยาบาลรามาธิบดี

วิธีการศึกษา : เป็นการศึกษาย้อนหลังสิบปี โดยศึกษาเวชระเบียนของผู้ป่วยที่มาใช้บริการที่หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกแผนกโรคผิวหนังโรงพยาบาลรามาธิบดีที่ได้รับการวินิจฉัยการติดเชื้อ atypical mycobacterium จากประวัติ, อาการแสดงทางคลินิก, ผลพยาธิวิทยา, ผลการเพาะเชื้อ และการตอบสนองต่อการรักษา

ผลการศึกษา : ผู้ป่วยจำนวน 32 คนแบ่งเป็น ชาย 6 คน หญิง 26 คน อายุเฉลี่ย 49.4 ปี มีผู้ป่วยภาวะภูมิคุ้มกันบกพร่องจำนวน 2 คน ตำแหน่งของการติดเชื้อที่พบบ่อยที่สุดคือ ขาและเท้า (71.8%) รองลงมา คือ แขนและมือ (12.5%) อาการแสดงของโรคที่พบบ่อยคือ ผื่นหนาและก้อนที่ผิวหนัง การตรวจสอบทางพยาธิวิทยาแสดงลักษณะแบบ granulomatous ผลการเพาะเชื้อให้ผลบวกจำนวน 18 รายใน 32 ราย (56.2%) เชื้อ *Mycobacterium abscessus* เป็นเชื้อที่บ่อยที่สุด (37.5%) ผู้ป่วย 30 คนได้รับการรักษาด้วยยาปฏิชีวนะและผู้ป่วย 2 คนได้รับการรักษาด้วยการผ่าตัด ผู้ป่วย 14 คนตอบสนองต่อการรักษาด้วยยาปฏิชีวนะ 3 ชนิดร่วมกัน ได้แก่ยา doxycycline, ciprofloxacin และ clarithromycin ระยะเวลาการรักษาเฉลี่ย คือ 8 เดือน

สรุปผล : การวินิจฉัยการติดเชื้อ atypical mycobacterium ที่ผิวหนัง ต้องอาศัย ลักษณะทางคลินิกผลตรวจทางพยาธิวิทยา และการตอบสนองต่อการรักษา ผู้ป่วยที่มีการติดเชื้อ atypical mycobacterium ที่ผิวหนังอาจไม่ได้รับการวินิจฉัยถ้าอาศัยผลการเพาะเชื้อเป็นหลัก การรักษาผู้ป่วยที่ผลการเพาะเชื้อให้ผลลบด้วยยาปฏิชีวนะ 3 ชนิดร่วมกันให้ผลการรักษาที่ดี

คำสำคัญ : atypical mycobacterium, skin infection, antibiotic, treatment

Acute adverse effects of phototherapy in Ramathibodi Hospital.

Wikanda Panmanee MD,

Bhakinai Temnithikul MD,

Natta Rajatanavin MD.

ABSTRACT:

PANMANEE W, TEMNITHIKUL B, RAJATANAVIN N. ACUTE ADVERSE EFFECTS OF PHOTOTHERAPY IN RAMATHIBODI HOSPITAL.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Phototherapy is an effective therapeutic option for many skin diseases. Potential side effects for each UV radiation therapy were well-published. However, there are few studies reported on acute adverse events of different phototherapy modalities in Asian population.

Objectives: To determine the acute adverse effects of different phototherapy modalities and the association of these effects to various skin diseases in Photo-dermatology unit at Ramathibodi Hospital.

Materials and Methods: Questionnaires about adverse events from phototherapy were reviewed and analyzed over an 8-month period between November 2007 and June 2008. The therapeutic modalities included narrow-band UVB (NBUVB), topical methoxalen with NBUVB, systemic PUVA, topical PUVA, and bath PUVA. The acute adverse reactions evaluated were itching, irritation, erythema, vesicle, tanning, dryness, nausea and vomiting, and other skin diseases including herpes outbreak.

Results: The total number of treatments done was 2069. Of all treatments, the most common adverse events were tanning, accounting for 59.7%. Vesicle defined as severe side effect was seen only 0.9% in this study. The highest rate of all adverse events was found in narrow-band UVB, except for nausea and vomiting which was the most common side effect of PUVA. On the other hand, topical and bath PUVA had the lowest rate of acute adverse events. Psoriasis and vitiligo were the two most common dermatological conditions in our study. It accounts for 47% and 38.9% of all diseases, respectively. Overall, acute side effects occurred mostly in both diseases. However, this has been more pronounced in psoriasis.

Conclusion: Acute adverse effects from phototherapy in this study were mild. Narrow-band UVB was used in most of our cases and was noted to contribute the highest rate of adverse events**.**

Key word: Phototherapy, Acute adverse effects of phototherapy

บทคัดย่อ:

วิกานดา พันธ์มณี ภาคินัย เต็มนิธิกุล ณัฏฐา รัชตะนาวิน ผลข้างเคียงเฉียบพลันจากการรักษาด้วยแสงในโรงพยาบาลรามาธิบดี

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

การรักษาด้วยแสงเป็นวิธีรักษาโรคผิวหนังที่มีประสิทธิภาพสูง หลายการศึกษารายงานถึงผลข้างเคียงของการรักษาในระยะยาว แต่การศึกษาเปรียบเทียบถึงผลข้างเคียงเฉียบพลันของการรักษาด้วยแสงประเภทต่างๆกันมีน้อย โดยเฉพาะในชาวเอเชีย

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาผลข้างเคียงเฉียบพลันจากการรักษาด้วยแสงประเภทต่างๆ และความสัมพันธ์ของผลข้างเคียงเฉียบพลันกับโรคผิวหนังที่พบบ่อยในหน่วยตจรังสี โรงพยาบาลรามาธิบดี

วิธีการศึกษา: รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามเรื่องผลข้างเคียงเฉียบพลันจากการรักษาด้วยแสง เป็นระยะเวลา 8 เดือน ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2550 ถึงเดือนมิถุนายน 2551. การศึกษานี้ประกอบด้วยการรักษาด้วย narrow-band UVB (NBUVB), topical methoxalen ร่วมกับ NBUVB, systemic PUVA, topical PUVA และ bath PUVA. ผลข้างเคียงเฉียบพลันรายงานเป็น อาการคัน, อาการระคายเคือง, อาการแดง, การเกิดตุ่มน้ำพอง, การเข้มขึ้นของสีผิว, ความแห้งของผิว, อาการคลื่นไส้อาเจียน, และการกระตุ้นให้เกิดผื่นผิวหนังอื่นๆ รวมถึงการเกิดเริมที่ผิวหนัง.

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยเข้ารับการรักษาด้วยแสงทั้งหมด 2069 ครั้ง ผลข้างเคียงเฉียบพลันที่พบมากที่สุดคือ การเข้มขึ้นของสีผิวโดยคิดเป็น 59.7% ผลข้างเคียงชนิดรุนแรงคือ การเกิดตุ่มน้ำพองในบริเวณที่ได้รับการฉายแสงพบเพียง 0.9% การรักษาโดยใช้ narrow-band UVB ทำให้เกิดผลข้างเคียงเฉียบพลันทุกชนิดมากที่สุดยกเว้นอาการคลื่นไส้อาเจียนที่พบมากที่สุดในผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาด้วย PUVA. ในทางกลับกันผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาด้วย topical และ bath PUVA เกิดผลข้างเคียงจากการรักษาน้อยที่สุด การศึกษานี้พบว่าผู้ป่วยที่เข้ามารับการรักษาด้วยแสงส่วนใหญ่เป็นโรคสะเก็ดเงินและโรคด่างขาวคิดเป็นร้อยละ 47 และ 38.9 ตามลำดับ ซึ่งผลข้างเคียงจากการรักษาส่วนใหญ่เกิดขึ้นในผู้ป่วยกลุ่มนี้.

สรุปผล: การศึกษานี้พบว่าผลข้างเคียงเฉียบพลันจากการรักษาด้วยแสงเป็นชนิดที่ไม่รุนแรง พบผลข้างเคียงมากที่สุดในกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาด้วย narrow-band UVB ซึ่งเป็นการรักษาหลักในการศึกษานี้.

คำสำคัญ : การรักษาด้วยแสง, ผลข้างเคียงจากการรักษาด้วยแสง

Periorbital Rejuvenation with Fractional 1,550-nm Ytterbium/Erbium Fiber Laser and Variable Square Pulse 2,940-nm Erbium:YAG laser in Asians: A Comparison study

Suwimon Pootongkam MD,

Salinee Rojhirunsakool MD,

Penpun Wattanakrai MD.

ABSTRACT:

POOTONGKAM S, ROJHIRUNSAKOOL S, WATTANAKRAI P. PERIORBITAL REJUVENATION WITH FRACTIONAL 1,550-NM YTTERBIUM ERBIUM FIBER LASER AND VARIABLE SQUARE PULSE 2,940-NM ERBIUM:YAG LASER IN ASIANS: A HALF-FACE COMPARISON STUDY.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Several lasers have been used for periorbital rejuvenation including ablative, non-ablative and fractional lasers. The efficacy, downtime and side effects are considered when the treatment is chosen.

Objecitives: To compare the effectiveness and safety between fractional 1,550-nm Yb/Er:fiber laser and variable square pulse (VSP) 2,940-nm Er:YAG laser for the treatment of periorbital wrinkles in Asians.

Materials and methods: 22 Thai females with mild to moderate periorbital wrinkles were enrolled in this study. One side was treated with fractional 1,550-nm Yb/Er:fiber laser (Finescan™, TNC Spectronics) and the other side was treated with VSP 2,940-nm Er:YAG laser (Fotona™, Fotona). The patients received a total of 3 treatments at 4-week intervals. Visiometer was used for objective assessment of wrinkles at baseline, prior to each treatment and 12 weeks after the last treatment. Standardized photographs were taken and global assessment was done by 3 independent blinded dermatologists. Patient satisfaction, side effects and pain score was done by each patient.

Results: Will be presented

Conclusion: Will be presented

Key word: Periorbital, Wrinkle, Rejuvenation, Laser, Fractional , Erbium:YAG

บทคัดย่อ:

สุวิมล พู่ทองคำ สาลินี โรจน์หิรัญสกุล เพ็ญพรรณ วัฒนไกร การศึกษาประสิทธิภาพของ Fractional 1,550-nm Ytterbium Erbium Fiber Laser เปรียบเทียบกับ Variable Square Pulse 2,940-nm Erbium:YAG laser ในการรักษาริ้วรอยรอบดวงตาในคนเอเชีย

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

มีการนำเลเซอร์หลายชนิดมาใช้รักษาริ้วรอยรอบดวงตา โดยประสิทธิภาพ ระยะพักฟื้นและผลข้างเคียงเป็นปัจจัยที่ต้องพิจารณาในการเลือกการรักษา

วัตถุประสงค์: เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพและผลข้างเคียงของ fractional 1,550-nm Yb/Er:fiber laser และ variable square pulse (VSP) 2,940-nm Er:YAG laser ในการรักษาริ้วรอยรอบดวงตาในคนเอเชีย

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยที่มีริ้วรอยรอบดวงตาระดับน้อยถึงปานกลาง จำนวน 22 คน ได้รับการรักษาด้วย fractional 1,550-nm Yb/Er:fiber laser (Finescan™, TNC Spectronics) ที่บริเวณรอบดวงตาข้างหนึ่ง ส่วนรอบดวงตาอีกข้างหนึ่งรักษาด้วย VSP 2,940-nm Er:YAG laser (Fotona™, Fotona) ทำการรักษาทั้งหมด 3 ครั้ง ทุก 4 สัปดาห์ ใช้เครื่อง visiometer วัดริ้วรอยก่อนทำการรักษา ก่อนทำเลเซอร์ทุกครั้งและ 12 สัปดาห์หลังการรักษาครั้งสุดท้าย แพทย์ผิวหนัง 3 ท่านประเมินภาพรวมของริ้วรอย ผู้ป่วยแต่ละคนประเมินความพึงพอใจ ผลข้างเคียงและความเจ็บปวดของการรักษา

ผลการศึกษา: จะนำเสนอในการประชุม

สรุปผล: จะนำเสนอในการประชุม

คำสำคัญ: ริ้วรอยรอบดวงตา, การฟื้นฟูสภาพ, เลเซอร์ , Fractional, Erbium:YAG

Split-face Comparison between Long Pulse Duration Nd:YAG 1064 nm Laser alone versus combination Long Pulse Duration and Q-Switched Nd:YAG 1064 nm Laser with Carbon Photoenhancer Lotion in the treatment of enlarged pores in Asian females

Salinee Rojhirunsakool MD,

Suwimon Pootongkam MD,

Penpun Wattanakrai MD.

ABSTRACT:

ROJHIRUNSAKOOL S, POOTONGKAM S, WATTANAKRAI P. SPLIT-FACE COMPARISON BETWEEN LONG PULSE DURATION ND:YAG 1064 NM LASER ALONE VERSUS COMBINATION LONG PULSE DURATION AND Q-SWITCHED ND:YAG 1064 NM LASER WITH CARBON PHOTOENHANCER LOTION IN THE TREATMENT OF ENLARGED PORES IN ASIAN FEMALES

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Enlarged pores is a common concern in females of all ages, especially in Asians. This concern drives large population to seek for treatment. Long pulsed Nd:YAG 1064 nm laser used for facial rejuvenation has also demonstrated improvement of pore size. To enhance efficacy, topical carbon photoenchancer lotion is designed to increase target photoabsorption in the skin pore. With Q-switched Nd:YAG 1064 nm, the laser beam will cause blast effect to the carbon particle which subsequently causes superficial peeling in the skin pore. This facilitates the long pulsed Nd YAG 1064 nm laser beam to penetrate deeper, and more evenly in the pore area

Objectives: The purpose of this preliminary study is to evaluate and compare the efficacy and safety of long pulsed duration Nd:YAG 1064 nm alone and combination of long pulse duration and Q-Switched Nd:YAG 1064 nm laser with carbon photoenhancer lotion in the treatment of enlarged pores.

Materials and Methods: 10 Thai females with enlarged pores were randomly received five consecutive treatments with a long pulsed duration Nd:YAG 1064 nm laser on one facial half and long pulse duration and Q-Switched Nd:YAG 1064 nm laser with carbon photoenhancer lotion on the contralateral side at 2-week intervals. Patient were evaluated using digital photography and sebumeter at every treatment visit and at 2, 4, 8, and 12 weeks postoperatively. Patient satisfaction surveys were obtained at the end of the study.

Results: Will be presented

Conclusion: Will be presented

Key word: Enlarged pores, laser, Q-Switched Nd:YAG, long pulsed Nd:YAG

บทคัดย่อ:

สาลินี โรจน์หิรัญสกุล , สุวิมล พู่ทองคำ, เพ็ญพรรณ วัฒนไกร การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพการใช้ Long Pulse Duration Q-Switched Nd:YAG 1064 nm Laser อย่างเดียว เทียบกับการใช้ Long Pulse Duration และ Q-Switched Nd:YAG 1064 nm Laser ร่วมกับ Carbon Photoenhancer Lotion ในการฟื้นฟูภาวะรูขุมขนขยายในผู้หญิงเอเชีย

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ภาวะรูขุมขนขยาย เป็นปัญหาที่พบได้บ่อยในผู้หญิงเอเชีย ส่งผลให้มีคนจำนวนมากแสวงหาการรักษา เลเซอร์ long pulsed Nd:YAG 1064 nm ได้ถูกนำมาใช้ในการฟื้นฟูภาวะผิวเสื่อมสภาพ ซึ่งพบว่าสามารถทำให้ภาวะรูขุมขนขยายดีขึ้นด้วย เพื่อที่จะเพิ่มประสิทธิภาพในการรักษาได้มีการนำคาร์บอนโลชั่นมาใช้ร่วมกับการเลเซอร์ Q-switched Nd:YAG เพื่อเพิ่ม chromophore เป้าหมายของเลเซอร์ โดยการใช้เลเซอร์ Nd:YAG 1064 nm ในโหมด Q-switched จะทำให้มีการระเบิดของผงคาร์บอนส่งผลให้เกิดการลอกผิวในบริเวณรูขุมขน ซึ่งการลอกผิวในบริเวณที่ต้องการนี้จะช่วยให้ เลเซอร์ long pulsed Nd:YAG 1064 nm สามารถลงสู่ผิวหนังในบริเวณดังกล่าวได้ดีและทั่วถึงมากขึ้น

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิภาพและผลข้างเคียงของการใช้ long pulse duration Nd:YAG 1064 nm laser เทียบกับ การใช้ long pulse duration และ Q-Switched Nd:YAG 1064 nm laser ร่วมกับการใช้คาร์บอนโลชั่นในการฟื้นฟูภาวะรูขุมขนขยาย

วิธีการศึกษา: ผู้ร่วมวิจัยเพศหญิงที่มีภาวะรุขุมขนขยาย 10 ราย นำมาสุ่มเลือกเพื่อรับการรักษา โดใบหน้าข้างใดข้างหนึ่งได้รับการรักษาด้วย long pulse duration Nd:YAG 1064 nm laser อย่างเดียว ส่วนใบหน้าอีกข้างใช้ long pulse duration และ Q-Switched Nd:YAG 1064 nm laser ร่วมกับ carbon photoenhancer lotion ทำการรักษา 5 ครั้ง ทุก 2 สัปดาห์ และติดตามผลการรักษาอีก 12 สัปดาห์ ประเมินผลการรักษาจากรูปถ่ายและการวัดค่าความมันบนใบหน้าในขณะรักษา และที่ 2, 4, 8, และ 12 สัปดาห์ หลังการรักษา และประเมินความพึงพอใจของผู้ป่วยด้วยแบบสอบถามหลังการรักษา

ผลการรักษา: จะนำเสนอในการประชุม

สรุปผล: จะนำเสนอในการประชุม

คำสำคัญ: ภาวะรูขุมขนขยาย, เลเซอร์, Q-Switched Nd:YAG, long pulsed Nd:YAG

Side Effects and Complications of Fractional 1550-nm Erbium Fiber Laser Treatment in Asian Skin

Premjit Vaiyavatjamai MD,

Palinee Rattanasirivilai MD,

Pempun Wattanakrai MD.

ABSTRACT:

VAIYAVATJAMAI P, RATTANASIRIVILAI P, WATTANAKRAI P. SIDE EFFECTS AND COMPLICATIONS OF FRACTIONAL 1550-NM ERBIUM FIBER LASER TREATMENT IN ASIAN SKIN.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK THAILAND

Background: Fractional erbium fiber laser is a novel effective treatment for facial wrinkles, acne scars and dyspigmentation, available worldwide. However, there is no study evaluating its adverse events and complications in Asians.

Objective: To determine safety and adverse events associated with fractional erbium laser treatment in Thai patients.

Material and Method: Retrospective data of 181 fractional 1550-nm erbium laser treatments (Finescan™, TNC Spectronics, Thailand) from 119 patients with skin phototype III-V in Ramathibodi Hospital was reviewed. Patient demographics including gender, age and dermatologic indications for treatment were assessed. Safety and adverse effects related to the treatment were identified.

Results: Only 6 patients (5%) developed complications. The most common adverse event was post inflammatory hyperpigmentation (2.5%) while bronzing, acneiform eruption and desquamation were reported 0.8%, equally. Although, none of the patients received herpes prophylaxis, there were no herpes outbreaks.

Conclusion: Fractional erbium laser treatment in Asian skin is quite safe and the side effects in this study were relatively low. Herpes prophylaxis might not be necessary.

Key word: Fractional erbium fiber laser, side effect, complication, herpes prophylaxis

บทคัดย่อ:

เปรมจิต ไวยาวัจมัย พลินี รัตนศิริวิไล เพ็ญพรรณ วัฒนไกร ผลข้างเคียงและภาวะแทรกซ้อนจากการรักษาด้วย Fractional 1550-nm erbium ไฟเบอร์เลเซอร์ในคนเอเชีย

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

Fractional erbium ไฟเบอร์เลเซอร์เป็นเลเซอร์ที่นำมาใช้รักษารอยย่น แผลเป็นจากสิว ฝ้าและรอยดำ ที่เป็นที่นิยมแพร่หลายทั่วโลก อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีการศึกษาถึงความปลอดภัยและผลข้างเคียงจากการรักษาด้วยวิธีนี้ในคนเอเชีย

วัตถุประสงค์: เพื่อประเมินความปลอดภัยและผลข้างเคียงที่เกิดจากการรักษาด้วย Fractional erbium ไฟเบอร์เลเซอร์ในคนไทย

วิธีการศึกษา: ศึกษาย้อนหลังประวัติของผู้ป่วยทั้งหมด 119 คนที่มีผิวหนัง phototype III-V ที่ได้รับการรักษาด้วย fractional erbium เลเซอร์ (Finescan™, TNC Spectronics, Thailand) รวมกัน 181 ครั้งในโรงพยาบาลรามาธิบดี โดยศึกษาข้อมูลด้านประชากรเกี่ยวกับ เพศ อายุ ข้อบ่งชี้ในการรักษา รวมถึงความปลอดภัยและผลข้างเคียงที่เกิดจากการรักษา

ผลการศึกษา: มีเพียงผู้ป่วย 6 ราย (5%) ที่เกิดผลข้างเคียงหลังการรักษา รอยดำหลังการอักเสบพบได้มากที่สุด (2.5%) ในขณะที่รอยคล้ำ การเกิดสิว และ ขุยลอกพบได้อย่างละ 0.8% หลังการทำเลเซอร์ ไม่พบการเกิดโรคเริมจากผู้ป่วยที่ศึกษาทั้งหมดซึ่งไม่ได้รับยาป้องกันโรคเริม

สรุปผล: Fractional erbium ไฟเบอร์เลเซอร์เป็นการรักษาที่ปลอดภัย และมีผลข้างเคียงน้อย การให้ยาเพื่อป้องกันโรคเริมหลังการทำเลเซอร์อาจไม่จำเป็น

คำสำคัญ: Fractional erbium ไฟเบอร์เลเซอร์, ผลข้างเคียง, ภาวะแทรกซ้อน, การป้องกันโรคเริม

Efficacy and safety of fractional CO_2 laser resurfacing for treatment of atrophic acne scars in Asians

Daranporn Triwongwaranat MD,

Woraphong Manuskiatti MD,

Supenya Varothai MD.

ABSTRACT:

TRIWONGWARANAT D, MANUSKIATTI W, VAROTHAI S, EFFICACY AND SAFETY OF FRACTIONAL CO_2 LASER RESURFACING FOR TREATMENT OF ATROPHIC ACNE SCARS IN ASIANS.

SIRIRAJ SKIN LASER CENTER, DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Treatment of atrophic acne scar in dark-skinned individuals remains a challenge. Fractional CO_2 laser resurfacing is a novel technique of skin resurfacing. There has been limited data on effectiveness and side effects of such a technique in Asians.

Objectives: To investigate if low density and high energy fractional CO_2 procedure leads to significant improvements in acne scars. Improvements in fine lines, skin texture, pore size and skin pigmented disorders were also determined.

Materials and methods: Thirteen skin phototypes IV patients with atrophic acne scars were treated with 3 monthly treatments of fractional CO_2 laser resurfacing using low density and high fluency mode. Subjects were evaluated using standardized photographs at one month following each of the treatment, and at one, three and six months after the final (3rd) treatment. Assessment of the pain level using visual analogue scale was recorded following each treatment session. Overall satisfaction was rated by all subjects at the last follow-up visit. Adverse effects were observed and documented during each treatment session.

Results: Overall satisfaction assessed by the patients at 1-month after last treatment was 60%. Improvement of scars and skin texture were the most remarkable results. Incidence of adverse effects including post inflammatory hyperpigmentation (PIH), acneiform eruption, square-shaped, mismatched skin color was 54%, 15% and 10%, respectively.

Conclusion: Fractional CO_2 laser is safe and effective for treatment of atrophic acne scars in skin types IV. PIH was the most common side effect but most of PIH were mild and cleared by 1 month.

Key word: Fractional CO_2 laser, Atrophic acne scars, Post inflammatory hyperpigmentation, efficacy, side effect

บทคัดย่อ:

ดรัลพร ไตรวงศ์วรนาถ วรพงษ์ มนัสเกียรติ สุเพ็ญญา วโรทัย ประสิทธิภาพและความปลอดภัยของการรักษาแผลหลุมสิวโดยการปรับสภาพผิวเป็นส่วน ๆ ด้วยเลเซอร์คาร์บอนไดออกไซด์ในชาวเอเชีย

ศูนย์เลเซอร์ผิวหนังศิริราช ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

การรักษารอยแผลเป็นชนิดหลุมที่เกิดจากสิวด้วยเลเซอร์ในผู้ป่วยเอเชียเป็นสิ่งที่ได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก โดยเลเซอร์ Fractional CO_2 เป็นนวัตกรรมในการปรับสภาพผิวหน้า ในปัจจุบันการศึกษาถึงประสิทธิภาพ และผลข้างเคียงของการรักษาด้วยเทคนิคนี้ยังมีการศึกษาค่อนข้างจำกัดโดยเฉพาะในชาวเอเชีย

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาถึงประสิทธิภาพของการใช้เลเซอร์ Fractional CO_2 โดยการตั้งค่าการใช้งานเป็น low density และ high energy ในการรักษารอยแผลเป็นหลุมที่เกิดจากสิว รวมถึงการเปลี่ยนแปลงของ ริ้วรอย สภาพผิว ขนาดของรูขุมขน และความผิดปกติของสีผิว

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยที่มีรอยแผลเป็นหลุมที่เกิดจากสิว 13 รายที่มี skin phototypes IV เข้ารับการรักษาด้วยเลเซอร์ Fractional CO_2 โดยตั้งค่าการใช้งานเป็น low density และ high energy ทั้งหมด 3 ครั้ง โดยแต่ละครั้งห่างกันเป็นระยะเวลา 1 เดือน ผู้ป่วยทั้งหมดจะได้รับการถ่ายภาพ ก่อนการรักษา และที่ 1 เดือน และ 6 หลังการรักษาครั้งสุดท้าย ผู้วิจัยจะประเมินผลข้างเคียงจากการรักษา และบันทึกไว้ตลอดการศึกษาวิจัย หลังการรักษาทุกครั้งได้ให้ผู้ป่วยประเมินความเจ็บปวดโดยใช้ visual analogue scale และในการตรวจติดตามครั้งสุดท้ายผู้ป่วยได้ทำแบบประเมินความพึงพอใจในการรักษา

ผลการศึกษา: จากการประเมิน 1 เดือนหลังการรักษาครั้งสุดท้ายพบว่า ผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษามีความพึงพอใจโดยรวมที่ระดับร้อยละ 60 โดยสังเกตว่าสิ่งที่เปลี่ยนแปลงที่ชัดเจนที่สุดคือ รอยแผลเป็นชนิดหลุมที่เกิดจากสิว และ สภาพผิว ผลข้างเคียงที่พบได้คือ รอยคล้ำ (อุบัติการณ์ร้อยละ54), การเห่อของสิว (ร้อยละ15) และสีผิวที่ไม่สม่ำเสมอเป็นรูปสี่เหลี่ยม (ร้อยละ10)

สรุปผล: เลเซอร์ Fractional CO_2 เป็นเครื่องมือที่ปลอดภัยและมีประสิทธิภาพในการรักษารอยแผลเป็นชนิดหลุมที่เกิดจากสิวในผู้ป่วย skin phototypes IV รอยคล้ำเป็นผลข้างเคียงที่พบบ่อยที่สุด ผู้ป่วยส่วนใหญ่เกิดรอยคล้ำที่มีความคล้ำเพียงเล็กน้อย และรอยคล้ำนี้จางไปภายใน 1 เดือน

คำสำคัญ: เลเซอร์ Fractional CO_2, แผลเป็นชนิดหลุมที่เกิดจากสิว, รอยคล้ำ, ประสิทธิภาพ, ผลข้างเคียง

Effect of Pulse Width of a Variable Square Pulse (VSP) Erbium:YAG Laser on the Treatment Outcome of Periorbital Wrinkles in Asians

Sujittra Siriphukpong MD,

Woraphong Manuskiatti MD,

Supenya Varothai MD,

Rungsima Wanitphakdeedecha MD.

ABSTRACT:

SIRIPHUKPONG S, MANUSKIATTI W, VAROTHAI S, WANITPHAKDEEDECHA R EFFECT OF PULSE WIDTH OF A VARIABLE SQUARE PULSE (VSP) ERBIUM:YAG LASER ON THE TREATMENT OUTCOME OF PERIORBITAL WRINKLES IN ASIANS.

SIRIRAJ SKIN LASER CENTER, DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Uses of appropriate laser parameters are essential for an optimum outcome with minimal risks of complications.

Objective: To evaluate the effect of pulse width of a variable square pulse (VSP) Er:YAG laser on the treatment outcome.

Materials and Methods: Twenty four Thais with periorbital wrinkles received two treatments with a low-fluence, VSP Er:YAG laser resurfacing one month apart. Subjects were randomly divided into two groups and treated with two different parameters including a pulse width of 0.3 msec (short pulse, SP) for one group and a pulse width of 250 msec (super-long pulse, SL) for the other group. Assessments were evaluated at baseline, 1-month and 3-month follow-up visits.

Results: After one treatment, 63.7% and 33.4% of the subjects in the SP and SL groups, respectively, were assessed to have obvious to marked improvement of their wrinkles. After two treatments, a higher percentage of the subjects were rated to have obvious to marked improvement. There was no significant difference in therapeutic outcome comparing between the SP and SL groups.

Conclusions: There was no significant difference in efficacy and side effects, comparing between the SP and SL groups. However, a trend toward better response with the shorter pulse width was observed.

Key words: Variable Square Pulse, erbium:YAG laser, periorbital wrinkles, Asians, skin phototype IV-V

บทคัดย่อ:

สุจิตรา ศิริพฤกษ์พงษ์ วรพงษ์ มนัสเกียรติ สุเพ็ญญา วโรทัย พญ.รังสิมา วณิชภักดีเดชา ผลของช่วงเวลาปล่อยแสงต่อผลการรักษาริ้วรอยรอบดวงตาด้วยเลเซอร์ ERBIUM:YAG ชนิด VARIABLE SQUARE PULSE (VSP)

ศูนย์เลเซอร์ผิวหนังศิริราช ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

การปรับตั้งค่าการใช้งานของเลเซอร์ที่เหมาะสมมีความสำคัญเพื่อให้ประสิทธิผลของการรักษาสูงสุดและเกิดผลข้างเคียงน้อยที่สุด

วัตถุประสงค์: เพื่อประเมินผลการรักษาของการปรับตั้งค่าช่วงเวลาปล่อยแสงต่อผลการรักษาริ้วรอยรอบดวงตาด้วยเลเซอร์ Erbium:YAG ชนิด Variable Square Pulse (VSP)

วิธีการศึกษา: อาสาสมัครหญิงไทยที่มีปัญหาริ้วรอยรอบดวงตา (periorbital wrinkle) จำนวน 24 ราย ได้รับการรักษาด้วย low-fluence, VSP Er:YAG laser ทุก 1 เดือน โดยแบ่งอาสาสมัครเป็น 2 กลุ่ม ในกลุ่ม short pulse (SP) ได้รับการรักษาด้วย pulse width 0.3 msec ส่วนในกลุ่ม super-long pulse (SL) ได้รับการรักษาด้วย pulse width 250 msec และวัดผลการรักษาเปรียบเทียบระหว่างก่อนรักษา, หลังการรักษา 1 เดือน และ 3 เดือน

ผลการศึกษา: หลังการรักษาด้วยเลเซอร์ 1 ครั้ง, ร้อยละ 63.7 ของอาสาสมัครในกลุ่ม SP และร้อยละ 33.4 ของอาสาสมัครในกลุ่ม SL ได้รับการประเมินว่าริ้วรอยรอบดวงตาดีขึ้นอย่างมาก (marked improvement) และหลังการรักษา 2 ครั้ง จำนวนอาสาสมัครที่ได้รับการประเมินว่าดีขึ้นอย่างชัดเจนถึงดีขึ้นอย่างมาก (obvious to marked improvement) ยิ่งมีจำนวนมากขึ้นอีก อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบผลการรักษาระหว่างอาสาสมัครทั้งสองกลุ่ม ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

สรุปผล: การรักษาริ้วรอยรอบดวงตาด้วยเลเซอร์ erbium:YAG ชนิด Variable Square Pulse (VSP) ไม่พบความแตกต่างของผลการรักษาระหว่างอาสาสมัครกลุ่มที่ได้รับการรักษาด้วย short pulse หรือ super long pulse อย่างไรก็ตาม การรักษาด้วย pulse width ที่สั้นกว่ามีแนวโน้มที่จะเห็นผลการรักษาดีกว่า

คำสำคัญ: Variable Square Pulse, Erbium:YAG laser, ริ้วรอยรอบดวงตา, คนเอเชีย, Skin phototype IV-V

Treatment of Striae Distensae in Skin Phototypes IV-V with a TriPollar Radiofrequency Device

Einapak Boonthaweeyuwat MD,

Woraphong Manuskiatti MD,

Supenya Varothai MD.

ABSTRACT:

BOONTHAWEEYUWAT E, MANUSKIATTI W, VAROTHAI S. TREATMENT OF STRIAE DISTENSAE IN SKIN PHOTOTYPES IV-V WITH A TRIPOLLAR RADIOFREQUENCY DEVICE.

SIRIRAJ SKIN LASER CENTER, DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Striae distensae are a frequent skin condition for which treatment remains a challenge.

Objectives: The purpose of the present study was to determine the efficacy and safety of a TriPollar radiofrequency (RF) for the treatment of striae distensae in skin phototypes IV-V.

Materials and Methods: Seventeen females with striae received 6 weekly treatments with a TriPollar RF. Subjects were evaluated using standardized photographs and a UVA-light video camera at baseline, and at 1 and 6 weeks after the final treatment. The subjects were asked to rate their overall satisfaction at the last follow-up visit. Side effects of treatment were recorded at every session.

Results: At 1 week after the final treatment, 41.2% and 11.8% of the subjects were assessed to have 25%-50% and 51%-75% improvement of their striae appearance, respectively. Compared to the 1-week follow-up, at 6 weeks after the last treatment, a higher percentage of the subjects were rated to have improvement of their striae including 26.5% and 5.9% showing 51%-75% and >75% improvement, respectively. None of the subjects was rated as having no improvement. There were no significant differences in the striae surface smoothness at 1- (P=.907) and 6-week (P=.057) follow-ups, compared with that of baseline. Twelve percent (2/17), 23 % (4/17), and 65% (11/17) of the study subjects rated their satisfaction of the overall improvement as slightly satisfied, satisfied, and very satisfied, respectively. No adverse effects, such as postoperative purpura, bullae, crusts, ulcerations, or dyschromia were observed.

Conclusions: TriPollar RF seems to be a promising alternative for the treatment of striae distensae with minimal side effects and no downtime

Key word: collagen remodeling, stretch marks, volumetric heating

บทคัดย่อ:

ไอณภัค บุญทวียุวัฒน์ วรพงษ์ มนัสเกียรติ สุเพ็ญญา วโรทัย **การรักษารอยแตกของผิวหนัง ในผู้ป่วย Skin Phototypes IV-V ด้วย TriPollar™ Radiofrequency**

ศูนย์เลเซอร์ผิวหนังศิริราช ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล

รอยแตกของผิวหนังเป็นภาวะที่พบได้บ่อย และการรักษาภาวะผิดปกตินี้ยังได้ผลไม่ดี

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิภาพและความปลอดภัยของ TriPollar™ radiofrequency ในการรักษารอยแตกของผิวหนังของอาสาสมัครที่มี skin phototype IV-V

วิธีการศึกษา: อาสาสมัครหญิงจำนวน 17 รายที่มีรอยแตกของผิวหนังบริเวณหน้าท้อง ได้รับการรักษาด้วย TriPollar™ radiofrequency 1 ครั้งต่อสัปดาห์ จำนวน 6 สัปดาห์ต่อเนื่องกัน อาสาสมัครได้รับการประเมินผลการรักษาจากภาพถ่ายมาตรฐาน และกล้องวีดิทัศน์ที่ทำงานโดยใช้แสงอัลตราไวโอเลตเอ ณ สัปดาห์ที่ 1 และ 6 หลังการรักษาครั้งสุดท้าย ผู้ป่วยจะเป็นผู้ประเมินความพึงพอใจในผลการรักษาโดยรวม ณ วันที่มารับการตรวจติดตามผลครั้งสุดท้าย ผลข้างเคียงจากการรักษาได้รับการตรวจและบันทึกทุกครั้ง

ผลการศึกษา: พบว่า ณ สัปดาห์ที่ 1 หลังการรักษาครั้งสุดท้าย อาสาสมัครร้อยละ 41.2 และ11.8 มีลักษณะรอยแตกของผิวหนังที่ดูดีขึ้นในระดับร้อยละ 25-50 และร้อยละ 51-75 ตามลำดับ และ ณ สัปดาห์ที่ 6 หลังการรักษาครั้ง สุดท้าย พบจำนวนของอาสาสมัครที่มีลักษณะของรอยแตกดูดีขึ้นดังกล่าวข้างต้นคิดเป็นจำนวนร้อยละที่สูงขึ้นกว่าเมื่อเทียบกับการประเมิน ณ สัปดาห์ที่ 1 โดยพบว่าอาสาสมัครคิดเป็นจำนวนร้อยละ 26.5 และ 5.9 ที่มีลักษณะรอยแตกของผิวหนังที่ดูดีขึ้นในระดับร้อยละ 51-75 และมากกว่าร้อยละ 75 ตามลำดับ และไม่พบอาสาสมัครที่มีลักษณะของรอยแตกที่แย่ลงหลังการรักษา การวัดความเรียบของผิวบริเวณรอยแตกโดยใช้กล้องวีดิทัศน์ไม่พบความเรียบของผิวที่ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ณ สัปดาห์ที่ 1 *(P=.907)* และสัปดาห์ที่ 6 *(P=.057)* ของการตรวจติดตามผลการรักษาเมื่อเทียบกับความเรียบของผิวก่อนรักษา การประเมินความพึงพอใจผลการรักษาพบว่า ร้อยละ 12 (2/17), 23 (4/17) และ 65 (11/17) ของอาสาสมัครค่อนข้างพอใจ, พอใจ และพอใจมาก ต่อการดีขึ้นของรอยแตกตามลำดับ ไม่พบผลข้างเคียงหลังการรักษาเช่น จ้ำเลือดหลังการรักษา, ตุ่มน้ำพอง, สะเก็ด, แผล หรือสีผิวผิดปกติ

สรุปผล: TriPollar™ radiofrequency เป็นทางเลือกหนึ่งในการรักษารอยแตกของผิวหนังที่ได้ผลและมีความปลอดภัย

คำสำคัญ: การสร้างและจัดเรียงตัวใหม่ของเส้นใยคอลลาเจน, รอยแตกของผิวหนัง, การให้ความร้อนแบบมวลรวม

The effect of clinical, socioeconomic data and dermatology life quality index on melasma patients' willingness to pay and time trade-off for treatment at Siriraj Hospital

Charussri Leeyaphan MD,

Rungsima Wanitphakdeedecha MD,

Woraphong Manuskiatti MD,

Kanokvalai Kulthanan MD,

Einapak Boontaveeyuwap MD.

ABSTRACT:

LEEYAPHAN C, WANITPHAKDEEDECHA R, MANUSKIATTI W, KUTHANAN K, BOONTAVEEYUWAP E. THE EFFECT OF CLINICAL, SOCIOECONOMIC DATA AND DERMATOLOGY LIFE QUALITY INDEX ON MELASMA PATIENTS' WILLINGNESS TO PAY AND TIME TRADE-OFF FOR TREATMENT AT SIRIRAJ HOSPITAL.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Melasma is a common disorder of hyperpigmentation and causes a significant effect on an individual's quality of life. However, there is no preference-based measurement that reflects quality of life in patients with melasma.

Objectives: To assess the impact of melasma on quality of life by using a health status measurement (Dermatologic Life Quality Index, DLQI) and a preference-based measurement [Willingness to Pay (WTP) and Time Trade-Off (TTO)].

Materials and Methods: A cross-sectional descriptive study was conducted. Seventy-eight patients with melasma who attended the melasma clinic at Siriraj Hospital from October to November 2008 were recruited into this study. The Thai version of DLQI, opened-ended questionnaires about WTP, standard TTO, and daily TTO were used to assess patients' quality of life.

Result: Seventy-seven (98.7%) patients were female with a mean age of 47.8 $\pm$ 7.9 years. The mean health utility based on standard TTO was 0.96. Utility obtained by daily TTO method was 0.92 and significantly related to inactive economic occupation (P<0.05). The mean monthly WTP for the most effective treatment was 1,157 baht (7.2% of monthly income), ranging from 100 to 5,000 baht ($1 = 35.1 baht). WTP was significantly related to monthly personal income and total DLQI score.

Conclusion: A preference-based measurement, especially the WTP method, can be used to evaluate quality of life of patients with melasma.

Key words: Melasma, Willingness To Pay, Time Trade Off, Dermatology Life Quality Index

บทคัดย่อ:

จรัสศรี ฬียาพรรณ, รังสิมา วณิชภักดีเดชา, วรพงษ์ มนัสเกียรติ, กนกวลัย กุลทนันทน์, ไอณภัค บุญทวียุวัฒน์. *ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล*

ผลของลักษณะทางคลินิก, ลักษณะทางเศรษฐสังคม และ DERMATOLOGY LIFE QUALITY INDEX ในความพร้อมที่จะจ่าย, TIME TRADE OFF ของผู้ป่วยโรคฝ้าต่อการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช

ฝ้าเป็นความผิดปกติของสีผิวที่พบบ่อยและมีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ป่วย แต่ในปัจจุบันยังไม่มีการศึกษาเกี่ยวกับการวัดคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยฝ้าโดยใช้วิธี preference-based measurement

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาผลกระทบของฝ้าต่อคุณภาพชีวิตผู้ป่วยโดยใช้วิธี health status measurement (Dermatologic Life Quality Index, DLQI) และ preference-based measurement (ความพร้อมที่จะจ่าย และ Time Trade Off)

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยโรคฝ้าเข้าที่ร่วมการศึกษามีจำนวนทั้งสิ้น 78 ราย และเป็นผู้ป่วยที่มาติดตามการรักษาที่คลินิกโรคฝ้า โรงพยาบาลศิริราช ในช่วงระหว่างเดือนตุลาคม-พฤศจิกายน พ.ศ. 2550 การประเมินคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยทำโดยใช้แบบสอบถาม DLQI ฉบับภาษาไทย, แบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับความพร้อมที่จะจ่าย และ Time Trade Off

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยเป็นผู้หญิง 77 (98.7%) คน อายุเฉลี่ย 47.8 $\pm$ 7.9 ปี ค่าคุณภาพชีวิตจากการวัดโดยวิธี Standard Time Trade Off เท่ากับ 0.96 ค่าคุณภาพชีวิตจากการวัดโดยวิธี Daily Time Trade Off เท่ากับ 0.92 และมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับอาชีพที่ไม่มีรายได้โดยตรง (P<0.05) ค่าเฉลี่ยความพร้อมที่จะจ่ายรายเดือนสำหรับการรักษาที่มีประสิทธิภาพที่สุดเท่ากับ 1,157 บาท (7.2% ของรายได้ต่อเดือน) ความพร้อมที่จะจ่ายมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับรายได้รายเดือนและค่า DLQI (P<0.05)

สรุป: การวัดคุณภาพชีวิตในผู้ป่วยฝ้าสามารถใช้วิธี preference-based measurement ได้ โดยเฉพาะการวัดค่าความพร้อมที่จะจ่าย

คำสำคัญ: ฝ้า, ความพร้อมที่จะจ่าย, Time Trade Off, Dermatology Life Quality Index

Circumference reduction and cellulite treatment with a TriPollar™ radiofrequency device: a pilot study

Charussri Leeyaphan MD,

Woraphong Manuskiatti MD,

Nittaya Lektrakul MD,

Supenya Varothai MD.

ABSTRACT

LEEYAPHAN C, MANUSKIATTI W, LEKTRAKUL N, VAROTHAI S. CIRCUMFERENCE REDUCTION AND CELLULITE TREATEMENT WITH A TRIPOLLAR RADIOFREQUENCY DEVICE: A PILOT STUDY.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: A wide variety of treatments for circumference reduction and cellulite are available but most procedures offer suboptimal clinical effect and/or delayed therapeutic outcome**.**

Objectives: To determine the safety and efficacy of the TriPollar™ radiofrequency device for cellulite treatment and circumference reduction.

Materials and Methods: Thirty-nine females with cellulite grade II or above received 8 weekly TriPollar treatments. Treatment areas included the abdomen, thigh, buttock and arm. Subjects were evaluated using standardized photographs, and measurements of body weight, circumference, subcutaneous thickness, and skin elasticity of the treatment sites at baseline, immediately after and four weeks after the final treatment. Physicians' evaluation of clinical improvement scores using a quartile grading scale was recorded.

Results: Thirty-seven patients (95%) completed the treatment protocol. There was significant circumference reduction of 3.5 and 1.7 cm at the abdomen (P = 0.002) and thigh (P = 0.005) regions, respectively. At four weeks after the last treatment, the average circumferential reductions of the abdomen and thigh were sustained. No significant circumferential reductions of the buttock and arm at the last treatment visit compared to baseline were demonstrated (P = 0.138 and 0.152, respectively). Quartile grading scores correlating to approximately 50% improvement in cellulite appearance were noted.

Conclusions: Tripollar radiofrequency provided beneficial effects on the reduction of abdomen and thigh circumference and cellulite appearance.

Key words: Circumference reduction, Cellulite, Localized fat, Radiofrequency device

บทคัดย่อ:

จรัสศรี ฟียาพรรณ, วรพงษ์ มนัสเกียรติ, นิตยา เล็กตระกูล, สุเพ็ญญา วโรทัย. การลดสัดส่วนและการรักษาเซลลูไลท์ด้วยเครื่อง TRIPOLLAR RADIOFREQUENCY

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตรศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

ในปัจจุบันหัตถการเพื่อลดสัดส่วนและการรักษาเซลลูไลท์มีหลายชนิด แต่การรักษาส่วนใหญ่ให้ผลไม่ชัดเจนทางคลินิกและ/หรือให้ผลการรักษาช้า

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาความปลอดภัยและประสิทธิภาพของเครื่อง TriPollar radiofrequency สำหรับการลดสัดส่วนและการรักษาเซลลูไลท์

วิธีการศึกษา: ผู้เข้าร่วมการศึกษาเป็นผู้หญิงจำนวน 39 คนและได้รับการรักษาด้วยเครื่อง TriPollar radiofrequency ทุกสัปดาห์นาน 8 สัปดาห์ บริเวณที่ให้การรักษาคือหน้าท้อง, ต้นขา, ก้น และต้นแขน การประเมินผลการรักษาทำโดยประเมินจากภาพถ่าย การชั่งน้ำหนัก, การวัดเส้นรอบวง ความหนาของเนื้อเยื่อชั้นไขมันและความยืดหยุ่นของผิว ก่อนการรักษา, หลังรักษาทันที และ 4 สัปดาห์หลังการรักษาครั้งสุดท้าย การประเมินลักษณะทางคลินิกโดยแพทย์ทำโดย quartile grading scale

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยจำนวน 37 (95%) รายได้รับการรักษาครบตามกำหนด หลังการรักษาพบว่าเส้นรอบวงของหน้าท้องและต้นขาลดลงอย่างมีนัยสำคัญ 3.5 (P = 0.002) และ 1.7 ซม. (P = 0.005) ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยของเส้นรอบวงที่ลดลงของหน้าท้องและต้นขาคงอยู่จน 4 สัปดาห์หลังการรักษา การลดลงของเส้นรอบวงของก้นและต้นแขนไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเมื่อเปรียบเทียบก่อนการรักษาและการรักษาครั้งสุดท้าย (P = 0.138 และ0.152 ตามลำดับ) การประเมินลักษณะทางคลินิกโดยอาศัย quartile grading scale พบว่าเซลลูไลท์ดีขึ้นประมาณร้อยละ 50

สรุปผล: เครื่อง Tripollar radiofrequency ให้ผลดีในการลดเส้นรอบวงของหน้าท้องและต้นขาและให้ผลดีต่อการรักษาเซลลูไลท์

คำสำคัญ: การลดสัดส่วน, เซลลูไลท์, ไขมัน, radiofrequency device

Efficacy of 1064 nm. long pulsed Nd:YAG laser in the treatment of striae distensae

Phatsuri Eamskoolnont MD,

Papawan Chawvavanich MD.

ABSTRACT:

EAMSKOOLNONT P, CHAWVAVANICH P. EFFICACY OF 1064 NM. LONG PULSED Nd:YAG LASER IN THE TREATMENT OF STRIAE DISTENSAE.

INSTITUTE OF DERMATOLOGY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Striae are linear atrophic depression associated with various physiologic state, including puberty, pregnancy, growth spurt, rapid weight gain or loss, obesity and state leading to excess cortisol. Loss of both collagen and elastic tissue are required for the development of these conditions. Non-ablative laser system such as 1064 nm long pulsed Nd:YAG laser system produced invisible light that is absorbed primarily by water and creating an injury to dermal collagen, with subsequent remodeling. This laser system has been shows to offer clinical improvement for patient with facial rejuvenation and may also be useful in striae distensae.

Objectives: To determine the effectiveness of 1064 nm long pulsed Nd:YAG laser in treating striae distensae

Materials and Methods: 20 Thai female patients with striae alba were treated using 1064 nm long pulsed Nd:YAG laser for 6 treatment sessions at 4-6 weeks interval. Fluence of 12 J/cm^2 and pulse duration 0.03 msec. were used with 8 mm spot size. Patients were followed up for 4 weeks after the last treatment. Clinical outcomes were evaluated by subjective (quatile grading scale by patients and dermatologist) and objective (cutometer and reviscometer) assessment before the first treatment and after each treatment sessions.

Result: Of the 20 patients, 16 were completed 6 treatments. The subjective assessment showed significant improvement after 6 treatment sessions. The parameters included size, color and texture, the patient subjective assessment showed significant improvement with p value = 0.00036, 0.00035, 0.00035 respectively. The physician subjective assessment also showed significant improvement with p value = 0.00018, 0.00063, 0.00029 respectively. The cutometer assessment demonstrated improvement of ability of skin to return into its original state with p value < 0.001. Striae at thigh and calf region had better improvement than lesions at abdominal region, axillae and waist. There was no statistical significant different in clinical outcome assessment of elasticity by reviscometer. Undesired side effect is transient erythema that subsides within 12 hours.

Conclusion: The1064 nm. Long pulsed Nd:YAG laser may be one of effective but not curative treatment for striae distensae.

Key word: Striae distensae, 1064 nm. long pulsed Nd:YAG laser

บทคัดย่อ:

ภัสสุรีย์ เอี่ยมสกุลนนท์, ประภาวรรณ เชาวะวณิช การศึกษาประสิทธิภาพของ 1064 nm. Nd:YAG laser ในการรักษา striae distensae

สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข

Striae distensae เกิดจากมีการขยายของผิวหนังอย่างรวดเร็ว ในช่วงวัยรุ่น, ขณะตั้งครรภ์ หรือ เมื่อน้ำหนัก เพิ่มหรือลดอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ยังพบได้ในคนอ้วน, ภาวะที่มี ฮอร์โมนคอร์ติซอล (cortisol) สูง รวมทั้ง เป็นผลข้างเคียงจากการใช้ยากลุ่ม steroid ทั้งชนิดทา และชนิดรับประทาน ต่อเนื่องเป็นเวลานาน ซึ่งรอยโรคจะเป็นอยู่ถาวร และยังไม่มีการรักษาใดที่ได้ผลชัดเจนเป็นที่น่าพอใจ

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของ 1064 nm long pulsed Nd:YAG laser ในการรักษา striae distensae

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วย striae distensae ชนิด striae alba ที่ตำแหน่งต่างๆ จำนวน 20 ราย อายุระหว่าง 20-40 ปี และไม่มีข้อห้ามในการรักษาด้วย laser ได้รับการรักษาด้วย 1064 nm. long pulsed Nd:Yag laser รวม 6 ครั้ง แต่ละครั้ง ห่างกัน 4-6 สัปดาห์ และ ได้รับการถ่ายรูป, วัด ความยืดหยุ่นของผิวหนัง ด้วย cutometer และ reviscometer ก่อนเริ่มทำการศึกษา และหลังการรักษาแต่ละครั้ง และประเมินผลด้วยแบบสอบถาม (quatile grading scale) โดย ผู้ป่วยและแพทย์ผิวหนัง

ผลการศึกษา: มีผู้ที่เข้ารับการรักษาครบ 16 รายจากผู้เข้าร่วมโครงการทั้งหมด 20 ราย จากการประเมินด้วยแบบสอบถาม และการให้คะแนน (quaile grading scale) โดยผู้ป่วยและแพทย์ผิวหนัง ภายหลังสิ้นสุดการรักษา พบว่ารอยโรคดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทั้ง ในด้านของ ขนาด, สี และ ความเรียบเนียน นอกจากนี้การประเมินด้วย cutometer พบว่าความสามารถของผิวหนังในการกลับสู่สภาพเดิมหลังถูกยืด ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p value < 0.001) โดยรอยโรคที่ต้นขา และ น่อง ให้ผลตอบสนองต่อการรักษาดีกว่า รอยโรคที่ ท้อง, รักแร้ และ เอว ส่วนการประเมินด้วย reviscometer พบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างก่อนรับการรักษาและหลังรับการรักษาครบ 6 ครั้ง ผลข้างเคียงที่พบในการวิจัยครั้งนี้มีเพียงอาการแดงและแสบร้อนที่บริเวณที่รับการรักษา ซึ่งเป็นอยู่ชั่วคราว

สรุปผล: 1064 nm. long pulsed Nd:YAG laser อาจเป็นอีกทางเลือกหนึ่งในการรักษา striae alba

คำสำคัญ: striae distensae, 1064 nm. long pulsed Nd:YAG laser

A Comparative Split Face Study using Different Purpuric and Non-purpuric Fluence Level of 595-nm Pulsed Dye Laser for Treatment of Moderate to Severe Acne Vulgaris

Nataya Voravutinon MD,

Chanon Tammavigitkul MD,

Jinda Rojanamatin MD.

ABSTRACT:

VORAVUTINON N, ROJANAMATIN J, TAMMAVIGITKUL C. A COMPARATIVE SPLIT FACE STUDY USING DIFFERENT PURPURIC AND NON-PURPURIC FLUENCE LEVEL OF 595-nm PULSED DYE LASER FOR TREATMENT OF MODERATE TO SEVERE ACNE VULGARIS.

THE INSTITUTE OF DERMATOLOGY, BANGKOK, THAILAND.

Background: The 585-nm and 595-nm pulsed-dye lasers (PDL) have been found to be effective for the treatment of benign cutaneous vascular lesions and periorbital wrinkle. However, the efficacy of PDL therapy of acne vulgaris treatment still remains unclear.

Objectives: This study was designed to evaluate the efficacy and safety of 595-nm PDL therapy for moderate to severe inflammatory acne vulgaris by comparing different fluence levels.

Materials and Methods: We conducted a randomized, double-blinded, controlled, split-face clinical trial of 62 patients with moderate to severe inflammatory facial acne. PDL was employed at 3-week intervals for four sessions with two different fluences on each half of face, 4 J/cm^2 as subpurpuric fluence level and 7 to 7.5 J/cm^2 as mild purpuric fluence level. Identical clinical photographs were obtained to evaluate lesions count and side effects by non-treating physician as well as patient's satisfaction.

Results: Mean acne counts at the baseline were 18.82 and 18.47 at subpurpuric and mild purpuric fluence level sides respectively. All patients revealed a reduction in number of acne lesions on both sides of face**.** On the side with the treatment at subpurpuric fluence level, acne lesion counts decreased 33.53% ($p=0.001$) and 38.22% ($p<0.001$) at four weeks and twelve weeks after the last treatment respectively. On the other side, acne lesion counts decreased 33.2% ($p=0.001$) and 37.88% ($p=0.001$) at four weeks and twelve weeks after the last treatment respectively. There was no significant difference of acne-lesions count as well as mean score of patient's satisfaction between both sides. Five patients developed temporary post-inflammatory hyperpigmentation only on the side with mild purpuric fluence level.

Conclusions: The 595-nm PDL was a safe and effective treatment of inflammatory acne vulgaris. Without cryogen spray, both treatments of mild purpuric and subpurpuric fluence level resulted in significant improvement of inflammatory facial acne. However, subpurpuric treatment showed fewer side effects and was more tolerable.

Key word: Acne vulgaris, Pulsed dye laser

บทคัดย่อ:

นัทยา วรวุทธินนท์ ชนนท์ ธรรมวิจิตรกุล จินดา โรจนเมธินทร์ การเปรียบเทียบประสิทธิภาพการรักษาสิวขนาดปานกลางและรุนแรงด้วยเลเซอร์ชนิด Pulsed dye ที่ระดับความเข้มพลังงานที่แตกต่างกัน

สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์

เครื่องมือ 585-nm and 595-nm pulsed-dye lasers มีการรายงานว่าสามารถนำมาใช้ในการรักษารอยโรคจากเส้นเลือดผิดปกติและรอยย่นรอบดวงตาได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่อย่างไรก็ตามประสิทธิภาพในการรักษาสิวยังไม่ชัดเจน

วัตถุประสงค์: เพื่อทำการศึกษาประสิทธิภาพ ผลข้างเคียงและความพึงพอใจของการใช้เลเซอร์ pulsed dye ในการรักษาสิวระดับปานกลางและรุนแรง โดยเปรียบเทียบค่าความเข้มพลังงานที่แตกต่างกัน

วิธีการศึกษา: การศึกษาครั้งนี้ได้นำผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นสิวอักเสบระดับปานกลางถึงรุนแรงบริเวณใบหน้า จำนวน 62 ราย ทำการรักษา สิวด้วยเลเซอร์ pulsed dye เป็นจำนวนทั้งหมด 4 ครั้งโดยมีระยะห่างครั้งละ 3 สัปดาห์ โดยสุ่มใช้ระดับพลังงานที่แตกต่างกันในใบหน้าแต่ละซีก โดย 4 J/cm^2 เป็นระดับความเข้มของพลังงานที่ไม่เกิดรอยจ้ำเลือด และ 7 ถึง 7.5 J/cm^2 เป็นระดับความเข้มของพลังงานที่เกิดรอยจ้ำเลือดเล็กน้อย มีการประเมินติดตามผลการรักษาและ อาการข้างเคียง โดยมีการนับเม็ดสิวจากภาพถ่ายจากแพทย์ที่ไม่ได้ทำการรักษา และมีการประเมินความพึงพอใจจากผู้ป่วย

ผลการศึกษา: ก่อนเริ่มทำการรักษา ใบหน้าด้านที่เลือกใช้ความเข้มของพลังงานในระดับที่ไม่ทำให้เกิดรอยจ้ำเลือดมีจำนวนเม็ดสิวเฉลี่ย 18.82 เม็ด ส่วนด้านที่เลือกใช้ความเข้มของพลังงานในระดับที่ทำให้เกิดรอยจ้ำเลือดเล็กน้อย มีจำนวนเม็ดสิวเฉลี่ย 18.47 เม็ด หลังจากทำการรักษาครบ 4 ครั้ง จำนวนเม็ดสิวลดลง 33.53%และ 33.2% หลังจากติดตามผู้ป่วยครบ 12 สัปดาห์จำนวนเม็ดสิวลดลง 38.22% และ 37.88% ในใบหน้าที่ใช้ความเข้มของพลังงานในระดับที่ไม่ทำให้เกิดรอยจ้ำเลือดและเกิดรอยจ้ำเลือด ตามลำดับ โดยไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในการลดลงของจำนวนสิว รวมทั้งความพึงพอใจของผู้ป่วยระหว่างใบหน้าทั้งสองข้าง สำหรับผลข้างเคียงพบว่ามีผู้ป่วย 5 รายเกิดรอยดำชั่วคราวในด้านที่ใช้พลังงานในระดับที่ทำให้เกิดรอยจ้ำเลือด

สรุปผล: เครื่องมือ 595-nm pulsed-dye lasers สามารถใช้ในการรักษาสิวอักเสบระดับปานกลางถึงรุนแรงได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความปลอดภัย โดยระดับพลังงานทั้งที่อยู่ในระดับที่ไม่ทำให้เกิดรอยจ้ำเลือดและพลังงานในระดับที่ทำให้เกิดรอยจ้ำเลือดสามารถใช้ลดจำนวนสิวได้อย่างชัดเจนและไม่พบความแตกต่างของผลการรักษาระหว่างพลังงานทั้งสองค่านี้ แต่ผลข้างเคียงที่พบน้อยกว่าในด้านที่ใช้พลังงานในระดับที่ไม่ทำให้เกิดรอยจ้ำเลือดอาจจะทำให้มีความเหมาะสมในการนำไปใช้รักษาผู้ป่วย

คำสำคัญ: สิวอักเสบ, เลเซอร์ Pulsed dye

Topical Tacrolimus for the treatment of vitiligo

Patharaporn Juyyim MD,

Rutsanee Akaraphanth MD,

Jirot Sindhvananda MD,

Pimonpun Gritiyarangsan MD PhD.

ABSTRACT:

JUYYIM P, AKARAPHANTH R, SINDHVANANDA J, GRITIYARANGSAN P. TOPICAL TACROLIMUS FOR TREATMENT OF VITILIGO.

DIVISION OF DERMATOLOGY, INSTITUTIONAL OF DERMATOLOGY , BANGKOK, THAILAND.

Background: Vitiligo is an acquired disorder of pigmentation of great cosmetic importance. Vitiligo is associated with a high incidence of psychologic consequences in both children and adults. Treatment options for vitiligo are limited and pose a major therapeutic challenge for dermatologists. Tacrolimus ointment is a macrolide immunosuppressant that is approved for use in patients over the age of 2 years with atopic dermatitis. We present our experience with tacrolimus as evidence of its useful role in the treatment of children vitiligo.

Objectives: To study the efficacy and safety of topical tacrolimus ointment in the treatment of vitiligo.

Materials and Methods: A prospective study of 34 children with vitiligo. The 2-13 year patients were newly , unresponsive to treatments, responsive for the first treatment but refractory after treatment, no concomitant treatment and wash out period of 4 weeks. Patient were treated with topical 0.03% tacrolimus oilment applied twice daily for 48 weeks and evaluated with every 4 week . Response was noted as marked to excellent (76 - 100%), moderate (51–75%), mild (26 - 50%), minimal (1 – 25%), or no response. Patients were followed up to 8 weeks after discontinuation of therapy to assess the stability of pigmentation.

Results: Thirty four children (14 boys and 20 girls) of mean age 6.67 years completed the study. The mean age at on set was 1.7 years. (0.6-8 years) Nineteen (55.9%)children had segmental vitiligo, thirteen (38.2%) had focal vitiligo and two (5.9%) had mixed vitiligo. The mean duration of disease was 1.68 years. The most common site was head /neck area(67.6%) followed by trunk (29.4%) upper limbs (14.7%) and lower limbs (11.7%). Majority of the children had limited disease involving less than 10% body surface area. Poliosis was present in 8 patients(23.5%),Halo nevi was observed in 2 patients (6%).three patients (8.8%) had a family history of vitiligo. At 4 weeks, all patient achieved some repigmentation and after treatment in 48 weeks, repigmentation was marked to excellent in 12 (35.5%), moderate 10(29.4%), mild in 8(23.5%) and minimal in 4(11.8%).Facial vitiligo of segmental type showed the best response rate. Side effects were minimal,14 patients initially experienced pruritus (32.5%)and burning(8.8%) on application and no one stopped the treatment.Most of them were satisfied as good and very good result.

Conclusion: Topical 0.03% tacrolimus oilment is an effective alternative therapy for childhood segmental vitiligo, particularly involving the head and neck

Key word: childhood vitiligo, tacrolimus, macrolide immunosuppressant

บทคัดย่อ :

ภัทรพร จุ้ยยิ้ม รัศนี อัครพันธุ์ จิโรจ สินธุวานนท์ พิมลพรรณ กฤติยรังสรรค์ การรักษาโรคด่างขาวโดยการใช้ยาทาโครลิมุสแบบทา

สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข

โรคด่างขาวเป็นโรคที่มีความผิดปกติของเม็ดสีซึ่งมีผลทางด้านความสวยงามและจิตใจของผู้ป่วย พบได้ 1-2% ของประชากรทั่วไปและเป็นโรคผิวหนังที่พบได้บ่อยในผู้ป่วยเด็ก แนวทางการรักษาส่วนใหญ่ประกอบด้วยการใช้ยาทาในกลุ่มสเตียรอยด์, การฉายแสง เช่น PUVA ,Narrow band UVB และการรักษาโดยการผ่าตัดซึ่งต้องใช้เวลา ราคาแพงและไม่แนะนำในเด็กที่อายุน้อยกว่า 12 ปี ยาทาโคลิมุสแบบขี้ผึ้งเป็นยาในกลุ่ม macrolide immunosuppressant ใช้ในการรักษาโรค Atopic Dermatitis ในผู้ใหญ่และเด็กที่มีอายุมากกว่า 2 ปี โดยยาทาโคลิมุสทำหน้าที่ไปยับยั้งการสร้างสาร proinflammatory cytokines. การศึกษานี้ได้ศึกษาการใช้ยาทาโคลิมุสในรูปขี้ผึ้งความเข้มข้น 0.03 %ในการรักษาโรคด่างขาวสำหรับผู้ป่วยเด็ก

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาประสิทธิผลและความปลอดภัยของยาทาโคลิมุสในรูปขี้ผึ้งความเข้มข้น 0.03% ในการรักษาโรคด่างขาวในผู้ป่วยเด็ก

วิธีการศึกษา : ผู้ป่วยเด็กโรคด่างขาว 34 ราย ที่มีอายุ 2-13 ปี โดยเป็นผู้ป่วยใหม่ไม่เคยได้รับการรักษามาก่อนหรือเคยรักษาโดยวิธีอื่นๆมาก่อนแต่ไม่ตอบสนองต่อการรักษาหรือตอบสนองในระยะแรก แต่ระยะต่อมาไม่มีการตอบสนองเพิ่มขึ้นและไม่ได้ทายาอย่างน้อย 4 สัปดาห์ รักษาโดยการใช้ยาทา0.03%ทาโครลิมุส แบบทา วันละ 2 ครั้ง เช้า-เย็นบริเวณรอยโรคโดยใช้ระยะเวลาการทายาติดต่อกันนาน 48 สัปดาห์ติดตามผลการรักษาทุก 4 สัปดาห์ ทำการถ่ายภาพและวัดขนาดรอยโรคของผู้ป่วยก่อนและหลังการรักษา ติดตามผลข้างเคียง ประเมินผลการรักษาและความพึงพอใจโดยแพทย์ และผู้ป่วย

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยเด็ก 34 คน เป็นเพศชาย 41.2 % เพศหญิง 58.8 % อายุเฉลี่ย 6.7 ปี (2-12 ปี) อายุเฉลี่ยที่เริ่มปรากฏรอยโรคเฉลี่ย 1.7 ปี (0.6-8 ปี) พบเป็นชนิด segmental ร้อยละ 55.9 ,ชนิด focal ร้อยละ 38.2 ,ชนิด mixed ร้อยละ 5.9 ตำแหน่งที่พบมากที่สุดได้แก่บริเวณศีรษะและลำคอร้อยละ 67.6 บริเวณลำตัวร้อยละ 29.4 บริเวณแขน ร้อยละ 14.7 และบริเวณขาร้อยละ 14.7 ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีรอยโรคตามพื้นที่ผิวร่างกายน้อยกว่าร้อยละ 10 อาการร่วมอื่นที่พบได้แก่ poliosis ร้อยละ 23.5 Halo nevus ร้อยละ 6 มีประวัติโรคด่างขาวในครอบครัว ร้อยละ 8.8 หลังจากการรักษา 48 สัปดาห์ พบมีการตอบสนองต่อการรักษาที่ได้ผลดีมากที่สุดพบ 12 ราย (35.5%) ได้ผลดีมากพบ 10 ราย (29.4%) ได้ผลดีปานกลางพบ 8 ราย (23.5%) ได้ผลดีเล็กน้อยพบ 11.8% ส่วนใหญ่ผู้ป่วยมีความพึงพอใจหลังการรักษามากถึงมากที่สุด ผลข้างเคียงที่พบคือ อาการคัน ร้อยละ 32.5 และอาการรู้สึกแสบร้อนหลังจากทายาในสัปดาห์แรก ร้อยละ 8.8 ซึ่งไม่ได้ส่งผลรุนแรงจนทำให้ต้องหยุดการรักษา

สรุปผล : ยาทาโคลิมุสในรูปขี้ผึ้งความเข้มข้น 0.03% เป็นอีกทางเลือกหนึ่งในการนำมาใช้ในการรักษาโรคด่างขาวในผู้ป่วยเด็ก โดยเฉพาะชนิด segmental ที่บริเวณศีรษะและลำคอ

คำสำคัญ : โรคด่างขาวในเด็ก ทาโครลิมุส , เมคโคไลด์ อิมมูโนซัปเพลสแซน

Targeted narrowband UVB phototherapy plus topical tacrolimus and targeted narrowband UVB monotherapy for the treatment of vitiligo

Siri-on Klahan MD,

Pravit Asawanonda MD.

ABSTRACT:

KLAHAN S, ASAWANONDA P. TARGETED NARROWBAND UVB PHOTOTHERAPY PLUS TOPICAL TACROLIMUS AND TARGETED NARROWBAND UVB MONOTHERAPY FOR THE TREATMENT OF VITILIGO.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE CHULALONGKORN UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: 308 nm excimer laser and targeted narrowband UVB phototherapy have recently been shown to be effective in the repigmentation of patient with vitiligo. Previous studies have suggested that the combination of 308 nm excimer laser and tacrolimus is more effective than 308 nm excimer laser monotherapy in the treatment of vitiligo.

Objectives: To compare the efficacy of targeted narrowband UVB phototherapy plus topical tacrolimus with that of targeted narrowband UVB monotherapy for induction of repigmentation in vitiligo.

Methods: Fifteen patients with focal or generalized vitiligo from the dermatology clinic at King Chulalongkorn Memorial Hospital were enrolled in this study. Two similar lesions were selected in each patient. One was treated with targeted narrowband UVB plus topical tacrolimus and the other treated with targeted narrowband UVB monotherapy. The treatments were done twice a week for 12 weeks. Degree of repigmentation documented by biweekly digital photography was assessed by blinded dermatologists.

Results: All patients responded to both treatments in similar pattern. However, each patient had variable responses to treatments. Repigmentation during treatment between two groups was not statistically significantly different at 4th week (p=0.158), 8th week (p=0.294) and 12th week (p= 0.500) by Wilcoxon signed-rank test.

Conclusion: We concluded that targeted narrowband UVB phototherapy plus topical tacrolimus was not more effective than targeted narrowband UVB monotherapy.

Key word: vitiligo, tacrolimus , targeted phototherapy, narrowband UVB , ultraviolet

บทคัดย่อ:

ศิริอร กล้าหาญ ประวิตร อัศวานนท์ ผลของการใช้รังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบร่วมกับยาทาทาโครลิมัสและการใช้รังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบอย่างเดียวในการรักษาผู้ป่วยโรคด่างขาว

สาขาวิชาตจวิทยา ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การรักษาโรคด่างขาวมีหลายวิธี การรักษาด้วยการใช้รังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบชนิดฉายเฉพาะที่เป็นวิธีการหนึ่งที่ได้ผลการรักษาดี ในปัจจุบันได้มีการศึกษาเปรียบเทียบการใช้เอ็กไซเมอร์เลเซอร์ร่วมกับการทายาทาโครลิมัสซึ่งพบว่าให้ผลดีกว่าการรักษาด้วยวิธีเอ็กไซเมอร์เลเซอร์เพียงอย่างเดียว

วัตถุประสงค์ในการวิจัย : เพื่อประเมินประสิทธิภาพของการใช้รังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบร่วมกับทาโครลิมัสและการใช้รังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบอย่างเดียวในการรักษาผู้ป่วยโรคด่างขาว

วิธีการทำวิจัย : ศึกษาผู้ป่วยที่เป็นโรคด่างขาวชนิดเฉพาะที่หรือชนิดที่เป็นทั่วตัว 15 ราย โดยผู้ป่วยแต่ละคนจะถูกเลือกรอยโรค 2 ตำแหน่งที่คล้ายคลึงกันและอยู่บริเวณเดียวกันในการรักษา แล้วสุ่มเลือกรอยโรคว่าตำแหน่งใดจะรักษาด้วยวิธีใด โดยตำแหน่งหนึ่งจะได้รับการรักษาด้วยรังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบร่วมกับการทายาทาโครลิมัส อีกตำแหน่งหนึ่งจะได้รับการรักษาด้วยรังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบอย่างเดียว ทำการฉายแสงสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เป็นเวลา 12 สัปดาห์ ทำการถ่ายรูปรอยโรคก่อนทำการศึกษาและทุก 4 สัปดาห์จนครบ 12 สัปดาห์ แล้วทำการประเมินผลโดยการเปรียบเทียบร้อยละของการเกิดเม็ดสีผิวโดยแพทย์ผิวหนัง หลังจากนั้นจึงนำมาประมวลผลทางสถิติโดยใช้วิธี Wilcoxon signed-rank test

ผลการวิจัย : การเกิดเม็ดสีผิวในผู้ป่วยแต่ละรายมีลักษณะแตกต่างกัน พบว่าผู้ป่วย 15 รายตอบสนองต่อการรักษาด้วยการรักษาทั้ง 2 วิธีไปในทางเดียวกัน เมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติ Wilcoxon signed-rank test พบว่า การรักษาโดยการใช้รังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบร่วมกับการทายาทาโครลิมัสได้ให้ผลการรักษาดีกว่าการใช้รังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบอย่างเดียว แต่ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่สัปดาห์ที่ 4 (p=0.158) สัปดาห์ที่ 8 (p=0.294) และสัปดาห์ที่ 12 (p= 0.500)

สรุปผลการวิจัย : การใช้แสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบแบบร่วมกับการทายาทาโครลิมัส ไม่ได้ให้ผลดีกว่าการฉายแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบอย่างเดียว ในการรักษาผู้ป่วยโรคด่างขาว

คำสำคัญ: โรคด่างขาว, ทาโครลิมัส, การฉายแสงเฉพาะที่, รังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบ

Oral Presentations

February 27, 2009

Effect of methotrexate on the serum levels of IL-22 in patients with moderate to severe plaque-type psoriasis

Jitlada Meephansan MD,

Jongkonnee Wongpiyabovorn MD,

Wannasri Sindhuphak MD.

ABSTRACT :

MEEPHANSAN J, WONGPIYABOVORN J, SINDHUPHAK W. EFFECT OF METHOTREXATE ON THE SERUM LEVELS OF IL-22 IN PATIENTS WITH MODERATE TO SEVERE PLAQUE-TYPE PSORIASIS.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, CHULALONGKORN UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Interleukin-22 (IL-22) are effector molecules of T-helper 17 (Th-17) lineage that responsible for keratinocytes proliferation in psoriasis. Methotrexate has been widely used as first-line treatment in moderate to severe psoriasis. Methotrexate has many mechanisms to inhibit inflammatory responses. But no evidence shown that methotrexate is able to downregulate Th17 cytokines.

Objective: To compare serum levels of IL-22 in patients with moderate to severe plaque type psoriasis before and after treatment with metrotrexate.

Methods: Nineteen patients with Psoriasis Area Severity Index (PASI) score $\geq$ 10 were given methotrexate 15 mg per week up to 12 weeks. Clot blood for measurement serum IL-22 level by enzyme-linked immunosorbent assay (ELISA, R&D Systems, Minneapolis, MN, USA) was taken before and after treatment.

Results: Eleven of 19 patients [57.8%] achieved 75% PASI score reduction. IL-22 levels were significantly higher in psoriasis patients [56.63±60.73 pg/ml] than in controls [12.58±12.59 pg/ml]. Methotrexate significantly reduced IL-22 levels after therapy [$Z=3.5$, $p<0.001$]. A significant positive correlation between IL-22 and PASI was found [$r=0.63$, $p=0.004$]

Conclusion: Downregulate Th17 cytokines is one possible mechanisms of therapeutic efficacy of methotrexate in psoriasis. IL-22 is possible to be a good biomarker for assessment psoriasis clinical response to methotrexate in Thai populations.

Key word: Psoriasis, IL-22, Methotrexate

บทคัดย่อ :

จิตรลดา มีพันแสน จงกลนี วงศ์ปิยะบวร วัณณศรี สินธุภัค ผลของยาเมตโทรเทรกเซตต่อระดับซีรั่มอินเตอร์ลิวคิน 22 ในผู้ป่วย moderate to severe plaque-type psoriasis

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความสำคัญและที่มาของการวิจัย: Interleukin-22 (IL-22) เป็น effector cytokines ของ T-helper 17 (Th-17) ทำให้เกิดการแบ่งตัวที่ผิดปกติของ keratinocytes ในโรคสะเก็ดเงิน Methotrexate จัดเป็นยาตัวแรกที่ใช้ในการรักษาโรคสะเก็ดเงินที่มีความรุนแรงปานกลางขึ้นไป ซึ่งยา Methotrexate นั้นมีหลายกลไกในการกดการทำงานของระบบภูมิคุ้มกัน แต่ยังไม่มีหลักฐานว่า Methotrexate สามารถลดการสร้าง Th-17 cytokines ได้

วัตถุประสงค์: เพื่อเปรียบเทียบระดับ serum IL-22 ในผู้ป่วย moderate to severe plaque type psoriasis ก่อนและหลังได้รับยา Methotrexate

วิธีการศึกษา: ศึกษาในผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงินที่มี Psoriasis area severity index (PASI) score มากกว่าหรือ เท่ากับ 10 จำนวน 19 คน โดยให้ Methotrexate 15 mg ต่อสัปดาห์เป็นระยะเวลา 12 สัปดาห์ เจาะเลือดเพื่อวัดระดับซีรั่ม IL-22 โดยวิธี enzyme-linked immunosorbent assay (ELISA R&D Systems, Minneapolis, MN, USA) ก่อนและหลังการรักษา

ผลการศึกษา: ผู้ป่วย 11 คนจาก 19 คน มีระดับ PASI score ลดลงมากกว่า 75% ระดับซีรั่ม IL-22 ในผู้ป่วยสะเก็ดเงิน[56.63±60.73 pg/ml] แตกต่างจากกลุ่มควบคุม [12.58±12.59 pg/ml] อย่างมีนัยสำคัญ ระดับซีรั่ม IL-22 ลดลงอย่างมีนัยสำคัญหลังจากได้รับยา Methotrexate [Z=3.5, P<0.001] พบความสอดคล้องกันระหว่างระดับ PASI score และระดับ IL-22 ในซีรั่ม [r=0.63, p=0.004]

สรุปผลการศึกษา: กลไกกดการทำงานของระบบ T helper-17 น่าจะเป็นกลไกสำคัญอีกกลไกหนึ่งของการทำงานของยา Methotrexate ในการรักษาโรคสะเก็ดเงิน IL-22 น่าจะเป็น biomarker ที่ดีตัวหนึ่งสำหรับการประเมินการตอบสนองต่อยา Methotrexate ในผู้ป่วยไทย

คำสำคัญ: โรคสะเก็ดเงิน, อินเตอร์ลิวคิน 22, Methotrexate

The Efficacy of Tacrolimus Ointment, 0.1% in the Treatment of Discoid Lupus Erythematosus to Evaluate Clinical Improvement Compare to Placebo, A Randomized, Placebo-controlled, Double-blind Study.

Piyavadee Singvahanont MD,

Wiwat korkij MD.

ABSTRACT :

SINGVAHANONT P, KORKIJ W. THE EFFICACY OF TACROLIMUS OINTMENT, 0.1% IN THE TREATMENT OF DISCOID LUPUS ERYTHEMATOSUS TO EVALUATE CLINICAL IMPROVEMENT COMPARE TO PLACEBO, A RANDOMIZED, PLACEBO-CONTROLLED, DOUBLE-BLIND STUDY.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, CHULALONGKORN UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Discoid lupus erythematosus (DLE) is a chronic inflammatory skin disease which often leads to scarring and disfiguring. Treatment includes potent topical corticosteroids but limited by their adverse effects and efficacy in some cases. Topical tacrolimus, an anti-inflammatory and immunosuppressive macrolactam, has been reported to treat DLE successfully with minimal side effects.

Objective: To determine the efficacy and safety of tacrolimus ointment, 0.1% in clinical improvement compare to placebo in DLE patients.

Materials and Methods: Twenty-one of 22 patients with DLE completed 8 weeks trial with twice daily application of tacrolimus ointment, 0.1% and placebo on 2 lesions base on random assignment. Photograph was taken in every 2 weeks follow up periods. Three blinded dermatologists evaluated clinical outcomes; disease activity and disease-induced damage, by modified Cutaneous Lupus Erythematosus Disease Activity and Severity Index (CLASI) and patient satisfaction questionnaire.

Results: Significant decrease from baseline in total activity score and erythema score of tacrolimus ointment-treated lesion compared with placebo-treated one after 8 weeks of treatment ($p < 0.05$) were observed. The scale/hypertrophy score also decreased from baseline in tacrolimus ointment-treated lesion compared with placebo-treated one, however the difference did not reach statistical significance. For damage score, no significant reduction from baseline in total damage score, dyspigmentation score, and scarring/atrophy/panniculitis score were observed between both groups. Tacrolimus ointment, 0.1% was well tolerated with only transient pruritus and burning sensation. According to the patient satisfaction score, 62% compare with 10% qualified as good in tacrolimus ointment-treated group and placebo-treated one, respectively.

Conclusion: Tacrolimus ointment, 0.1% seems to be a safe and clinically effective option in decrease disease activity for discoid lupus erythematosus.

Key word: Discoid lupus erythematosus, Tacrolimus ointment, 0.1%, Clinical evaluation.

บทคัดย่อ :

ปิยะวดี สิงห์วาหะนนท์ วิวัฒน์ ก่อกิจ การศึกษาประสิทธิภาพของยาขี้ผึ้งทาโครลิมัส 0.1% เปรียบเทียบกับยาหลอก ในผู้ป่วยดิสคอยด์ ลูปัส อิริทรีมาโทซัส เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงทางคลินิกของผื่น โดยมีกลุ่มควบคุมแบบสุ่ม

สาขาตจวิทยา ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ดิสคอยด์ ลูปัส อิริทรีมาโทซัสเป็นโรคผิวหนังเรื้อรังชนิดหนึ่ง ซึ่งมีการอักเสบและมีแนวโน้มที่จะเกิดแผลเป็น การรักษาส่วนใหญ่ใช้เป็นยาทาสเตียรอยด์ แต่มีข้อจำกัดในการใช้เนื่องจากผลข้างเคียงของยาและขาดประสิทธิภาพในผู้ป่วยบางราย ยาขี้ผึ้งทาโครลิมัส 0.1% เป็นยาในกลุ่มแมคโครไลน์ ออกฤทธิ์ต้านการอักเสบและกดภูมิคุ้มกัน มีรายงานว่าสามารถใช้รักษาผื่นดิสคอยด์ ลูปัส อิริทรีมาโทซัสได้ผล โดยมีผลข้างเคียงน้อย

วัตถุประสงค์ : เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพและความปลอดภัยของยาขี้ผึ้งทาโครลิมัส 0.1% โดยดูการเปลี่ยนแปลงทางคลินิกเปรียบเทียบกับยาหลอกในผู้ป่วยดิสคอยด์ ลูปัส อิริทรีมาโทซัส

วิธีการศึกษา : ผู้ป่วยดิสคอยด์ ลูปัส อิริทรีมาโทซัส 21 คนจาก 22 คนเข้าร่วมโครงการวิจัยครบ8 สัปดาห์ โดยทายาขี้ผึ้งทาโครลิมัส 0.1% และยาหลอกวันละ 2 ครั้งบนผื่น 2 บริเวณที่ถูกเลือกมาอย่างสุ่ม นัดติดตามผลและถ่ายรูปผื่นทุก 2 สัปดาห์

แพทย์ผิวหนัง 3 ท่านซึ่งไม่ทราบว่าผื่นใดทายาขี้ผึ้งทาโครลิมัส 0.1% และผื่นใดทายาหลอก ทำการประเมินการเปลี่ยนแปลงทางคลินิกในแง่ของโรคที่กำลังดำเนินอยู่และความเสียหายจากรอยโรคที่ยังคงอยู่หลังจากโรคหายแล้วโดยใช้เครื่องมือวัดซึ่งดัดแปลงมาจาก Cutaneous Lupus Erythematosus Disease Activity and Severity Index และประเมินความพึงพอใจในการรักษาของผู้ป่วยโดยใช้แบบสอบถาม

ผลการศึกษา : พบว่ายาขี้ผึ้งทาโครลิมัส 0.1% สามารถลดคะแนนตัวโรคที่กำลังดำเนินอยู่ และคะแนนความแดงลงจากก่อนรักษาได้ดีกว่ายาหลอกอย่างมีนัยสำคัญในระยะเวลา 8 สัปดาห์ของการรักษา ($p < 0.05$) สำหรับคะแนนสะเก็ด/ ความหนาของผื่น พบว่าผื่นที่ทายาขี้ผึ้งทาโครลิมัสมีคะแนนลดลงมากกว่ายาหลอก อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างดังกล่าวไม่ถึงระดับที่มีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับคะแนนความเสียหายจากรอยโรค พบว่าทั้งคะแนนความเสียหายจากรอยโรคที่ยังคงอยู่หลังจากโรคหายแล้ว, คะแนนสีที่เปลี่ยนแปลงไปจากปกติ และคะแนนแผลเป็น/ ผิวหนังบาง/ ชั้นไขมันอักเสบไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่าง 2 กลุ่ม ผู้ป่วยทนต่อการรักษาได้ดี พบเพียงอาการคันและแสบร้อนซึ่งเป็นชั่วคราวในกลุ่มที่ได้รับยาขี้ผึ้ง ทาโครลิมัส 0.1% สำหรับการประเมินความพึงพอใจในการรักษาพบว่า ผู้ป่วยที่ได้รับยาขี้ผึ้งทาโครลิมัส 0.1% และยาหลอกประเมินผลอยู่ในเกณฑ์ดีร้อยละ 62 และร้อยละ10 ตามลำดับ

สรุปผล : ยาขี้ผึ้งทาโครลิมัส 0.1% เป็นทางเลือกหนึ่งที่มีประสิทธิภาพและค่อนข้างปลอดภัยสำหรับรักษาโรคที่กำลังดำเนินอยู่ในผู้ป่วยดิสคอยด์ ลูปัส อิริทรีมาโทซัส

คำสำคัญ : ดิสคอยด์ ลูปัส อิริทรีมาโทซัส, ยาขี้ผึ้งทาโครลิมัส 0.1%, การประเมินผลทางคลินิก

Single dose ivermectin in scabies

Mona Asavisanu MD,

Porntip Puvabanditsin MD.

ABSTRACT:

ASAVISANU M*, PUVABANDITSIN P. SINGLE DOSE IVERMECTIN IN SCAB.**

**M&T CLINIC, BANGKOK, THAILAND.*

*** DERMATOLOGY UNIT, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, CHULALONGKORN HOSPITAL, BANGKOK, THAILAND.*

Background: Scabies is a common contagious dermatologic condition. To date, the standard treatment is topical application which is applied to the entire skin from head to toe for several hours (mostly overnight) for several days often resulting in the occurrence of side effects. Ivermectin is an oral medication approved by the U.S. F.D.A. to treat strongyloidiasis and onchocerciasis. Recently, Ivermectin has also been used for the treatment of scabies using single or multiple doses but there are still few reports, especially in children.

Objective: To access the effectiveness and safety of single dose ivermectin in scabies.

Material and Method: All students who presented at Fah Sai Wittaya boarding school on Oct 5, 2008 are included for ivermectin treatment (200 mg/kg of body weight) in a single dose. All were examined by a single dermatologist and basic laboratory tests including hematology (differential count, leukocyte, hemoglobin hematocrit), urinalysis, liver and renal function tests were done on the subjects. Diagnosis of scabies was made by clinical presentation of classic eruptions presents as pruritic papules, vesicles, pustules and linear burrows in classic distribution with noctural pruritus. Skin scraping with use of 30% potassium hydroride solution was also done. Clinical follow-ups were done at 1, 2 and 5 weeks. Laboratory test were repeated after 2 weeks.

Results: 111 students between the ages of 10-20 were enrolled in this study. After taking ivermectin, the disappearance of scabies at 1 week, 2 weeks and 5 weeks was 32.4%, 75.7% and 86.4% respectively. Symptoms of itching and rash was observed at 0, 1, 2 and 5 weeks as follows:

In students with scabies, symptoms of itch and rash subsided accordingly:

itch 93.8%, 87.8%, 33.8%, 27.3%

rash 100%, 67.6%, 24.3%, 13.0%

In normal students : itch and rash was observed to increase as :

itch 20.0%, 60.0% 13.3%, 4.8%

rash 0.0%, 46.7%, 13.3%, 0.0%

All basic laboratory test results were normal.

Conclusion: Single-dose ivermectin (200 mg/kg) is effective and safe in treating scabies in Thai young patients. Soon after the start of treatment with ivermectin, itching sensations and maculopapular rashes may exacerbate in intensity for a short period but will eventually subside and disappear.

Key words: scabie, ivermectin

บทคัดย่อ:

โมนา อัศวิษณุ* พรทิพย์ ภูวบัณฑิตสิน ประสิทธิภาพของการรับประทานยาไอเวอร์เม็กตินครั้งเดียวในการรักษาโรคหิด**

**M&T CLINIC, BANGKOK*

***หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*

หิดเป็นโรคติดต่อทางผิวหนังที่พบบ่อย การรักษาหิดในปัจจุบันใช้ยาทาเป็นหลัก ซึ่งต้องทาทั้งตัวทิ้งไว้เป็นเวลาหลายชั่วโมงต้องทาหลายวันและมีผลข้างเคียงหลายอย่าง การรับประทานยาไอเวอร์เม็กตินครั้งเดียวหรือหลายครั้งมีรายงานว่าได้ผลดี แต่ยังมีการศึกษาน้อยโดยเฉพาะในเด็ก

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการรับประทานยาไอเวอร์เม็กตินเพียงครั้งเดียวในการรักษาโรคหิด

วัสดุและวิธีการ: นักเรียนที่อยู่โรงเรียนประจำฟ้าใสวิทยาทุกคน ณ วันที่ 5 ตุลาคม 2551 จำนวน 111 ราย จะได้รับการตรวจผิวหนัง ตรวจเลือด (CBC) ตรวจปัสสาวะ (UA) ตรวจการทำงานของตับ (SGOT, SGPT) การทำงานของไต (BUN, CR) การวินิจฉัยโรคหิดอาศัยประวัติการคันตอนกลางคืน การตรวจผื่นผิวหนังเป็นหลัก รวมทั้งการขูดเชื้อทางผิวหนังพบตัวอ่อน ไข่ หรืออุจจาระของตัวหิด นักเรียนทุกคนจะได้รับยาไอเวอร์เม็กตินขนาด 200 ไมโครกรัมต่อน้ำหนักตัว 1 กิโลกรัม รับประทานต่อหน้าแพทย์ก่อนอาหาร 1 ชั่วโมง ติดตามปริมาณผื่น อาการคัน และผลข้างเคียงของยา ณ สัปดาห์ที่ 1, 2 และ 5 เจาะเลือดซ้ำสัปดาห์ที่ 2

ผลการศึกษา: หลังรับประทาน Ivermectin ได้ 1, 2 และ 5 สัปดาห์ พบว่ามีผู้หายจากการเป็นหิด 32.4%, 75.7% และ 86.4% ตามลำดับ ส่วนอาการคันและผื่นพบว่า ณ สัปดาห์ที่ 0, 1, 2 และ 5

กลุ่มที่เป็นหิดมีอาการคันและผื่นลดลงอย่างต่อเนื่อง คือ

อาการคัน 93.8%, 87.8%, 33.8% และ 27.3%

อาการผื่น 100%, 67.6%, 24.3% และ 13.0%

แต่โรคกลุ่มที่ไม่เป็นหิด หลังรับประทานยาพบว่า อาการคันและผื่นมีการเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนในสัปดาห์แรกหลังจากนั้นจึงลดลง คือ

อาการคัน 20.0%, 60.0% 13.3% และ 4.8%

อาการผื่น 0.0%, 46.7%, 13.3% และ 0.0%

สรุปผล: การรับประทานยา Ivermectin (200 ไมโครกรัม/น้ำหนักตัว 1 กิโลกรัม) เพียงครั้งเดียวได้ผลดี และมีผลข้างเคียงน้อย

คำสำคัญ: หิด, ไอเวอร์เม็กติน

The study of the effect and safety of *Spongilla lacustris* with 3% hydrogen peroxide in rat skin

Montri Wongniraspai MD,

Montree Udompataikul MD,

Amporn Jariyapongskul PhD.

ABSTRACT:

WONGNIRASPAI M*, UDOMPATAIKUL M*, JARIYAPONGSKUL A. THE STUDY OF EFFECT AND SAFETY OF SPONGILLA LACUSTRIS WITH 3% HYDROGEN PEROXIDE IN RAT SKIN**

**SKIN CENTER, FACULTY OF MEDICINE, SRINAKARINTHWIROT UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

***DEPARTMENT OF PHYSIOLOGY, FACULTY OF MEDICINE, SRINAKARINTHWIROT UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

Background: Acne is the common dermatologic problems. Despite its benign nature, it has been consistent demonstrated to effect upon quality of life of affected individuals. Novel therapeutics options have been developed for the treatment of acne. One of the less investigated safety and therapeutic procedures is the combination skin rubbing with sponge made from *Spongilla lacustris* and hydrogen peroxide solution.

Objectives: This study aims to investigate the effect and safety profile of this procedure in normal laboratory rat.

Materials and Methods: Experiment was done in 8 weeks old rat. We devided the rat into two groups. The first group was rubbed with the sponge and hydrogen peroxide solution. The second group was also rubbed with the sponge and 0.9% normal saline. The procedures were applied once weekly for four weeks and the number of spicules of the sponge on the epidermis were measured with scanning electron microscope. The remaining of spicules in epidermal and dermal layers were examined by polarized light microscope. The epidermal and dermal thickness were measured by light microscope.

Results: The spicules were remained on the skin surfaces until fourth day after application and could not be identified 2 weeks after last application. They was not identified in epidermal and dermal layers. No skin complication detected during procedure and no granulomatous reaction was observed within dermal layer.

Conclusion: Spicules of *Spongilla lacustris* sponge remains in the skin surfaces, but no granuloma reaction was observed in this study. We can not elucidate spicules' mechanism of action in acne treatment.

Key word: *Spongilla lacustris*, Hydogen peroxide, rat skin

บทคัดย่อ:

มนตรี วงศ์นิราศภัย* มนตรี อุดมเพทายกุล* อัมพร จาริยะพงศ์สกุล** **การศึกษาผลและความปลอดภัยของการใช้สปีคูลฟองน้ำ *Spongilla lacustris* ร่วมกับน้ำยาไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์ความเข้มข้นสามเปอร์เซ็นต์ต่อผิวหนังในหนูขาว**

**ศูนย์ผิวหนัง คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*

***ภาควิชาสรีรวิทยา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*

สิวเป็นโรคผิวหนังที่พบบ่อยในเวชปฏิบัติและมีผลต่อสภาวะอารมณ์และจิตใจของผู้ป่วย ปัจจุบันมีการพัฒนายาและรูปแบบการรักษาเพื่อให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น การรักษาบางอย่างขาดหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ชัดเจนเช่นการนำฟองน้ำ *Spongilla lacustris* มาใช้ร่วมกับน้ำยาไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์รักษาสิว

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาผลและความปลอดภัยของการใช้ฟองน้ำ *Spongilla lacustris* ร่วมกับน้ำยาไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์ต่อผิวหนังในสัตว์ทดลอง

วิธีการศึกษา: เป็นการวิจัยเชิงทดลองในหนูขาวอายุแปดสัปดาห์ โดยแบ่งเป็นสองกลุ่มคือกลุ่มที่ได้รับการทาด้วยฟองน้ำ *Spongilla lacustris* ร่วมกับน้ำยาไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์เทียบกับกลุ่มที่ใช้ฟองน้ำ *Spongilla lacustris* ร่วมกับน้ำเกลือความเข้มข้น 0.9 เปอร์เซ็นต์สัปดาห์ละหนึ่งครั้งรวมสี่สัปดาห์ วัดปริมาณสปีคูลฟองน้ำบนชั้นผิวหนังโดยกล้องจุลทรรศน์อิเลคตรอนชนิดส่องกราด ตรวจดูการตกค้างของสปีคูลฟองน้ำในชั้นผิวหนังกำพร้าและหนังแท้โดยกล้องโพลาไรซ์ และวัดความหนาของชั้นหนังกำพร้าและหนังแท้โดยกล้องจุลทรรศน์

ผลการศึกษา: พบการตกค้างของสปีคูลฟองน้ำ *Spongilla lacustris* บนพื้นผิวหนังจนถึงวันที่สี่หลังการทาและไม่พบการตกค้างหลังเสร็จสิ้นการศึกษาแล้วสองสัปดาห์ ไม่พบการตกค้างของสปีคูลฟองน้ำภายในชั้นหนังกำพร้าและหนังแท้ พบว่าชั้นหนังกำพร้าบางลงในสัปดาห์ที่เจ็ด ไม่พบภาวะแทรกซ้อนต่อผิวหนังระหว่างการศึกษา

สรุปผล: สปีคูลฟองน้ำ *Spongilla lacustris* มีความปลอดภัยต่อผิวหนังหนูทดลอง แต่จากการศึกษาไม่สามารถอธิบายกลไกการออกฤทธิ์ของสปีคูลฟองน้ำและน้ำยาไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์ต่อการรักษาสิว

คำสำคัญ : *Spongilla lacustris*, น้ำยาไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์, หนูขาว

Topical medications for seborrheic dermatitis : Systematic review and meta-analysis

Waraphorn Apasrawirote MD,

Suthee Rattanamongkolgul MD PhD,

Montree Udompataikul MD.

ABSTRACT :

APASRAWIROTE W*, RATTANAMONGKOLGUL S, UDOMPATAIKUL M*. TOPICAL MEDICATIONS FOR SEBORRHEIC DERMATITIS : SYSTEMATIC REVIEW AND META-ANALYSIS**.

**SKIN CENTER, FACULTY OF MEDICINE, SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

*** DEPARTMENT OF PREVENTIVE AND SOCIAL MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

Background : Various topical treatments are used for seborrheic dermatitis, such as antifungals, corticosteroids, immunomodulators, but no absolute and relative efficacy was known. No systematic review and meta-analysis was done.

Objective : To assess the efficacy of various topical medications for seborrheic dermatitis.

Materials and Method : Systematic review and Meta-analysis of randomized controlled trials of any topical medications for seborrheic dermatitis. Main outcome measure was the proportion of participants with clinical response to treatment (improvement $\geq$ 75%).

Results :. Thirty five studies were included, 23 0f 35 were poor methodology and reporting. Duration of treatment period varies between 2–8 weeks. The majority of included studies evaluated the efficacy of topical antifungals (20/35), most of these compared topical antifungals with vehicles (12/35). The results discovered that topical antifungals were more effective than vehicle (RR 2.30, 95% CI 1.48 to 3.59). Other comparisons were found in small number for firm conclusions.

Conclusion : Reviewed trials were varies in disease severity, durations and quality. Meta-analysis results showed strong evidence that topical antifungals more effective than vehicle. Limited amount of evidence was found for assess the efficacy of others topical treatments, including corticosteroids and immunomodulators.

Key words: Seborrheic dermatitis, topical medications, systematic review, meta-analysis

บทคัดย่อ :

วราภรณ์ อาภัสระวิโรจน์* สุธีร์ รัตนะมงคลกุล มนตรี อุดมเพทายกุล* การรักษาโรคซีบอเรอิคเดอมาไตติสด้วยยาทาภายนอก: การทบทวนอย่างเป็นระบบและการวิเคราะห์อภิมาน**

**ศูนย์ผิวหนัง คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*

***ภาควิชาเวชศาสตร์ป้องกัน คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*

ยาทาภายนอกที่ใช้ในการรักษาโรคซีบอเรอิคเดอมาไตติสมีหลายชนิด ได้แก่ ยาต้านเชื้อรา ยากลุ่มคอร์ติโคสเตียรอยด์ ยาที่มีผลต่อระบบภูมิคุ้มกัน แต่ยังไม่มีข้อสรุปที่ชัดเจนของประสิทธิภาพของยาต่างๆ เหล่านี้ และยังไม่มีการศึกษาชนิดการทบทวนอย่างเป็นระบบและการวิเคราะห์อภิมานมาก่อน

วัตถุประสงค์ : เพื่อประเมินประสิทธิภาพของยาทาภายนอกชนิดต่างๆ ที่ใช้ในการรักษาโรคซีบอเรอิคเดอมาไตติส

วิธีการศึกษา : เป็นการรวบรวมการทดลองเปรียบเทียบกลุ่มควบคุมแบบสุ่มที่ศึกษายาทาภายนอกชนิดต่างๆ ในการรักษาโรคซีบอเรอิคเดอมาไตติส โดยการทบทวนอย่างเป็นระบบและวิเคราะห์อภิมาน ผลการศึกษาหลักได้แก่ สัดส่วนของผู้ป่วยที่ตอบสนองต่อยาโดยมีอาการทางคลินิกดีขึ้นอย่างน้อยร้อยละ 75

ผลการศึกษา :. จากการรวบรวม พบการศึกษาที่เข้าเกณฑ์รวม 35 ฉบับ ในจำนวนนี้มี 23 ฉบับ ที่มีหลักฐานอ่อน เนื่องจากวิธีการศึกษาและการรายงานผลที่ไม่ได้มาตรฐาน ระยะเวลาในการศึกษาอยู่ในระหว่าง 2-8 สัปดาห์ ส่วนใหญ่ของการศึกษาที่เข้าเกณฑ์เป็นการศึกษาประสิทธิภาพของยาทากลุ่มต้านเชื้อรา (20/35) ในจำนวนนี้เป็นการเปรียบเทียบระหว่างยาทากลุ่มต้านเชื้อราและยาหลอก (12/35) ซึ่งพบว่ายาทากลุ่มต้านเชื้อรามีประสิทธิภาพมากกว่ายาหลอก (ความเสี่ยงสัมพัทธ์ 2.30, ความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 1.48 to 3.59) ส่วนยาทาภายนอกชนิดอื่นๆ พบการศึกษาจำนวนไม่มากพอที่จะสรุปผลได้ชัดเจน

สรุปผล : การศึกษาทั้งหมดที่นำมาทบทวนและวิเคราะห์มีความแตกต่างกันทั้งในแง่ความรุนแรงของโรค ระยะเวลาการศึกษา และคุณภาพของการศึกษา จากผลการวิเคราะห์อภิมานสามารถสรุปเป็นหลักฐานการศึกษาที่เชื่อถือได้ว่ายาทาต้านเชื้อรามีประสิทธิภาพมากกว่ายาหลอก การศึกษาประสิทธิภาพยาทาภายนอกชนิดอื่นๆ รวมทั้งยากลุ่มคอร์ติโคสเตอรอยด์และยากลุ่มที่มีผลต่อระบบภูมิคุ้มกัน พบการศึกษาจำนวนน้อยไม่สามารถยืนยันผลสรุปของประสิทธิภาพยาได้

คำสำคัญ: โรคซีบอเรอิคเดอมาไตติส, ยาทาภายนอก, การทบทวนอย่างเป็นระบบ, การวิเคราะห์อภิมาน

A comparative study on melasma treatment between tranexamic acid intradermal injection and topical application of 3% hydroquinone

Peerasak Nakwatchara MD,

Montree Udompataikul MD,

Piyakan Limtanyakul MD.

ABSTRACT:

NAKWATCHARA P, UDOMPATAIKUL M, LIMTANYAKUL P. A COMPARATIVE STUDY ON MELASMA TREATMENT BETWEEN TRANEXAMIC ACID INTRADERMAL INJECTION AND TOPICAL APPLICATION OF 3%HYDROQUINONE.

SKIN CENTER, FACULTY OF MEDICINE, SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: The limitation of hydroquinone for melasma treatment are the long term side effects and the response in dermal and mixed type. Tranexamic acid (TA) intradermal injection is an alternative treatment but there are a few reports of the effectiveness.

Objective: To compare the effectiveness between tranexamic acid intradermal injection and topical application of 3% hydroquinone

Meterials and Methods: Sixty patients were devided in 3 groups: TA injection 10mg/mL, 15mg/mL and 3%hydroquinone(HQ). In group of TA injection, 0.05 mL of TA per cm^2 was injected intradermally into the lesion every week for 6 weeks and blood examination (CBC, Creatinine, Liver function test, PT, PTT, Fibrinogen level and Fibrin degradation product) for side effect monitoring were performed. The topical treated group, 3%HQ was applied once daily with 2 week interval of follow up. The investigators evaluated the results by using the Mexameter MX 16 for mean melanin index and the Melasma Area and Severity Index (MASI). The statistical significant tested by Indepentdent t-test and repeated ANOVA. Global satisfactory and side effects were tested by descriptive statistic.

Results: Eighteen patients in each TA groups and 20 patients in HQ group were completed the trial (epidermal type 48.3%, dermal type 11.7% and mixed type 40%). MMI and MASI of all groups are significantly reduced from baseline ($p<0.05$). In TA injected groups, 15mg/ml group have minimal better than 10mg/mL group but no statistical significant difference. The 15mg/ml group was improved from baseline at 3 wk while the10mg/mL group was at 4 week. ($p<.05$). The patients self-assessment of melasma improvement was as follows: 2.5% rated as good (51-75% lightening), 75% as fair (26-50% lightening), 16.7% as poor (0-25% lightening) and 5.6% not improve. Side effects were minimal and all the patients tolerated the treatment well. Abnormal hematologic problem and systemic side effects were not found.

Conclusion: The use of TA injection can potentially improve the melasma with no difference from 3%HQ and effective than 3%HQ for treatment dermal and mixed type. Tranexamic acid intradermal injection can be an alternative treatment for melasma

Key words: melasma, tranexamic acid, tranexamic acid intradermal injection, 3%hydroquinone

บทคัดย่อ:

พีรสักก์ นาควัชระ มนตรี อุดมเพทายกุล ปิยกานต์ ลิมธัญญกูล การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการรักษาฝ้าโดยวิธีการใช้ยาทรานเนซามิกฉีดเข้าใต้ผิวหนังและการทายา 3%ไฮโดรควิโนน

ศูนย์ผิวหนัง คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ไฮโดรควิโนนเป็นยาทามาตรฐานในการรักษาฝ้าแต่มีผลข้างเคียงในการใช้ระยะยาวและไม่ได้ผลดีในการรักษาฝ้าชนิดลึกและชนิดผสม การรักษาฝ้าโดยวิธีการใช้ยาทรานเนซามิกฉีดเข้าใต้ผิวหนัง เป็นอีกทางเลือกหนึ่งแต่ยังมีรายงานการศึกษาน้อย

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาประสิทธิผลการรักษาฝ้าโดยการใช้ยา tranexamic acid ฉีดเข้าใต้ผิวหนังเปรียบเทียบกับการทายา 3% ไฮโดรควิโนน

วิธีการศึกษา : ผู้ป่วยทั้งหมด 60 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน คือ กลุ่มที่ฉีดยาทรานเนซามิกฉีดเข้าใต้ผิวหนังความเข้มข้น 10 มก./ซีซี, 15 มก./ซีซี และกลุ่มที่ทา 3%ไฮโดรควิโนน กลุ่มที่ฉีดยาจะฉีด จุดละ 0.05 ซีซี ต่อพื้นที่ผิว 1 ตรซม. ทุก 1 สัปดาห์ รวม 6 ครั้ง ตรวจเลือดเพื่อดูภาวะแทรกซ้อนโดยหาค่า CBC, Creatinine, Liver function test, PT, PTT, Fibrinogen level และ Fibrin degradation product ในกลุ่มยาทา ให้ทาทั่วหน้าก่อนนอน ติดตามผลทุก 2 สัปดาห์จนครบ 6 สัปดาห์ และติดตามผลที่ 12 สัปดาห์ ในทั้ง 3 กลุ่มเพื่อดูการกลับเป็นซ้ำ ประเมินผลการรักษาด้วย Mexameter MX 16 เป็นค่า mean melanin index และ melasma area and severity index (MASI) วิเคราะห์โดยใช้สถิติ independent t-test และ repeated ANOVA สอบถามระดับความพึงพอใจของผู้ป่วยและแพทย์รวมทั้งผลข้างเคียง

ผลการศึกษา : คนไข้ 60 คน เป็นชนิดตื้น 48.3%, ชนิดลึก 11.7% และชนิดผสม 40%พบว่าในทั้ง 3 กลุ่มมีการลดลงของฝ้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<0.05$) เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่ใช้ยาฉีดกับการทายาพบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p>0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่มฉีดความเข้มข้น 10 มก./ซีซีและ 15 มก./ซีซี พบว่ากลุ่ม 15มก./ซีซี มีการลดลงของฝ้ามากกว่ากลุ่ม 10 มก./ซีซี แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p>0.05$) ฝ้าลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<0.05$) ที่ 3 สัปดาห์ในกลุ่ม 15 มก. และที่ 4 สัปดาห์ในกลุ่ม 10 มก. 75%ของผู้ป่วยพึงพอใจ ผลการตรวจเลือดมีค่าเปลี่ยนแปลงในเกณฑ์ปกติ ผลข้างเคียงที่พบคือ รอยช้ำ (ecchymosis) บวม (wheel) และรอยเข็ม ซึ่งเกิดเพียงเล็กน้อยและหายไปเองภายในหนึ่งสัปดาห์

สรุปผล : การรักษาฝ้าโดยการฉีดยาทรานเนซามิกเข้าใต้ผิวหนัง ได้ผลไม่แตกต่างกับยาทา 3%ไฮโดรควิโนน นอกจากนี้ยังได้ผลในการรักษาฝ้าชนิดลึกและชนิดผสม มีผลข้างเคียงน้อย จึงถือเป็นอีกทางเลือกหนึ่งในการรักษาฝ้าได้

คำสำคัญ : ฝ้า, ทรานเนซามิก, วิธีการใช้ยาทรานเนซามิกฉีดเข้าใต้ผิวหนัง, 3%ไฮโดรควิโนน

A Comparative study on the efficacy of 0.025% Licochalcone A and 1%hydrocortisone for atopic dermatitis treatment

Woradee Srisatvaja MD,

Montree Udompataikul MD,

Piyakan Limtanyakul MD.

ABSTRACT:

SRISATVAJA W, UDOMPATAIKUL M, LIMTANYAKUL P. A COMPARATIVE STUDY ON THE EFFICACY OF 0.025% LICOCHALCONE A AND 1%HYDROCORTISONE FOR ATOPIC DERMATITIS TREATMENT

SKIN CENTER, SRINAKAHARINWIROT UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Licochalcone A , a major phenolic constituent of the licorice(*Glycyrrhiza inflate*),has recently been reported to have anti-inflammatory as well as anti-microbial effects. However, there has only one research on 0.025% licochalcone A lotion for the treatment of atopic dermatitis without control group.

Objective: To compare the efficacy of a lotion containing 0.025%licochalcone A and 1%hydrocortisone for the treatment of atopic dermatitis.

Materials and Methods:Thirty patients,aged 2 years to 15 years with mild to moderate atopic dermatitis. A split randomized comparative study between 0.025% licochalcone A and 1%hydrocortisone was done. All patients were topically applied the drug twice daily, then once a week follow up for 4 weeks. Clinical outcomes were evaluated by using the scoring of atopic dermatitis(SCORAD). Statistical significant were evaluated by using pair t-test(p-value <0.05) and repeated ANOVA.

Results: After 4 weeks,we found that 0.025%licochalcone A lotion and 1%hydrocortisone lotion were equally in improvement of SCORAD score with no difference in both sides(p>0.05). It significantly improved SCORAD after the first week of treatment and continued through the fourth week. From repeated measure ANOVA , both drug were equally effective in reducing erythema(p=0.706), dryness(p=0.418),excoriation(p=0.368),pruritus(p=0.826),loss of sleep(p=0.333)

Conclusion:0.025%Licochalcone A is as effective as 1%Hydrocortisone lotion in the treatment of mild to moderate atopic dermatitis in 4 week

Key word: Atopic dermatitis, Licochalcone A,1%hydrocortisone

บทคัดย่อ:

วรดี ศรีสัตย์วาจา มนตรี อุดมเพทายกุล ปิยกานต์ ลิมธัญญกูล การศึกษาประสิทธิผลของโลชั่นที่มีส่วนประกอบของ 0.025%ไลโคชาลโคนเอ ในการรักษาโรคผื่นภูมิแพ้ในเด็กเมื่อเทียบกับยาทา 1% ไฮโดรคอร์ติโซน

ศูนย์ผิวหนังมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร

คอร์ติคอร์สเตอรอยด์เป็นยาหลักในการรักษาโรคผื่นภูมิแพ้ผิวหนังแต่ในการรักษามีข้อจำกัดเนื่องจากผลข้างเคียงของยาในการใช้ระยะยาว ไลโคชาลโคนเอเป็นสารสกัดจากรากชะเอมจีน *(Glycyrrhiza inflata)* ซึ่งมีฤทธิ์ในการเป็นสารต้านการอักเสบและต่อต้านเชื้อจุลชีพ ได้มีการวิจัยโดยนำโลชั่นที่มีส่วนประกอบของ0.025%ลิโคชาลโคเอมาใช้ในการรักษาผู้ป่วยเด็กที่เป็นโรคนี้แต่ยังขาดกลุ่มควบคุมและไม่มีการศึกษาในเด็กไทย

วัตถุประสงค์:เพื่อศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของโลชั่นที่ผสมลิโคชาลโคนเอกับ 1%ไฮโดรคอร์ติโซนในการรักษาโรคผื่นภูมิแพ้ผิวหนัง

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยที่มารับการรักษาโรคในกลุ่มผื่นภูมิแพ้ผิวหนัง (Atopic dermatitis)ที่มีระดับความรุนแรงเล็กน้อยถึงปานกลางจำนวน 30 คนแบ่งบริเวณร่างกายเป็น 2 ข้างและใช้การสุ่มโดยให้ข้างหนึ่งได้รับการรักษาด้วยโลชั่นที่มีส่วนประกอบของ 0.025% ไลโคชาลโคน เอและอีกข้างหนึ่งได้รับ1%ไฮโดรคอร์ติโซน และติดตามผู้ป่วยทุก 1 สัปดาห์เป็นเวลา 4 สัปดาห์ประเมินผลโดยใช้ คะแนน The scoring of Atopic Dermatitis(SCORAD) โดยมีการถ่ายภาพโดยใช้กล้องดิจิตอลและประเมินผลโดยใช้สถิติ paired t-test,repeated ANOVA โดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ผลการทดลอง:หลังการศึกษาที่ 4 สัปดาห์ พบว่าในทั้งสองข้างที่ได้รับการรักษาด้วยโลชั่นที่มีส่วนประสมของ 0.025%ไลโคชาลโคนเอและ1%ไฮโดรคอร์ติโซนมีคะแนน SCORAD ลดลงและไม่มีความแตกต่างระหว่างยาที่ใช้ในข้างขวาและข้างซ้ายและตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1 พบว่าค่า SCORADในทั้ง 2 ข้างเริ่มลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ($p<0.05$) และจากการวิเคราะห์ผลโดยการใช้ repeated measure ANOVA พบว่าไม่มีความแตกต่างกันระหว่างตัวยาทั้ง 2 ตัวในการลดความแดง ($p=0.706$),รอยเกา($p=0.368$),ความแห้ง($p=0.418$),อาการคัน($p=0.826$),การรบกวนการนอนหลับ($p=0.333$)

สรุปผล: โลชั่นที่มีส่วนประกอบของ 0.025%ไลโคชาลโคนเอ (Licochalcone A) มีประสิทธิผลเทียบเท่ากับการใช้ 1% ไฮโดรคอร์ติโซน ในการรักษาผู้ป่วยโรคผื่นภูมิแพ้ผิวหนังในเด็กที่มีความรุนแรงของโรคน้อยถึงปานกลาง

คำสำคัญ: โรคผื่นภูมิแพ้ผิวหนังในเด็ก,ไลโคชาลโค เอ,1%ไฮโดรคอร์ติโซน

A comparative study on effectiveness of N-palmitoylethanolamide cream versus 1% hydrocortisone cream for treatment of seborrheic dermatitis

Sirima Sawatwarakul MD,

Montree Udompataikul MD,

Piyakan Limtanyakul MD.

ABSTRACT:

SAWATWARAKUL S, UDOMPATAIKUL M, LYMTANYAKUL P. A COMPARATIVE STUDY ON EFFECTIVENESS OF N-PALMITOYLETHANOLAMIDE CREAM VERSUS HYDROCORTISONE CREAM FOR TREATMENT OF SEBORRHEIC DERAMATITIS.

SRINAKARINWIROT SKIN CENTER, FACULTY OF MEDICINE, SRINAKARINWIROT UNIVERSITY, BANGKOK , THAILAND.

Background: Standard treatment of seborrheic dermatitis is topical corticosteroids with limited adverse effects found from using them after a period of time. N-palmitoylethanolamide (PEA) has an anti-inflammatory property. There is evidence that PEA is effective for atopic dermatitis treatment but no study of PEA effectiveness in seborrheic dermatitis has been done yet.

Objectives: To compare the effectiveness of PEA cream versus 1% hydrocortisone cream for treatment of mild to moderate facial seborrheic dermatitis**.**

Materials and Methods: sixty patients with above criterion whose severity evaluated by Investigator's Global Assessment score (IGA score: 2-3) and Facial Total Target Area score (FTTA score: >1-4). Randomized patients into 2 groups, one uses PEA cream and the other uses 1% Hydrocortisone cream. Patients apply twice a day for 2 weeks then the effectiveness following the IGA and FTTA score and adverse effects were evaluated.Responsive criteria is the patient whose IGA or FTTA score is 0 to 1.

Results: Fifty-five patients were completed the study.Accordint to per protocol analysis,the patients treated with PEA cream respond more than hydrocortisone group at 2 weeks. (67.9% vs 48.1%; by IGA score and 71.4% vs 48.1%; by FTTA score) but no statistical significance ($p>0.05$). No adverse effect was found from both groups.

Conclusions: Patients with mild to moderate facial seborrheic dermatitis respond to treatment with PEA cream more than 1% hydrocortisone cream at 2 weeks but no statistical significance. Further studies among larger population recommended.

Key word: Seborrheic dermatitis, N-palmitoylethanolamide, PEA, hydrocortisone, corticosteroid

บทคัดย่อ :

สิริมา สวัสดิ์วราห์กุล มนตรี อุดมเพทายกุล ปิยกานต์ ลิมธัญญกูล การเปรียบเทียบประสิทธิผลของยาทาที่มีส่วนประกอบของเอ็นปาล์มิโตอิลเอทาโนลาไมด์กับ 1% ไฮโดรคอร์ติโซนในการรักษาโรคซีบอเรอิคเดอมาไตติส

ศูนย์ผิวหนัง คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร

การรักษามาตรฐานของโรคซีบอเรอิคเดอมาไตติสยังคงเป็นการใช้ยาทาคอร์ติโคสเตียรอยด์ซึ่งพบว่ามีผลข้างเคียงเมื่อใช้ยาเป็นเวลานานๆ เอ็นปาล์มิโตอิลเอทาโนลาไมด์ (N-palmitoylethanolamide ; PEA) เป็นสารที่มีฤทธิ์ลดการอักเสบ มีการวิจัยพบว่า PEA ได้ผลในการรักษาผื่นภูมิแพ้ผิวหนัง (Atopic dermatitis) แต่ยังไม่มีการศึกษาถึงประสิทธิผลของยาในโรคซีบอเรอิคเดอมาไตติส

วัตถุประสงค์ : เปรียบเทียบประสิทธิผลของครีม PEA กับไฮโดรคอร์ติโซนความเข้มข้น 1 เปอร์เซนต์ในการรักษาโรคซีบอเรอิคเดอมาไตติสบริเวณใบหน้าชนิดความรุนแรงน้อยถึงปานกลาง

วิธีการศึกษา : ผู้ป่วยโรคซีบอเรอิคเดอมาไตติสลักษณะดังกล่าวจำนวน 60 ราย ประเมินความรุนแรงด้วย Investigator's Global Assessment score (IGA score: 2-3) และ Facial total target area score (FTTA score : > 1-4) สุ่มแบบปกปิด 2 ทางแบ่งเป็นกลุ่มที่ได้รับการรักษาด้วยครีม PEA และครีมไฮโดรคอร์ติโซนความเข้มข้น 1 % ทารอยโรควันละ 2 ครั้งเป็นเวลา 2 สัปดาห์ จากนั้นติดตามประเมินประสิทธิผลโดยใช้ IGA score และ FTTA score และผลข้างเคียงของยาที่ 2 สัปดาห์ เกณฑ์การตัดสินการตอบสนองต่อการรักษาคือ IGA score และ FTTA score อยู่ในช่วง 0-1

ผลการศึกษา : พบว่าผู้ป่วยในกลุ่มที่ได้รับการรักษาด้วยครีม PEA ตอบสนองต่อการรักษาที่ 2 สัปดาห์วิเคราะห์แบบ intent to treat (ITT) มากกว่ากลุ่มที่ได้รับการรักษาด้วยครีมไฮโดรคอร์ติโซนความเข้มข้น 1 % (63.3% vs 43.3% เมื่อวัดด้วย IGA score และ 66.7% vs 43.3% เมื่อวัดด้วย FTTA score) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$) และในช่วงระยะเวลาที่ทำการศึกษาไม่พบผลข้างเคียงจากยาทั้ง 2 ชนิด

สรุปผล : ผู้ป่วยโรคซีบอเรอิคเดอมาไตติสชนิดความรุนแรงน้อยถึงปานกลางตอบสนองต่อครีม PEA มากกว่าครีมไฮโดรคอร์ติโซนความเข้มข้น 1%ที่ 2 สัปดาห์แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งอาจต้องทำการศึกษาเพิ่มเติมในจำนวนประชากรที่ใหญ่ขึ้นต่อไป

คำสำคัญ : ซีบอเรอิคเดอมาไตติส, เอ็นปาล์มิโตอิลเอทาโนลาไมด์, PEA,ไฮโดรคอร์ติโซน, คอร์ติโคสเตียรอยด์

The efficacy of 1550-nm Erbium doped fiber in striae alba

Suchart Ngarmleartkul MD,

Piyakan Limtanyakul MD,

Montree Udompataikul MD.

ABSTRACT:

NGARMLEARTKUL S, LIMTANYAKUL P, UDOMPATAIKUL M. THE EFFICACY OF 1550-NM ERBIUM DOPED FIBER IN STRIAE ALBA.

SKIN CENTER, FACULTY OF MEDICINE, SRINAKARINWIROT UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Striae distensae is common skin disorder that caused an unacceptable cosmetic appearance. It is characterized by alteration of collagen and elastin in epidermis and dermis. Fractional photothermolysis laser, which use 1550-nm Erbium doped fiver, is an effective treatment modality by induce collagen and elastin remodeling.

Objective: To evaluate efficacy of 1550-nm Erbium doped fiber in striae alba in Thai patients.

Method: Twenty female patients, aged between 18 and 50 year, with striae alba were enrolled. Each patient was received laser treatment on one side of lesions every 4 weeks for 3 sessions. The results were assessed by serial photographs, measurement of length and width of lesions, histological examinations, and patient satisfaction scores by visual analog scale.

Result: The lesions on the treated side are decreased in sized and the overall skin appearance of the treated side is improved, when compare with the other side. The patient satisfied with the treatment, especially the inprovement in size and depth of the lesions, with the scores between 7 to 9. The most common side effects are itching (100%), erytherma and scale (100%), and minute scabs (100%). The erythema and scale were subsided in 3 to 7 days. The itching and minute scabs were subsided in 14 to 21 days.

Conclusion: The 1550-nm Erbium doped fiber is another effective option in treatment of striae alba, which can improve the size and shallowness of striae. The side effects of the treatment are minimal and can be subsided in short period.

Keyword: Striae albe, 1550-nm Erbium doped fiber laser, Fractional photothermolysis

บทคัดย่อ:

สุชาติ งามเลิศกุล ปิยกานต์ ลิมธัญญกูล มนตรี อุดมเพทายกุล การศึกษาประสิทธิภาพการรักษา รอยแตกลายด้วยเครื่องเลเซอร์ 1550-nm เส้นใยเออร์เบียมและผลข้างเคียง

ศูนย์ผิวหนัง คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

รอยแตกลายเป็นภาวะที่ผิวหนังแตกออกเป็นริ้วๆ ซึ่งพบการเปลี่ยนแปลงทั้งในชั้นหนังกำพร้า และหนังแท้ หลักการ Fractional Photothermolysis (FP) โดยมีเส้นใยเออร์เบียมเป็นแหล่งกำเนิดพลังงานที่ 1550 นาโนเมตรเป็นหลักการที่ดีในการกระตุ้นซ่อมแซมการสร้างคอลลาเจนและอีลาสติน

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิภาพการรักษารอยแตกลาย และการเปลี่ยนแปลงทางจุลกายวิภาคของ รอยแตกลาย

วิธีการศึกษา: กลุ่มผู้ป่วย คือ หญิงไทยอายุระหว่าง 18 ถึง 50 ปี จำนวน 20 คน ที่มีรอยแตกลายชนิดสีขาว ผู้ป่วยจะได้รับการรักษาโดยเลเซอร์ในบริเวณรอยแตกลายหนึ่งข้างทุกๆ 4 สัปดาห์ รวมทั้งหมด 3 ครั้ง การประเมิน ผลลัพธ์ใช้ภาพถ่าย ขนาดความกว้างและยาว ลักษณะทางจุลภายวิภาค และคะแนนประเมินจากความพอใจของผู้ป่วย โดย visual analog scale

ผลการศึกษา: พบว่าในข้างที่ได้รับการรักษาโดยเลเซอร์มีขนาดที่เล็กลงและลักษณะโดยรวมของผิวหนัง ที่ได้รับการรักษามีลักษณะที่ละเอียดและเรียบเนียนขึ้นเมื่อเทียบกับข้างที่ไม่ได้รับการรักษา ผู้เข้าร่วมงานวิจัยให้ คะแนนความพึงพอใจระหว่าง 7- ถึง 9 โดยส่วนโหญพอใจในขนาดและการตื้นขึ้นของรอยแตกลาย ผลข้างเคียงที่ พบได้คือ คัน (100%) แดงและลอก (100%) สะเก็ด (100%) โดยอาการแดงและลอกหายไปใน 3-7 วันหลังการรักษา ส่วนอาการคันและสะเก็นหายไปใน 14-21 วันหลังการรักษา

สรุปผล: เครื่องเลเซอร์ 1550-nm เส้นใยเออร์เบียมเป็นอีกทางเลือกหนึ่งในการรักษารอยแตกลาย โดยทำให้ขนาดเล็กลงและตื้นขึ้น ผลข้างเคียงของการรักษามีน้อยและสามารถหายได้เองในระยะเลลาอันสั้น

คำสำคัญ: รอยแตกลาย, เครื่องเลเซอร์ 1550 นาโนเมตรเส้นใยเออร์เบียม, แฟรกชั่นแนล โฟโตเทอโมไลซีส

Corticosteroid sparing regimens in pemphigus vulgaris treatment: Ramathibodi experience

Rataya Dermlim MD,

Parichart Chalidapongse MD,

Natta Rajatanavin MD.

ABSTRACT :

DERMLIM R, CHALIDAPONGSE P, RAJATANAVIN N. CORTICOSTEROID SPARING REGIMENS IN PEMPHIGUS VULGARIS TREATMENT: RAMATHIBODI EXPERIENCE.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODIHOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Pemphigus vulgaris is a highly morbid skin disease necessitating prolonged systemic corticosteroid treatment. Immunosuppressive agent add-on could result in better outcome and shorten duration of corticosteroid treatment. However, data are scarce in evaluating the efficacy and safety of different immunosuppressive agents.

Objective: To document the efficacy and safety of pemphigus vulgaris treatment using either prednisolone plus azathioprine (P+A) or prednisolone plus pulse cyclophosphamide (P+C) in Thai patients (based on Ramathibodi hospital experience).

Material and Methods: Pemphigus vulgaris patients who had good compliance to P+A and P+C treatment in Ramathibodi hospital during year 2000-2008 were studied, using in-patient and out-patient chart review. Efficacy was evaluated according to consensus statement on endpoints and therapeutic response for pemphigus (J Am Acad Dermalogy 2008;58:1043-6). Data concerning side effects and a change in antidesmoglein antibody were also collected.

Results: The study included 20 patients. Average follow up was 1.8(0.5-3)years. Eight (4 males and 4 females) with average age of 42 years and 12 (5 males and 7 females) patients with average age of 48 years were treated with P+C and P+A, respectively. Pemphigus vulgaris in P+C group seemed more severe than P+A group as there was higher proportion of in-patient treatment in P+C Group. End of consolidation phase (ECP) could be achieved in every patient. Average (and range) times to ECP in P+C and P+A group were 198 (59-476) and 111(14-441) days, respectively. Two out of 8 patients in P+C group had complete remission (CR) on minimal therapy (prednisone at $\leq$10 mg/d and/or minimal adjuvant therapy) after 518 and 597 days. These two patients had no relapse after being followed-up at 30 and 330 days later. No CR off therapy or partial remission (PR) were found in P+C group. CR on minimal therapy was achieved in 3 patients in P+A group at average (and range) time of 188(152-211) days with later relapse in two patients 105 and 120 days after remission. CR off therapy was achieved after 365 days in one patient with relapse at 150 days later. PR on minimal therapy was achieved in one patients and has no relapse until last visit. Anti- desmoglein antibody correlated well with clinical partial remission. Adverse reactions mostly arose from prednisolone. Cyclophosphamide-related side effects included neutropenia and cystitis in 1 patient, and infections in another whereas in azathioprine group had infection in 1 patient and hepatitis in 2 patients.

Conclusion: P+A regimen is effective for corticosteroid sparing regimens in mild to moderate pemphigus vulgaris whereas P+C regimen seem to be effective for severe pemphigus vulgaris in Thai patients.

Key word: Pemphigus vulgaris, Pulse cyclophosphamide, Azathioprine

บทคัดย่อ :

รตยา เดิมหลิ่ม ปาริชาต ชลิดาพงศ์ ณัฏฐา รัชตะนาวิน การศึกษาประสิทธิภาพและความปลอดภัยของการรักษาโรคตุ่มน้ำพองใสด้วยยา prednisolone + azathioprine และ prednisolone + pulse cyclophosphamide ในโรงพยาบาลรามาธิบดี

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

โรคตุ่มน้ำพองใส เป็นโรคที่มีความรุนแรง จำเป็นต้องได้รับการรักษาด้วยยาสเตียรอยด์เป็นระยะเวลานาน นำมาซึ่งผลข้างเคียงจากยาสเตียรอยด์ การใช้ยากดภูมิคุ้มกันร่วมกับยาสเตียรอยด์ ทำให้ได้ผลการรักษาที่ดีขึ้น และลดผลข้างเคียงดังกล่าวได้ ปัจจุบันมีการใช้ยากดภูมิคุ้มกันร่วมกับยาสเตียรอยด์เพื่อรักษาโรคตุ่มน้ำพองใสหลายรูปแบบแต่ข้อมูลเรื่องประสิทธิภาพและความปลอดภัยยังมีอยู่น้อย

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิภาพและผลข้างเคียงจากการรักษาโรคตุ่มน้ำพองใสด้วยยา prednisolone + pulse cyclophosphamide (P+C) และ prednisolone + azathioprine (P+A) ในผู้ป่วยคนไทย

วิธีการศึกษา: ศึกษาข้อมูลย้อนหลังจากเวชระเบียนผู้ป่วยโรคตุ่มน้ำพองใสที่ได้รับการรักษาด้วยยา P+C และ P+A อย่างต่อเนื่องที่โรงพยาบาลรามาธิบดี ในช่วงปีพ.ศ.2543-2551 ประเมินประสิทธิภาพการรักษาตามเกณฑ์ของ Consensus statement on definitions of disease, end points, and therapeutic response for pemphigus (J Am Acad Dermalogy 2008;58:1043-6) รวมทั้งติดตามการลดลงของแอนติเดสโมเกรียนแอนติบอดี และผลข้างเคียง

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยโรคตุ่มน้ำพองใสทั้งหมด 20 คน ติดตามการรักษาเฉลี่ย 1.8 (พิสัย 0.5-3)ปี ได้รับการรักษาด้วย P+C จำนวน 8 คน (อายุเฉลี่ย 42 ปี , ชาย 4 คน และหญิง 4 คน) และ P+A จำนวน 12 คน (อายุเฉลี่ย 48 ปี, ชาย 5 คน และหญิง 7 คน) ผู้ป่วยในกลุ่ม P+C มีอาการรุนแรงกว่ากลุ่ม P+A มี end of consolidation phaseในผู้ป่วยทุกคนโดยที่ระยะเวลาเฉลี่ยในกลุ่ม P+C 198 (พิสัย 59-476)วัน และกลุ่ม P+A 111 (พิสัย 14-441)วัน ในกลุ่ม P+C มี complete remission(CR) on minimal therapy (ได้รับยาสเตียรอยด์น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10 มิลลิกรัมต่อวัน และ/หรือได้ยากดภูมิคุ้มกันปริมาณน้อย) 2ใน 8 คน ณ เวลา 518 และ 597 วันหลังเริ่มการรักษา และไม่พบ การกลับเป็นซ้ำในผู้ป่วยทั้งสองคน ไม่พบ CR off therapy และ partial remission(PR)ในกลุ่ม P+C ในขณะที่กลุ่ม P+A พบมี CR on minimal therapy จำนวน 3 คน, CR off therapy 1 คน และ PR on minimal therapy 1 คน ที่ระยะเวลา 188(152-211), 365 และ 611 วัน ตามลำดับ พบมีการกลับเป็นซ้ำ 2 ใน 3 คน จากผู้ป่วยที่ได้ CR on minimal therapy และ 1 คนที่เคยได้ CR off therapy ยังไม่พบการกลับเป็นซ้ำใน PR on minimal therapy ค่าแอนติเดสโมเกรียนแอนติบอดีลดลงเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับการลดลงของรอยโรค ผลข้างเคียงโดยมากเป็นผลโดยตรงจากยาสเตียรอยด์ ผลข้างเคียงจากยา cyclophosphamide พบเม็ดเลือดขาวต่ำ, กระเพาะปัสสาวะอักเสบ 1 คน และติดเชื้อ 1 คน ยา azathioprine พบตับอักเสบ 2 คน ติดเชื้อ 1 คน

สรุปผลการศึกษา: ยา P+A มีประสิทธิภาพและช่วยลดปริมาณยาสเตียรอยด์ในการรักษาโรคตุ่มน้ำพองใสที่มีอาการน้อยถึงปานกลาง ในขณะที่ยา P+C มีน่าจะมีประสิทธิภาพในการลดปริมาณยาสเตียรอยด์ในการรักษาผู้ป่วยโรคตุ่มน้ำพองใสที่มีอาการรุนแรง

คำสำคัญ: โรคตุ่มน้ำพองใส, ยากดภูมิคุ้มกัน

Effectiveness of Onion Extract Gel versus Placebo on Pfannenstiel's Cesarean Section Scars: A Prospective Randomized Double-Blinded Study

Kumutnart Prabudhanitisarn MD,

Pornaree Patcharapotjanakorn MD,

Pranee Wongkitisophon MD,

Somsak Tanrattanakorn MD,

Penpun Wattanakri MD.

ABSTRACT:

PRABUDHANITISARN K, PATCHARAPOTJANAKORN P, WONGKITISOPHON P, TANRATTANAKORN S, WATTANAKRI P. EFFECTIVENESS OF ONION EXTRACT GEL VERSUS PLACEBO ON PFANNENSTIEL'S CESAREAN SECTION SCARS: A PROSPECTIVE RANDOMIZED DOUBLE-BLINDED STUDY.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF INTERNAL MEDICINE, RAMATHIBODI HOSPTIAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Cutaneous scars from surgical wound can result in normal asymptomatic scars to hypertrophic scars and keloids. Among the topical treatments available, onion extract, Allium cepa, exhibits anti-inflammatory, bacteriostatic, and collagen down regulatory properties. Documented clinical studies of onion extract for scar treatment and prevention have been disappointing, however, the number of studies are sparse and have several limitations in terms of sample size, variations in scars based on anatomical site, type of injury, gender of patient and age of scar.

Objective: To compare side by side the effectiveness between the onion extract gel and placebo in improving the appearance and symptoms of new Pfannenstiel's cesarean section scars

Material and Method: 20 postpartum women with surgical Pfannenstiel's cesarean section scars with no history of allergy to onion extract were recruited in the study. The right and left side of the scar were randomized to receive either onion extract gel (*Erasé* ®) or vehicle ointment (placebo) at day 4 after surgery. Patients applied the designated topical product 3 times a day for 12 week. They were evaluated before and after 4 and 12 weeks of treatment, respectively. Pre and post treatment photographic document, colorimeter assessment, physician evaluation with Vancouver Scar Scale (VSS) and patient evaluation using a visual analogue scale (VAS) were completed.

Results: 20 patients were evaluated in the study. There were 4 patients (20%) who lost their third follow-up. Using the paired *t* – test, we found a statistically significant better VSS score on the onion extract side (OS) after 4 weeks of treatment ($p < 0.05$). On the 12th week, a nearly significant VSS score ($p = 0.06$) favoring the OS side was observed. However, neither objective evaluation assessing scar pigmentation, vascular nor patients' visual analogue scale (VAS) was different. Nevertheless there is tendency towards promising outcome for VAS score in the 12th week (p=0.076). No adverse effects were reported.

Conclusions: The use of topical onion extract gel on cesarean section scar proved to have marginal clinical effectiveness in terms a prophylactic effect on newly developed Pfannenstiel's cesarean section scar, and caused no side effects.

Key word : Onion extract, Vancouver Scar Scale, Pfannenstiel's cesarean section scar

The Erasé® gel for scars *was provided by ABCA PHARMA LAB CO., LTD (Bangkok Thailand)*

บทคัดย่อ:

กุมุทนาถ ประพุทธนิติสาร, พรนารี พัชรพจนากรณ์, ปราณี วงษ์กิติโสภณ, สมศักดิ์ ตันรัตนากร, เพ็ญพรรณ วัฒนไกร **การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลระหว่างเจลสารสกัดจากหัวหอมและยาหลอกในการรักษาแผลผ่าตัดคลอดทางหน้าท้องชนิดขวาง: ชนิดเก็บข้อมูลไปข้างหน้าแบบอำพราง 2 ด้าน**

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

แผลที่เกิดจากการผ่าตัดอาจส่งผลให้เกิดแผลเรียบแบบไม่มีอาการจนถึงแผลเป็นนูนแข็ง เจลสารสกัดจากหัวหอม (Allium cepa) มีฤทธิ์ลดการอักเสบ ฆ่าเชื้อแบคทีเรียและปรับเปลี่ยนคุณสมบัติของคอลลาเจน อย่างไรก็ตามข้อมูลการศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิสภาพของสารชนิดนี้ในการรักษาและป้องกันแผลเป็นยังได้ผลไม่เป็นมที่น่าพอใจนัก อีกทั้งจำนวนการศึกษามีน้อยและมีข้อจำกัดในแง่จำนวนผู้ป่วย ตำแหน่งของแผลเป็น เพศของผู้ป่วยและระยะเวลาของแผล

วัตถุประสงค์: เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลในการรักษาและป้องกันการเกิดแผลเป็นภายหลังผ่าตัดคลอดทางหน้าท้องชนิดขวางระหว่างเจลสารสกัดจากหัวหอมกับยาหลอก

วัสดุและวิธีการ: สตรีหลังผ่าตัดคลอดทางหน้าท้องชนิดขวาง (Pfannenstiel's incision) และไม่มีประวัติแพ้สารสกัดจากหัวหอมจำนวน 20 รายได้ถูกคัดเลือกเข้าสู่การศึกษา แบ่งแผลผ่าตัดของผู้ป่วยแต่ละคนออกเป็นข้างซ้ายและข้างขวา แผลแต่ละข้างถูกสุ่มให้ได้รับการรักษาต่างกันด้วยเจลสกัดจากหัวหอม (*Erasé* ®) หรือยาหลอก โดยให้ทายาวันละ 3 ครั้งเริ่มตั้งแต่วันที่ 4 ต่อเนื่องไปจนครบ 12 สัปดาห์ จากนั้นแพทย์จะถ่ายรูปและประเมินลักษณะแผลด้วยเครื่องcolorimeter และให้คะแนน Vancouver Scar Scale (VSS) ในสัปดาห์ที่ 4 และ 12 ส่วนผู้ป่วยจะประเมินแผลด้วยตนเองโดยใช้ Visual Analogue Scale (VAS) เปรียบผลการรักษาด้วย paired *t*-test

ผลการศึกษา: ในจำนวนผู้ป่วย 20 รายมี 4 รายที่ไม่ได้มาตรวจติดตามในสัปดาห์ที่ 12 คิดเป็นร้อยละ 20 พบว่าในสัปดาห์ที่ 4 ค่า VSS ของแผลข้างที่รักษาด้วยเจลสารสกัดจากหัวหอมดีกว่าข้างที่ได้ยาหลอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<0.05$) ส่วนในสัปดาห์ที่ 12 ค่า VSS ของแผลข้างที่ทาด้วยเจลสารสกัดหัวหอมยังคงมีค่าที่ดีกว่าแผลอีกข้างหนึ่งอย่างเกือบมีนัยสำคัญทางสถิติ($p<0.06$) อย่างไรก็ตมผลการประเมินความเข้ม (pigment) และความแดง (vascularity) ของแผลด้วยเครื่อง colorimeter พบว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างแผลทั้งสองข้าง ส่วนผลการประเมินค่า VAS โดยผู้ป่วยพบว่าไม่แตกต่างกันระหว่างแผลทั้ง 2 ข้างแม้ว่าค่า VAS ในสัปดาห์ที่ 12 มีแนวโน้มที่จะดีกว่า ($p = 0.076$) ในการศึกษานี้ไม่พบว่ามีผลข้างเคียงจากการทาเจลสารสกัดจากหัวหอม

สรุป: เจลสารสกัดจากหัวหอมมีประสิทธิผลในการรักษาและป้องกันการเกิดแผลเป็นจากการผ่าตัดคลอดทางหน้าท้องได้เล็กน้อยและไม่มีผลข้างเคียงใด ๆ

คำสำคัญ : สารสกัดจากหัวหอม, Vancouver Scar Scale, แผลผ่าตัดคลอดหน้าท้องชนิดขวาง

เจลสารสกัดจากหัวหอม(Erasé®) ได้รับการสนับสนุนจากบริษัท ABCA PHARMA LAB CO., LTD (กรุงเทพ ประเทศไทย)

Clinical correlation between human dermatophytosis and animal exposure

Sanchai Sombatmaithai MD,

Sumanas Bunyratavej MD,

Chanai Muanprasart Bed,

Leena Chularojanamontri MD,

Kanokvalai Kulthanan MD.

ABSTRACT:

SOMBATMAITHAI S, BUNYRATAVEJ S, MUANPRASART C, CHULAROJANAMONTRI L, KULTHANAN K. CLINICAL CORRELATION BETWEEN HUMAN DERMATOPHYTOSIS AND ANIMAL EXPOSURE.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE, SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THIALAND.

Background: Dermatophytosis is a common disease affected both humans and animals. Zoophilic dermatophytes in humans are usually identified in patients who have closer contacted with their animals and are frequently found in exposed skin of patients.

Objectives: To find the clinical manifestations and to compare the relationship of the owners and the pets between patients with dermatophytosis caused by zoophilic and anthropophilic species.

Materials and methods: All data were taken from the medical records and fungal laboratory. Additional information is derived from telephone interview. The relationship of owner and pets are determined by connection feeling, frequency of touch, place of pets in the house and type of touch.

Results: Enrolled patients were 76 patients with zoophilic dermatophytosis and 154 patients with anthropophilic dermatophytosis. Zoophilic species produced lesions with statistically significant shorter duration before presentation (median = 17.5 days) compare to the anthropophilic species (median = 90 days) ($p<0.001$). Considered from site of the lesions, exposured areas were infected from zoophilic species (59.4%) which was statistically significant difference from anthropophilic species which mostly presented lesion on unexposed area (84.5%) ($p<0.001$). There were also statistical significant difference in all catagories of the relationship of owners and pets between zoophilic and anthropophilic groups ($p<0.05$).

Conclusions: Zoophilic dermatophytosis showed clinically more virulence than anthropophilic species. Close relationship between owners and pets are risk factor for transmission dermatophytes from animals to humans.

Key words: zoophilic dermatophytosis, relationship, animal

บทคัดย่อ:

สรรญชัย สมบัติไหมไทย, สุมนัส บุณยะรัตเวช, ไฉน เหมือนประสาท, ลีนา จุฬาโรจน์มนตรี, กนกวลัย กุลทนันทน์ **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างโรคกลากในมนุษย์และการสัมผัสสัตว์เลี้ยง**

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

โรคกลากที่ผิวหนังเป็นโรคที่พบได้บ่อยทั้งในมนุษย์และสัตว์ และเป็นที่น่าสังเกตว่าคนที่เป็นโรคกลากสายพันธุ์จากสัตว์นั้นมักมีประวัติการสัมผัสสัตว์เลี้ยงอย่างใกล้ชิดและมักมีผื่นที่อยู่นอกร่มผ้า

วัตถุประสงค์: เพื่อดูลักษณะทางคลินิก และหาความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าของกับสัตว์เลี้ยง ในผู้ป่วยโรคกลากซึ่งติดเชื้อจากสายพันธุ์กลากที่มาจากสัตว์และจากมนุษย์

วิธีการศึกษา: ข้อมูลทั้งหมดได้มาจากบันทึกในเวชระเบียนและผลทางห้องปฏิบัติการเชื้อรา ข้อมูลเพิ่มเติมได้จากการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าของกับสัตว์เลี้ยงประเมินโดยใช้ความรู้สึกใกล้ชิดกับสัตว์ของผู้ป่วย, ความถี่ในการสัมผัสกับสัตว์, สถานที่เลี้ยงสัตว์ในบ้าน และ วิธีการสัมผัสสัตว์เลี้ยง

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยจำนวน 76 รายติดเชื้อกลากสายพันธุ์จากสัตว์ และ 154 รายติดเชื้อกลากสายพันธุ์จากมนุษย์ พบว่ากลากสายพันธุ์จากสัตว์ทำให้ผู้ป่วยมีรอยโรคซึ่งมีระยะเวลาในการมาพบแพทย์ (ค่าเฉลี่ย 17.5 วัน) สั้นกว่ากลุ่มกลากสายพันธุ์จากมนุษย์ (ค่าเฉลี่ย 90 วัน) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<0.001$) เมื่อพิจารณาเรื่องตำแหน่งของรอยโรคแล้วพบว่ารอยโรคบนผิวหนังนอกร่มผ้ามักเกิดจากเชื้อกลากสายพันธุ์จากสัตว์(59.4%)ต่างกับในร่มผ้าซึ่งส่วนใหญ่เกิดจากเชื้อกลากสายพันธุ์จากมนุษย์(84.5%)อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ($p<0.001$) นอกจากนั้นยังพบว่าในส่วนที่ประเมินความใกล้ชิดระหว่างเจ้าของและสัตว์เลี้ยงทุกหัวข้อมีความแตกต่างทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญ ($p<0.05$) ระหว่างสายพันธุ์กลากจากสัตว์และมนุษย์เช่นกัน

สรุปผล: โรคกลากสายพันธุ์จากสัตว์มีลักษณะทางคลินิกที่รุนแรงมากกว่าสายพันธุ์จากมนุษย์ ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างเจ้าของและสัตว์เลี้ยงเป็นปัจจัยเสี่ยงของการติดโรคกลากจากสัตว์

คำสำคัญ: โรคกลากสายพันธุ์จากสัตว์, ความสัมพันธ์, สัตว์เลี้ยง

KOH examination in superficial fungal infection of the skin: the experience-based procedure

Supapat Bunyaratavej MD,

Sumanas Bunyaratavej MD,

Chanai Muanprasat Bed,

Sorachai Srisuma MD PhD.

ABSTRACT:

BUNYARATAVEJ S*, BUNYARATAVEJ S*, MUANPRASAT C*, SRISUMA S. KOH EXAMINATION IN SUPERFICIAL FUNGAL INFECTION OF THE SKIN: THE EXPERIENCE-BASED PROCEDURE.**

** DEPARTMENT OF DERMATOLOGY,*

***DEPARTMENT OF PHYSIOLOGY FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

Background: Potassium hydroxide (KOH) examination is commonly used in dermatological practice. Despite its simplicity, rapidity and minimal invasiveness, the experience in specimen collection, preparation and interpretation is extremely important. This study determined the ability in interpretation of KOH preparation of 6 technicians with different levels of experience within the department of dermatology ranging from the least to the most.

Materials and Methods: Six volunteer technicians who know basic KOH examination have had different levels of experience defined as specimens per week (SPW), ranging from <0.05 to 250 SPW. Each technician examined the 10 unknown slides of skin scraping, 10 minutes/slide. Next, all six technicians were paired in 3 groups (2 per each). Each of them was asked to exchange the set of 10 slides to the other member for slide interpretation, 3-5 minutes/slide.

Results: Results of this examination were classified as correct, false negative, false positive and misinterpretation.

This study demonstrated that the high-experienced technician can interpret more correct answers than the fair-experienced in both sessions, especially in the second session which had more limited time for specimen interpretation. Noticeably, there was perfect positive correlation ($r = 1.0$, Spearman rank, $p = 0.01$) between SPW and the correct answers and perfect negative correlation ($r = -1.0$, Spearman rank, $p < 0.01$) between SPW and misinterpretation, exclusively in the second session.

Conclusion: Experience of slide examination per week and time exposure were significant factors for accurate interpretation of KOH examination. Positive correlation between experience and the correct answers and negative correlation between experience and misinterpretation were identified particularly in limited examination time.

Key word: KOH examination, experience, duration, correlation

บทคัดย่อ:

สุพพัต บุณยะรัตเวช, สุมนัส บุณยะรัตเวช, ไฉน เหมือนประสาท, สรชัย ศรีสุมะ **การตรวจ KOH examination ในโรคเชื้อราชั้นตื้นที่ผิวหนัง : หัตถการที่ต้องอาศัยประสบการณ์**

ภาควิชาตจวิทยา และภาควิชาสรีรวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

การตรวจ potassium hydroxide (KOH) เป็นหัตถการที่ใช้อย่างทั่วไปในเวชปฏิบัติโรคผิวหนัง ถึงแม้ว่าเป็นหัตถการที่สามรถทำได้ง่าย ให้ผลรวดเร็ว และไม่ทำให้เจ็บปวดมาก แต่ประสบการณ์ทั้งในการเก็บสิ่งส่งตรวจ การเตรียมตรวจ และการแปลผลการตรวจนั้นก็มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง การศึกษานี้เป็นการศึกษาเพื่อดูความสามารถในการแปลผลการตรวจ KOH ของเจ้าหน้าที่ห้องปฏิบัติการของภาควิชาตจวิทยาจำนวน 6 คนซึ่งแต่ละคนมีประสบการณ์ทำงานในการแปลผล KOH แตกต่างกันตั้งแต่น้อยไปจนถึงมากที่สุด

วิธีการศึกษา: .ใช้เจ้าหน้าที่ห้องปฏิบัติการจำนวน 6 ราย โดยสมัครใจ ซึ่งต่างก็มีความรู้และทราบวิธีการการแปลผลตรวจ KOH อยู่ก่อนแล้ว แต่มีประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกัน ซึ่งใช้แทนโดยจำนวนสิ่งส่งตรวจต่อสัปดาห์ (SPW) มีค่าตั้งแต่ <0.05 จนถึง 250 SPW เจ้าหน้าที่ฯ แต่ละคน ตรวจขุยที่ได้รับการขูดจากผิวหนังบนแผ่นสไลด์จำนวน 10 ตัวอย่างที่เตรียมไว้ โดยเจ้าหน้าที่ฯ ไม่ทราบว่าเป็นขุยจากโรคอะไร ให้เวลา 10 นาทีต่อสไลด์ หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่จับคู่กัน 3 คู่ คู่ละ 2 คนเพื่อแลกชุดสไลด์ 10 สไลด์กับคู่ของตนเอง โดยใช้เวลาตรวจในช่วงที่สอง 3-5 นาทีต่อสไลด์

ผลการศึกษา: ผลการตรวจของการทดสอบครั้งนี้ให้คะแนนเป็น ถูกต้อง, ให้ผลลบลวง, ให้ผลบวกลวง และ แปลผลผิดพลาด จากการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่าเจ้าหน้าที่ซึ่งมีประสบการณ์สูงสามารถแปลผลได้อย่างถูกต้องมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ปานกลางทั้งในช่วงแรกและช่วงที่สอง โดยเฉพาะในช่วงที่สองซึ่งเป็นช่วงที่มีเวลาแปลผลสิ่งส่งตรวจจำกัด และเป็นที่น่าสังเกตว่ามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงบวกอย่างสมบูรณ์ (r =1.0, Spearman rank) และมีนัยสำคัญทางสถิติ (p = 0.01) ระหว่าง SPW กับคำตอบที่ถูกต้อง และยังมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงลบอย่างสมบูรณ์ (r = -1.0 Spearman rank) และมีนัยสำคัญทางสถิติ (p <0.01) ระหว่าง SPW และการแปลผลที่ผิดพลาดโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่สอง

สรุปผล: การแปลผลตรวจ KOH อย่างถูกต้องแม่นยำ ต้องอาศัยทั้งประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน (ดูสิ่งส่งตรวจต่อสัปดาห์) และเวลาในการตรวจดู ดังเห็นได้จากความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างประสบการณ์และการแปลผลที่ถูกต้อง และ มีความสัมพันธ์เชิงลบระหว่างประสบการณ์และการแปลผลที่ผิดพลาดโดยเฉพาะในการตรวจที่ต้องจำกัดระยะเวลา

คำสำคัญ: การตรวจ KOH, ประสบการณ์, ระยะเวลา, ความสัมพันธ์

Efficacy of clotrimazole 1% powder vs. clotrimazole 1% cream in primary treatment of tinea cruris and tinea pedis

Rassarin Khomgongsuwan MD,

Sutthirat Reangchainam,

Nataya Voravutinon MD,

Una Puongmanee MD,

Rattaporn Ungpakorn MD,

Vesarat Wessagowit MD PhD.

ABSTRACT:

KHOMGONGSUWAN R, REANGCHAINAM S, VORAVUTINON N, PUONGMANEE U, UNGPAKORN R, WESSAGOWIT V. EFFICACY OF CLOTRIMAZOLE 1% POWDER VS. CLOTRIMAZOLE 1% CREAM IN PRIMARY TREATMENT OF TINEA CRURIS AND TINEA PEDIS.

INSTITUTE OF DERMATOLOGY, BANGKOK THAILAND.

Background: Since moist from occlusion is an important predisposing factor in both tinea pedis and tinea cruris, medicated dusting powder seems to be a good choice at treating these superficial mycoses. Topical 1% clotrimazole cream is the standard effective therapy for both dermatophytoses, but there is no reports about efficacy of 1% clotrimazole powder.

Objectives: To determine the efficacy of 1% clotrimazole powder in treating tinea cruris and tinea pedis compared with 1% clotrimazole cream.

Materials and Methods: The study was a prospective, randomised, controlled trial. 115 mycologically confirmed tinea cruris patients and 160 tinea pedis patients were randomised into 2 groups, 1% clotrimazole powder versus 1% clotrimazole cream applied twice daily. Follow up was done at weeks 4 and 6. Patients were excluded if the fungal culture was negative or non-dermatophyte. Main outcome measures mycological cure rate, clinical cure rate and global cure rate. Volume of drug used per week per percent body surface area (%BSA) and the amount of medications used were recorded by weighing and questionnaire at every visit.

Result: 94 cases of tinea cruris and 72 cases of tinea pedis met the inclusion criteria and 87 cases of tinea cruris and 64 cases of tinea pedis completed the study. In tinea cruris patients, mycological cure rate is 87.8% in clotrimazole cream which is significantly higher than clotrimazole powder group (53.3%). However, clinical cure rate and global cure rate in both clotrimazole cream (38.8%, 36.7%) and powder (28.9%, 24.4%) are not statistically different. In mycological cure group, time used to achieve mycological cure (4.37 wks) and clinical cure (4.55 wks) in clotrimazole cream group are significantly less than clotrimazole powder group (4.92 wks, 5.14 wks). However, in the subgroup analysis of tinea cruris with small areas of involvement (%BSA $\leq$ 2), comparison between clotrimazole cream and powder show no significant difference regarding mycological cure rate, clinical cure rate, global cure rate, time to achieve mycological cure and time to achieve clinical cure. In tinea pedis group, the treatment result were unsatisfactory. Comparisons between clotrimazole cream and powder showed no statistical difference with regards to mycological cure rate, clinical cure rate and global cure rate.

Conclusion : Topical 1% clotrimazole powder is effective only tinea cruris with limited areas of involvement, with equal efficacy to topical 1% clotrimazole powder, but is less effective than topical 1% clotrimazole cream in treating general tinea cruris group with regards to mycological cure rate and time used to achieve mycological and clinical cure. Both clotrimazole powder and clotrimazole cream are not effective in the treatment of tinea pedis.

Keyword: Tinea pedis, Tinea cruris, Dermatophytoses, clotrimazole powder, clotrimazole cream

บทคัดย่อ:

รัสรินทร์ คุ้มกองสุวรรณ สุทธิรัตน์ เรียงชัยนาม นัทยา วรวุทธินนท์ อุณา พวงมณี รัฐภรณ์ อึ้งภากรณ์ เวสารัช เวสสโกวิท

การศึกษาประสิทธิภาพของยาโคลไทรมาโซลความเข้มข้น 1% แบบแป้ง เปรียบเทียบกับแบบครีม ในการรักษาการติดเชื้อกลากที่ขาหนีบและเท้า

สถาบันโรคผิวหนัง

ความชื้นเป็นปัจจัยส่งเสริมที่สำคัญของโรคเชื้อกลากที่ขาหนีบและเท้า ดังนั้นยาที่อยู่ในรูปผงแป้งน่าจะช่วยในการรักษาโรคเชื้อกลากที่ขาหนีบและเท้าได้ดี ยาที่เป็นมาตรฐานการรักษาคือ ยาโคลไทรมาโซลความเข้มข้น1 % แบบครีม (ยาครีม) แต่ยังไม่มีรายงานการศึกษาประสิทธิภาพของยาโคลไทรมาโซลความเข้มข้น 1%แบบแป้ง (ยาแป้ง)

วัตถุประสงค์: เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพการรักษาภาวะการติดเชื้อกลากที่เท้าและขาหนีบของยาโคลไทรมาโซลความเข้มข้น 1% ในรูปแบบแป้งเทียบกับแบบครีม

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยกลากที่ขาหนีบ 115 คนและที่เท้า 160 คนที่การขูดเชื้อราให้ผลบวกถูกสุ่มเลือกเป็น 2 กลุ่ม โดยแบ่งให้ใช้ยาแบบครีม 1 กลุ่ม และแบบแป้ง 1 กลุ่มทาวันละ 2 ครั้ง และนัดติดตามผลที่สัปดาห์ที่ 4 และ 6 ผู้ป่วยจะถูกคัดออกจากโครงการถ้าผลเพาะเชื้อไม่ขึ้นหรือขึ้นเป็นเชื้อที่ไม่ใช่ dermatophyte ประเมินผลการรักษาโดยดูอัตรา mycological cure, clinical cure และ global cure และปริมาณยาที่ใช้โดยการชั่ง และจำนวนครั้งที่ลืมทายาจากแบบฟอร์มติดตามการทายาทุกครั้งที่มาพบแพทย์

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยกลากที่ขาหนีบ 94 คนและกลากที่เท้า 72 คนเข้าได้กับเงื่อนไขของการศึกษา โดยผู้ป่วยกลากที่ขาหนีบ 87 คนและที่เท้า 64 คนเข้าร่วมการศึกษาจนจบ ในกลุ่มกลากที่ขาหนีบ กลุ่มที่ใช้ยาครีมมีอัตราการหายแบบ mycological cure (87.8%) สูงกว่ากลุ่มยาแป้ง (53.3.%) อย่างมีนัยสำคัญ แต่มีอัตรา clinical cure (38.8% vs 28.9%) และ global cure (36.7% vs 24.4%) ไม่ต่างกัน และเวลาที่ใช้ในการรักษาจนหายจะเร็วกว่าในกลุ่มยาครีม (4.37 vs 4.92 wks-mycological cure), (4.55 vs 5.14 wks-clinical cure) อย่างไรก็ตามในการแยกวิเคราะห์กลุ่มกลากที่ขาหนีบที่มีผื่นขนาดเล็ก $\leq$ 2% body surface area (BSA) พบว่าอัตราการหายทั้งแบบ mycological cure, clinical cure และ global cure และเวลาที่ใช้ในการรักษาจนหายของกลุ่มยาแป้งและยาครีมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มกลากที่เท้า ผลการเปรียบเทียบระหว่างยาทั้ง 2 กลุ่มพบว่าอัตราการหายแบบ mycological cure, clinical cure และ global cure ของยาทั้ง 2 ชนิดไม่เป็นที่น่าพอใจและมีค่าไม่แตกต่างกันทางสถิติ

สรุปผล: ยาโคลไทรมาโซลความเข้มข้น 1% แบบแป้งมีประสิทธิภาพเฉพาะในการรักษากลากที่ขาหนีบที่มีผื่นขนาดเล็ก ($\leq$ 2%BSA) เทียบเท่ากับยาโคลไทรมาโซลความเข้มข้น 1% แบบครีม แต่มีประสิทธิภาพด้อยกว่ายาครีมในการรักษากลากที่ขาหนีบกลุ่มทั่วไป โดยมีอัตราการหายแบบ mycological cure น้อยกว่าและใช้เวลาในการรักษานานกว่า แต่ทั้งยาทาแบบแป้งและแบบครีมไม่มีประสิทธิภาพในการรักษาโรคกลากที่เท้า

คำสำคัญ: โรคกลากที่เท้า, โรคกลากที่ขาหนีบ, โรคติดเชื้อราเดอร์มาโตไฟท์, ยาโคลไทรมาโซลแบบแป้ง, ยาโคลไทรมาโซลแบบครีม

The relationship of house dust mite and facial dermatitis in atopic dermatitis patients

Pattachee Ongmahutmongkol MD,

Praneet Sajjachareonpong MD.

ABSTRACT:

ONGMAHUTMONGKOL P, SAJJACHAREONPONG P. THE RELATIONSHIP OF HOUSE DUST MITE AND FACIAL DERMATITIS IN ATOPIC DERMATITIS PATIENTS.

OCCUPATIONAL AND CONTACT DERMATITIS, INSTITUTE OF DERMATOLOGY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Eczema is the most common diagnosis at the Institute of Dermatology. In 2005, 429 out of 1,257 eczema patients went through the patch test of which 102 had facial dermatitis. Of those with facial dermatitis, 60 (58%) were patch tested positive. Most of the positive results were caused by Nickel; however, there are still many patients where the causes are unknown. There are many reports on house dust mite and eczema, as well as house dust mite with atopic dermatitis. This research is about the relationship of house dust mite and facial dermatitis in atopic dermatitis patients.

Objective: To evaluate the relationship of house dust mite and facial dermatitis in atopic dermatitis patients.

Materials and Methods: Patch test to standard allergen and *Dermatophagoides farinae* and *Dermatophagoides pteronyssinus* was done in atopic dermatitis patients with facial dermatitis.

Results: There were 30 patients included in this study. 25 patients (84%) shown positive patch test reaction to *Dermatophagoides farinae* and *Dermatophagoides pteronyssinus*. After providing advice about cleaning their bedrooms, carpets and avoiding areas with dust, 17 patients (57%) demonstrated clinical improvement . For standard allergens, the most common allergens found were Nickel and fragrance.

Conclusions: *Dermatophagoides farinae* and *Dermatophagoides pteronyssinus* allergy should be considered in patients with atopic dermatitis and facial dermatitis. Providing advice about cleaning their bedrooms, carpets and avoiding areas with dust can help to make their rashes improve.

Key words: Atopic dermatitis, facial dermatitis, house dust mite, allergy

บทคัดย่อ:

ภัททชีว์ องค์มหัทมงคล ประณีต สัจจเจริญพงษ์ **ความสัมพันธ์ระหว่างตัวไรกับการเกิดผื่นผิวหนังอักเสบที่หน้าในผู้ป่วยผื่นภูมิแพ้ผิวหนัง**

ห้องผื่นแพ้สัมผัสและอาชีวเวชศาสตร์ สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข

โรคผิวหนังอักเสบเป็นโรคที่พบมากเป็นอันดับที่หนึ่งโดยจากสถิติผู้ป่วยโรคผิวหนังอักเสบทั้งหมดในสถาบันโรคผิวหนัง ในปี 2548 มีผู้ป่วยที่เป็นผิวหนังอักเสบ1,257 ราย ได้รับการทำ patch test 429 ราย เป็นผิวหนังอักเสบที่หน้า 102 ราย มีผลบวก 60 ราย (58 %) ไม่พบสาเหตุ 42 ราย (42 %) โดยสาเหตุที่ทำให้เป็นโรคผิวหนังอักเสบที่หน้าบ่อยที่สุดจากการทำ patch test ที่สถาบันโรคผิวหนัง เป็นจากการแพ้ นิกเกิล ซึ่งจากการทำ patch test ในสถาบันโรคผิวหนังพบว่ามีผู้ป่วยที่ยังไม่พบสาเหตุจำนวนมาก มีรายงานว่าในผู้ป่วยที่แพ้ไรฝุ่น นอกจากอาการทางระบบหายใจ allergic rhinitis และ Asthma แล้วยังก่อให้เกิดผื่นที่ผิวหนังแบบ eczema ได้โดย ไรฝุ่นเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผื่น Atopic dermatitis กำเริบ การวิจัยนี้จึงศึกษาเกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ของไรฝุ่นกับการเกิดโรคผิวหนังอักเสบที่หน้าในผู้ป่วยผื่นภูมิแพ้ผิวหนัง

วัตถุประสงค์: เพื่อหาความสัมพันธ์ของไรฝุ่นกับการเกิดโรคผิวหนังอักเสบที่หน้าในผู้ป่วยผื่นภูมิแพ้ผิวหนังและเพื่อหาสัดส่วนของการแพ้ไรฝุ่นกับการเกิดโรคผิวหนังอักเสบที่หน้าในผู้ป่วยผื่นภูมิแพ้ผิวหนัง

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคผิวหนังอักเสบที่หน้าในผู้ป่วยผื่นภูมิแพ้ ผิวหนังแล้วนำมาทดสอบทำ patch test ต่อ standard allergen และ ด้วย *Dermatophagoides farinae* และ *Dermatophagoides pteronyssinus*

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยเข้าร่วมโครงการทั้งหมดจำนวน 30 ราย ผู้ป่วยเป็นเพศหญิง 23 คน เพศชาย 7 คน อายุเฉลี่ย 27 ปี มีผล positive ต่อ *Dermatophagoides farinae* และ *Dermatophagoides pteronyssinus* 25 ราย (84 %) และ negative 5 ราย (16 %) เมื่อแนะนำให้ผู้ป่วยจัดห้องนอนใหม่ ซักผ้าปูที่นอนทุกสัปดาห์ ดูดฝุ่นมากขึ้นรวมทั้งหลีกเลี่ยงบริเวณที่มีฝุ่นมากก็พบว่าผื่นของผู้ป่วยดีขึ้นและไม่ต้องกลับมาใช้ยา 17 ราย สำหรับ standard allergen ที่แพ้มากที่สุดคือ นิกเกิลและ Fragrance mix ผู้ป่วยที่เป็นภูมิแพ้ผิวหนังและมีผื่นที่หน้ามีการแพ้ตัวไรฝุ่นมากกว่าอย่างมีนัยสำคัญ ($p<0.05$) การแนะนำให้ผู้ป่วยดูแลความสะอาดในห้องนอนโดยเฉพาะที่นอน หมอน และพรมโดยทำความสะอาดทุกสัปดาห์จะช่วยให้ผื่นดีขึ้นและจะเห็นผลหลังจากใช้เวลาเป็นสัปดาห์ถึงเดือน

สรุปผล: การแพ้ *Dermatophagoides farinae* และ *Dermatophagoides pteronyssinus* พบได้ในโรคผิวหนังอักเสบที่หน้าในผู้ป่วยผื่นภูมิแพ้ผิวหนัง การทำ patch test ต่อ *Dermatophagoides farinae* และ *Dermatophagoides pteronyssinus* ช่วยให้สามารถบอกสาเหตุและแนะนำวิธีการปฏิบัติตัวเพื่อให้ผื่นดีขึ้นได้

คำสำคัญ: ผื่นภูมิแพ้ผิวหนัง, ผิวหนังอักเสบที่หน้า, แพ้ไรฝุ่น

Hand Dermatitis in Hairdressers

Chanutta Swasdivanich MD,

Poohglin Tresukosol MD.

ABSTRACT:

SWASDIVANICH C, TRESUKOSOL P, HAND DERMATITIS IN HAIRDRESSERS.

INSTITUTE OF DERMATOLOGY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Eczema is a common inflammatory skin disease in dermatologic clinic. Hand dermatitis in hairdressers is one of common occupational contact dermatitis and affects patients'qualities of life. Nevertheless, any related official research and data collection by Institute of Dermatology still does not exist.

Objective: To study for the cause of hand dermatitis among hairdressers, clinical patterns and details of work.

Materials and Methods: Two-years descriptive study at the Institute of Dermatology during November 2006 till June 2008, focused in hairdresser patients whom dermatologists diagnosed as hand dermatitis patients. All were Patch test to Standard series and hairdressing series in order to indicate the causative allergens. Prick tests were also conducted in case of patients who experienced latex allergy. Collected data relevant to gender and age of patients, the age of onset, site of lesion, morphology of rash, duration of working, history of using glove, and history of atopic were recorded.

Results: Among 44 hairdressers, 40 were females (90.90%) and 4 were males (9.09). The median age is 30-40 years old. The average age of onset after having contact to allergens was 6 months (24 case or 54.54%). The clinicals at the beginning stage were mostly vesicle (22 cases or 50%), later scaly plaque (30 cases or 68.18%). The sites of involvement were palms (17 cases or 38.63%), dorsum of hands (8 cases or 18.18%), lateral side of hands (7 cases or 15.90%). 12 patients or 27.27% of studied cases had atopic and 39 of them (88.63%) used glove while working. The result of patch test showed positive reaction in 33 cases (75%) and the rest (11 cases or 25%) were negative. The common causative allergents were Paraphenylenediamine which claimed for 20 cases (45.45%), Nickel, a metal substance that affected 14 case (31.18%), Fragrance Mix 9 cases (20.45%), p-Toluenediamine Sulphate 8 cases (18.18%), Ammonium persulphate 6 cases (13.63%), and p-aminophenol 6 cases (13.63%) respectively. Paraphenylenediamine, p-Toluenediamine Sulphate and p-aminophenol were also found in hair dye, and Ammonium persulphate was the composition of bleaching agent.

Conclusion: Paraphenylenediamine, Nickel, and Fragrance Mix were substances frequently accountable for hand dermatitis among 44 hairdressers studied at Institute of Dermatology.

Key words: Contact Dermatitis, Occupational contact dermatitis , Patch Test, Hairdresser series

บทคัดย่อ:

ชนัทธา สวัสดิ์วนิช พู่กลิ่น ตรีสุโกศล ผื่นผิวหนังอักเสบที่มือในช่างเสริมสวย

สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข

โรคผิวหนังอักเสบจัดเป็นกลุ่มโรคผิวหนังที่พบได้บ่อยในเวชปฏิบัติทั่วไป และโรคผิวหนังอักเสบที่มือในช่างเสริมสวยถือว่าเป็นโรคผิวหนังจากการประกอบอาชีพอย่างหนึ่ง ซึ่งมีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของช่างเสริมสวยนั้นๆ แต่ยังไม่การศึกษาวิจัยและเก็บข้อมูลอย่างจริงจังในสถาบันโรคผิวหนัง

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาสารก่อภูมิแพ้ที่เป็นสาเหตุให้เกิดโรคผิวหนังอักเสบที่มือในช่างเสริมสวย

วิธีการศึกษา: เป็นการศึกษาเชิงพรรณนา โดยทำการศึกษาในผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นผื่นผิวหนังอักเสบที่มือและมีอาชีพเป็นช่างเสริมสวยทุกรายที่มาตรวจที่สถาบันโรคผิวหนัง ระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2549 – มิถุนายน 2551 รวมระยะเวลา 2 ปี อย่างน้อย 39 ราย โดยมาทำการทดสอบแพ้สัมผัสต่อสารทดสอบมาตรฐาน (Standard series) และสารทดสอบชุดช่างเสริมสวย (Hairdressing series) เพื่อหาชนิดสารที่ก่อให้เกิดผื่นผิวหนังอักเสบ ในรายที่มีประวัติแพ้ถุงมือยางให้ทำทดสอบ prick test ร่วมด้วย และเก็บข้อมูลเกี่ยวกับเพศ, อายุ, ระยะเวลาที่เริ่มเกิดผื่นหลังสัมผัสสาร, ตำแหน่งที่เกิดผื่น, รูปแบบผื่น, ระยะเวลาการทำงาน, ประวัติการใส่ถุงมือ และประวัติภูมิแพ้ในครอบครัว

ผลการศึกษา: ผู้ทำการศึกษาทั้งหมด 44 ราย ที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นผื่นผิวหนังอักเสบที่มือและมีอาชีพเป็นช่างเสริมสวย พบว่าเป็นหญิง 40 ราย (ร้อยละ 90.90), เป็นชาย 4 ราย (ร้อยละ 9.09) ผู้ป่วยส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 30-40 ปี 17 ราย (ร้อยละ 38) ระยะเวลาที่เริ่มเกิดผื่นหลังสัมผัสสารเฉลี่ย 6 เดือนจำนวน 24 ราย(ร้อยละ 54.54) รูปแบบผื่นส่วนใหญ่ในระยะเริ่มแรกพบเป็นลักษณะตุ่มน้ำ 22 ราย (ร้อยละ 50) ระยะต่อมาพบลักษณะเป็นผื่นแห้งหนา 30 ราย (ร้อยละ 68.18) ตำแหน่งผื่นที่พบบ่อยได้แก่ ฝ่ามือ 17 ราย (ร้อยละ 38.63) หลังมือ 8 ราย (ร้อยละ 18.18) ด้านข้างของมือ 7 ราย (ร้อยละ 15.90) มีประวัติภูมิแพ้ 12 ราย(ร้อยละ 27.27) ประวัติการใช้ถุงมือขณะทำงาน 39 ราย(ร้อยละ 88.63) และผลการทำทดสอบต่อสารแพ้สัมผัส พบว่า แพ้สารทดสอบ 33 ราย (ร้อยละ 75) ไม่แพ้สารทดสอบ 11 ราย (ร้อยละ 25) สารที่ทำให้เกิดการแพ้คือ Paraphenylenediamine 20 ราย (ร้อยละ 45.45) ซึ่งเป็นสารประกอบในน้ำยาย้อมผม, Nickel 14 ราย (ร้อยละ 31.18) ซึ่งเป็นสารประกอบโลหะ, Frangrance Mix 9 ราย (ร้อยละ 20.45) ซึ่งเป็นสารประกอบในน้ำหอม , p-Toluenediamine Sulphate 8 ราย (ร้อยละ 18.18) ซึ่งเป็นสารประกอบในน้ำยาย้อมผม, Ammonium persulphate 6 ราย (ร้อยละ 13.63) ซึ่งเป็นสารประกอบในน้ำยากัดสีผม, และ p-aminophrnol 6 ราย(ร้อยละ13.63) ซึ่งเป็นสารประกอบในน้ำยาย้อมผม ตามลำดับ

สรุปผล: สารที่เป็นสาเหตุให้เกิดโรคผิวหนังอักเสบที่มือในช่างเสริมสวยที่ศึกษาในสถาบันโรคผิวหนังจำนวน 44 ราย ที่พบบ่อยคือ Paraphenylenediamine, Nickel, Frangrance Mix ตามลำดับ

คำสำคัญ: ผื่นผิวหนังอักเสบ, การทดสอบสารแพ้สัมผัส, สารทดสอบมาตรฐาน, สารทดสอบชุดช่างเสริมสวย

A 3-week comparative study transepidermal water loss, skin hydration, after a single application of moisturizers available at the Institute of Dermatology

Pinnaree Kattipathanapong MD,

Walaiorn Pratchyapruit MD,

Aporn Burccthan Med Tech.

ABSTRACT:

KATTIPATHANAPONG P, PRATCHYAPRUIT W, BUREETHAN A. A 3-WEEK COMPARATIVE STUDY TRANSEPIDERMAL WATER LOSS, SKIN HYDRATION AFTER A SINGLE APPLICATION OF MOISTURIZERS AVAILABLE AT THE INSTITUTE OF DERMATOLOGY

INSTITUTE OF DERMATOLOGY, BANGKOK, THAILAND.

Background: The different moisturizers which composed of different active ingredients can effect on the skin barrier even with a single application. The transepidermal water loss (TEWL) is used as a parameter to evaluate the barrier function of the skin as well as the electrical capacitance (EC) which evaluates water content of the skin.

Objectives: This study aimed to determine TEWL, skin hydration on the back of normal subjects at different points of time after a single application of moisturizers available at the Institute of Dermatology.

Materials and Methods: A prospective double-blinded controlled trial was conducted in fifty volunteers who aged 15-60 years. The TEWL, skin surface hydration were measured at the baseline and at 15, 60, 120, 360 minutes, 24, 48 hours, 7, 14, 21 days. The tested moisturizers including 1) cream base 2) cream base with 10% urea 3) cold cream 4) Physiogel cream 5) Physiogel A.I. 6) Cetaphil 7) Eucerin Lipo-Balance 8) Eucerin lotion F 9) Eucerin repair ointment 10) Liquid paraffin 11) Oilatum emollient and 12) Olive oil were applied once on the respective areas. A transparent sheet of 4x4-sq-cm 12 squares as a template was used to locate the test sites together with spots marked by a skin pencil at the corner of each square of tested areas. Thus, the same tested areas at every visit were ensured.

Results: There was no difference in TEWL, EC on the tested areas at the baseline. After 15 minutes, TEWL was observed to increase in most areas and the level was gradually decreased after 60-360 minutes.

All the moisturizers started to increase the skin hydration at 15 minutes and most of them reached their maximal action at 60 minutes, except Eucerin repair ointment and Eucerin lipo-balance which reached their maximal action at 15 and 120 minutes respectively. At 60 minutes, among the 12 moisturizers, Eucerin lotion F®, Physiogel® and Physiogel AI ® were not significantly different and found to induce the highest level of skin hydration.

Conclusions: Most moisturizers have the hydrating property on skin even with a single application. Most of them reached their maximal action at 6o minutes and their efficacy lasted for 6 hours. The different ingredients of the moisturizers resulting in different efficacy in induction of skin hydration and reduction of transepidermal water loss.

Key words: Transepidermal water loss, skin hydration, electrical capacitance

บทคัดย่อ:

ปิ่นนรี ขัตติพัฒนาพงษ์ วลัยอร ปรัชญพฤทธิ์ อาภรณ์ บุรีธาร การศึกษาเปรียบเทียบผลต่อการสูญเสียน้ำ ความชื้นที่ผิวหนัง ที่ผิวหนังภายในเวลา 3 สัปดาห์ หลังการทาครีมบำรุงผิวที่มีในสถาบันโรคผิวหนัง 1 ครั้ง

สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารสุข

การทาครีมบำรุงผิว 1 ครั้ง จะมีผลทำให้ผิวหนังชั้นหนังกำพร้ามีการปรับสภาพความชื้น ครีมที่มีส่วนประกอบแตกต่างกัน อาจทำให้ความชื้นที่ผิวหนังแตกต่างกัน การวัดความผลของครีมบำรุงผิวในการป้องกันการสูญเสียน้ำทำได้โดยการวัดการสูญเสียน้ำจากร่างกายผ่านทางผิวหนังชั้นหนังกำพร้าสู่บรรยากาศภายนอก (transepidermal water loss -TEWL) และการวัดความชุ่มชื้นของผิว โดยการวัด electrical capacitance ซึ่งบอกถึงปริมาณในชั้นหนังกำพร้า

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาประสิทธิภาพในการป้องกันการสูญเสียน้ำจากผิว การรักษาความชุ่มชื้นของครีมบำรุงผิวและน้ำมันต่าง ๆ ที่มีอยู่ในสถาบันโรคผิวหนัง

วิธีการศึกษา : เป็น Prospective double-blinded controlled trial ที่ศึกษาในกลุ่มอาสาสมัครอายุระหว่าง 15-60 ปี จำนวนอาสาสมัครทั้งสิ้น 50 ราย วัดค่ าTEWL, skin surface hydration ที่จุดตั้งต้น แบ่งพื้นที่ผิวบริเวณหลังเป็น 12 ส่วน พื้นที่ 4 x 4 ซ.ม. โดยทาครีมบำรุงผิว 12 ชนิด ได้แก่ 1) cream base 2) cream base with 10% urea 3) cold cream 4) Physiogel cream® 5) Physiogel A.I. ® 6) Cetaphil® 7) Eucerin Lipo-Balance® 8) Eucerin lotion® F 9) Eucerin repair ointment® 10)Liquid paraffin 11) Oilatum emollient ®12) Olive oil วัดค่า TEWL, skin surface hydration ซ้ำที่ 15, 60, 120, 360 นาที 24 ชั่วโมง, 48 ชั่วโมง, วันที่ 7, 14, 21 วัน รวมเป็นเวลาใช้ในการศึกษา 21 วัน

ผลการศึกษา : จากการศึกษาพบว่า ที่จุดเริ่มต้น (baseline) ค่า TEWL และ EC ของผิวหนังหลังทาครีมบำรุงผิวทุกตัวไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ เมื่อเวลาผ่านไปพบว่าที่ 15 นาที ค่า TEWL ของครีมส่วนใหญ่จะมีค่าเพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับจุดเริ่มต้น และค่อย ๆ ลดลงในเวลา 60-360 นาที

เมื่อศึกษาค่า electrical capacitance (EC) พบว่าครีมและน้ำมันทุกตัว มีค่า EC เพิ่มขึ้นหลังทาสารทดสอบ 15 นาที ครีมและน้ำมันส่วนใหญ่มีค่า EC สูงสุดที่เวลา 60 นาที หลังจากนั้นค่า EC จะลดลงจนใกล้เคียงกับจุดเริ่มต้นที่เวลา 24 ชั่วโมง ยกเว้น Eucerin repair ointment ®มีค่า EC สูงสุดที่เวลา 15 นาที และ Eucerin lipo-balance® มีค่า EC สูงสุดที่เวลา 120 นาที เมื่อทำการศึกษาเปรียบเทียบที่เวลา 60 นาที พบว่า ครีมที่มีค่า EC มากที่สุดคือ Eucerine lotion F®, Physiogel® และ Physiogel AI ® โดยครีมทั้งสามชนิดให้ความชุ่มชื้นแก่ผิวหนังไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผล : จากการศึกษาพบว่าครีมบำรุงผิวส่วนใหญ่สามารถให้ความชุ่มชื้นแก่ผิว และลดการสูญเสียน้ำจากผิวหนังโดยการทาเพียง 1 ครั้ง เนื่องจากครีมแต่ละชนิดมีส่วนประกอบที่แตกต่างกันทำให้มีประสิทธิภาพในการให้ความชุ่มชื้นและการป้องกันการสูญเสียน้ำจากผิวหนังแตกต่างกัน

คำสำคัญ : การสูญเสียน้ำ, ความชื้นที่ผิวหนัง, ครีมบำรุงผิว

Bullous pemphigoid in children

Sirinda Jamjanya MD,

Wanida Limpomgsanurak MD,

Srisupalak Singalavanija MD.

ABSTRACT :

JAMJANYA S, LIMPONGSANURAK W, SINGALAVANIJA S. BULLOUS PEMPHIGOID IN CHILDREN.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF PEDIATRICS, QUEEN SIRIKIT NATIONAL INSTITUTE OF CHILD HEALTH, BANGKOK, THAILAND.

Background : Bullous pemphigoid is an acquired immunobullous disorder that predominantly develops in elderly and is extremely rare in children. There are few well documented reports of bullous pemphigoid in children.

Objectives : To study the clinical manifestations, investigations, clinical course, treatments and complications of bullous pemphigoid in children.

Materials and Methods : All cases of bullous pemphigoid during June 1998 and May 2008 were retrospectively reviewed from medical records. Diagnostic criteria for bullous pemphigoid in children are age 18 years or younger, tense bullae, histopathologic findings of subepidermal blister and direct immunofluorescence showing linear deposition of IgG or C3 at basement membrane zone or positive indirect immunofluorescence result showing circulating IgG antibasement membrane zone autoantibodies.

Results : There were 13 cases. Eight cases were males and five cases were females (M:F=1.6:1). Eight cases (61.5%) occurred in the first year of life (infantile group) and five cases (38.5%) occurred after first year of life (childhood group). The mean age of onset were 2 years (range from 1 month to 8 years). All of cases had generalized distribution of lesions. Palm and sole lesions are significantly more common in the infantile group (87.5%) than in the childhood group(20%) ($P<0.05$). Ten cases (76.9%) responded to corticosteroids alone and mean duration of treatment was 9.6 weeks. One case was successfully treated with intravenous immunoglobulin due to failure of treatment with combination of corticosteroids ,erythromycin and dapsone. Two cases responded to the combination of corticosteroids and dapsone.

Conclusion : Predisposition for palm and sole involvement is significantly higher in infantile group than in childhood group. Mainstay treatment of bullous pemphigoid in children is systemic corticosteroids. Intravenous immunoglobulin therapy is a treatment option for intractable bullous pemphigoid in children.

Key word : Bullous pemphigoid , Children, Intravenous immunoglobulin

บทคัดย่อ :

ศิรินดา แจ่มจรรยา วนิดา ลิ้มพงศานุรักษ์ ศรีศุภลักษณ์ สิงคาลวณิช Bullous pemphigoid ในเด็ก

หน่วยโรคผิวหนัง สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี

Bullous pemphigoid เป็นโรคผิวหนังชนิดตุ่มน้ำในกลุ่ม acquired immunobullous พบบ่อยในผู้ใหญ่ พบน้อยในเด็กและไม่ค่อยพบรายงานโรคนี้ในเด็ก

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาอาการแสดงทางคลินิก ผลการตรวจทางห้องปฏิบัติการ การดำเนินโรค การรักษาและภาวะแทรกซ้อนของโรค bullous pemphigoid ในเด็ก

วิธีการศึกษา : ศึกษาย้อนหลังผู้ป่วยโรค bullous pemphigoid ทุกรายจากเวชระเบียนในช่วงเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2541 ถึง เดือนพฤษภาคม พ.ศ.2551 โดยมีเกณฑ์การวินิจฉัย คือ อายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 18 ปี มีลักษณะทางคลินิกเป็นตุ่มน้ำ ผลการตรวจทางพยาธิวิทยาพบ subepidermal blister ร่วมกับผลการตรวจ direct immunofluorescence พบ linear deposition ของ IgG และ C3 ที่ basement membrane zone หรือผลการตรวจ indirect immunofluorescence พบ circulating IgG antibasement membrane zone autoantibodies

ผลการศึกษา : ผู้ป่วยที่ทำการศึกษามีทั้งหมด 13 ราย เป็นเพศชาย 8 ราย เพศหญิง 5 ราย คิดเป็นอัตราส่วนชาย:หญิง 1.6:1 ผู้ป่วย 8 ราย(ร้อยละ 61.5)อายุต่ำกว่า 1 ปี(infantile group) ผู้ป่วย 5 ราย(ร้อยละ 38.5)อายุมากกว่า 1 ปี(childhood group) อายุเฉลี่ย 2 ปี (พิสัยตั้งแต่ 1 เดือนถึง8 ปี) ผู้ป่วยทุกรายมีการกระจายของผื่นทั่วร่างกาย พบรอยโรคที่ฝ่ามือฝ่าเท้าในกลุ่ม infantile(ร้อยละ87.5) มากกว่ากลุ่ม childhood (ร้อยละ 20) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) ผู้ป่วย 10ราย (ร้อยละ 76.9) ตอบสนองดีต่อ corticosteroid โดยมีระยะเวลาในการรักษาเฉลี่ย 9.6 สัปดาห์ ผู้ป่วย 1 รายได้รับการรักษาด้วยอิมมูโนโกลบูลินทางหลอดเลือดดำเนื่องจากไม่ตอบสนองต่อการรักษาด้วย corticosteroids ร่วมกับ erythromycin และ dapsone ผู้ป่วย 2 รายตอบสนองต่อการรักษาด้วย corticosteroids ร่วมกับ dapsone

สรุปผล : รอยโรคที่ฝ่ามือและฝ่าเท้าพบในกลุ่ม infantile มากกว่ากลุ่ม childhood อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ systemic corticosteroids สามารถใช้เป็นยาหลักในการรักษา bullous pemphigoid ในเด็ก การให้อิมมูโนโกลบูลินทางหลอดเลือดดำเป็นทางเลือกที่ดีในการรักษาผู้ป่วย bullous pemphigoid ในเด็กที่ไม่ตอบสนองต่อยาอื่น

คำสำคัญ : Bullous pemphigoid, เด็ก, อิมมูโนโกลบูลินทางหลอดเลือดดำ

Therapeutic effect of topical capsaicin 0.025% gel on pruritic papular eruption.

Patnarin Stirapongsasuti MD,

Artit Nakakes MD.

ABSTRACT:

STIRAPONGSASUTI P, NAKAKES A. THERAPEUTIC EFFECT OF TOPICAL CAPSAICIN 0.025% GEL ON PRURITIC PAPULAR ERUPTION.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE PRAMONGKUTGLAO HOSPITAL, BANGKOK, THAILAND.

Background: Pruritic papular eruption (PPE) of HIV/AIDS is a common manifestation of HIV infection. Unfortunately, treatments for the unremitting pruritus have yielded only partial relief. Capsaicin has been advocated to be an effective, topical antipruritic treatment for some pruritic conditions including psoriasis, aquagenic pruritus, uremic pruritus and prurigo nodularis. However, the antipruritic efficacy of capsaicin in treatment of PPE has never been studied.

Objective: To compare the efficacy of 0.025% capsaicin gel with 1% menthol in treating PPE

Material and methods: Sixteen HIV patients with PPE entered a prospective, randomized, double-bline, placebo-controlled, crossover study. They stopped all antipruritic therapy at least 2 weeks before the study and were randomly assigned to treatment with either capsaicin 0.025% gel or 1% menthol applied to the affected area 3 times a day for 2 weeks, and then the reverse treatment after a 2-week washout period. Severity of pruritus was evaluated by using visual analogue scale (VAS) and a modified questionnaire method (pruritus score (PS)).

Results: 15 patients completed the study; 1 patient was withdrawn because he developed severe pneumocystis carinii pneumonia (11 men, 4 women; age range 19-58 years; median, 40 years). There were no significant differences between groups. Median VAS and PS values between groups did not differ significantly at baseline. There is a greater antipruritic effect of capsaicin 0.025% gel on evaluation with both VAS and PS, but it was not statistically significant. Only local side effects were encountered, such as reddening and stinging sensation.

Conclusions: Topical treatment of both capsaicin 0.025% gel and 1% menthol showed antipruritic effect on treating PPE. Capsaicin is an effective and safe regimen in treating pruritus in patients who suffered from PPE.

Keywords: pruritic popular eruption, capsaicin

บทคัดย่อ:

ภัทร์นฤน สถิรพงษะสุทธิ อาทิตย์ นาคะเกศ **การศึกษาประสิทธิภาพของยาแคปไซซิน 0.025% ในการรักษาผื่นคันในผู้ป่วยเอดส์แบบ pruritic papular eruption.**

แผนกโรคผิวหนังและกามโรค กองอายุรกรรม โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า

ผื่นคันในผู้ป่วยเอดส์ pruritic papular eruption (PPE) เป็นภาวะที่ยังไม่ทราบสาเหตุที่แน่ชัด ผู้ป่วยจะมีอาการคันรุนแรง สร้างความรำคาญให้แก่ผู้ป่วยโรคผิวหนังชนิดนี้เป็นอย่างมาก การเกาอาจทำให้เกิดการติดเชื้อแทรกซ้อน และ บางครั้งอาจรบกวนการนอนและสภาพจิตใจของผู้ป่วยได้

Capsaicin เป็นสารสกัดที่ได้จากพริกซึ่งมีฤทธิ์ยับยั้งการปวด (analgesic) และมีการศึกษาว่าระงับอาการคันได้ดีในบางภาวะ โดย capsaicin ที่ใช้ทาจะลด และป้องกันการสะสมของ substance P ในปลายประสาท ทำให้ความรู้สึกเจ็บ และความรู้สึกคันลดลงได้ ที่ผ่านมายังไม่เคยมีการศึกษาประสิทธิภาพและผลข้างเคียงของ capsaicin ในการรักษา pruritic papular eruption

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของ 0.025% capsaicin gel เทียบกับ placebo gel (1% menthol) ในการรักษา pruritic papular eruption

วิธีการศึกษา: เป็นการศึกษาแบบ Double-blinded, cross-over, randomized controlled trial ในผู้ป่วยเอดส์ที่มี pruritic papular eruption (PPE) โดยผู้ป่วยจะถูกสุ่มให้ทายา 0.025% capsaicin gel หรือ 1% menthol วันละ 3 ครั้ง เป็นเวลา 2 สัปดาห์ หลังจากนั้นจะให้ผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มหยุดยาเป็นเวลา 2 สัปดาห์โดยอนุญาตให้ทา 10% ureaได้ แล้วให้ยาสลับชนิดกันต่ออีก 2 สัปดาห์ การประเมินความรุนแรงของอาการคันในช่วงต่าง ๆ ใช้ pruritus score และ Visual analog scale (VAS) ผลข้างเคียงของยาจะได้รับการติดตามประเมินอย่างใกล้ชิด

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยเข้าร่วมการศึกษา 16 ราย ถอนตัวจากการศึกษา 1 ราย สุดท้ายมีผู้ป่วยที่สามารถนำไปวิเคราะห์ได้ทั้งสิ้น 15 ราย ผู้ป่วยอายุเฉลี่ย 40$\pm$18 ปี ค่าเฉลี่ยของ pruritus scoreก่อนการศึกษาเท่ากับ 10 $\pm$ 4 ขณะได้รับ 0.025% capsaicin ค่าpruritus score ลดลง 3.66$\pm$ 2.6 และขณะได้รับ 1% menthol ค่า pruritus score ลดลง 1.2 $\pm$ 1.8 (p = 0.030) ในทั้ง 2 กลุ่มพบอาการข้างเคียงเฉพาะที่เท่านั้น ได้แก่ อาการแสบร้อนและแดง พบในผู้ป่วยที่ใช้ capsaicin จำนวน 9 ราย และที่ใช้ 1%menthol จำนวน 2 ราย

ผลสรุป: ทั้ง 0.025% capsaicin gel และ 1% menthol มีฤทธิ์ในการลดอาการคัน ในผู้ป่วย pruritic papular eruption โดย 0.025% capsaicin มีประสิทธิภาพดีกว่า 1% menthol อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

คำสำคัญ: ผื่นคันในผู้ป่วยเอดส์ pruritic papular eruption, แคปไซซิน

Prevalence of dermatologic disease in female prisoner of central woman correctional institution

Julphat Intarasupht MD.

ABSTRACT:

INTARASUPHT J. PREVALENCE OF DERMATOLOGIC DISEASE IN FEMALE PRISONER OF CENTRAL WOMAN CORRECTIONAL INSTITUTION.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE PRAMONGKUTGLAO HOSPITAL, BANGKOK, THAILAND.

Prison is the place where many people live together in limited place. Living together in limited place is the risk for developing many dermatologic diseases. Until now, there is no study of dermatologic disease in this type community in Thailand. We make this study as descriptive study to determine the prevalence of dermatologic disease in central woman correctional institution is the purpose of this study. Prevalence of dermatologic disease in the study is 10.48%. The average dwelling time of affected prisoners are longer than un affected prisoners. (24.43 versus 10.2 monthes)

Keyword : female, prisoner, prevalence, dermatologic disease, central woman correction institution

บทคัดย่อ :

จุลพรรธน์ อินทรศัพท์ ความชุกของโรคผิวหนังในผู้ต้องขังหญิงของทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง

แผนกโรคผิวหนังและกามโรค กองอายุรกรรม โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า

ทัณฑสถานเป็นแหล่งพักอาศัยซึ่งรวมคนจำนวนมากไว้ด้วยกันในที่จำกัด ซึ่งการที่ผู้ต้องขังจำเป็นต้องอาศัยรวมกันเป็นกลุ่มใหญ่ทำให้เสี่ยงต่อโรคผิวหนังหลายชนิด แต่ยังไม่เคยมีการศึกษาเกียวกับโรคผิวหนังในผู้ต้องขังในประเทศไทยมาก่อน จุดประสงค์ของการวิจัยนี้เพื่อศึกษาถึงความชุกของโรคผิวหนังในผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง ทำการศึกษาแบบDescriptive พบความชุกของโรคผิวหนังคือ 10.48% พบว่ากลุ่มผู้ต้องขังที่ตรวจพบโรคผิวหนังมีระยะเวลาอาศัยในเรือนจำนานกว่าคือ 24.43เดือนเปรียบเทียบกับ 10.2 เดือนในกลุ่มที่ตรวจไม่พบโรคผิวหนัง

คำสำคัญ : ผู้ต้องขังหญิง, ความชุก, โรคผิวหนัง

Poster Abstract

Treatment of Melasma with Variable Square Pulse Erbium:YAG Laser Resurfacing

Rungsima Wanitphakdeedecha MD,

Sujittra Siriphukpong MD,

Woraphong Manuskiatti MD.

ABSTRACT:

WANITPHAKDEEDECHA R, SIRIPHUKPONG S, MANUSKIATTI W. TREATMENT OF MELASMA WITH VARIABLE SQUARE PULSE ERBIUM:YAG LASER RESURFACING.

SIRIRAJ SKIN LASER CENTER, DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Treatment of melasma remains a challenge. Laser treatments show limited efficacy with high rate of recurrence and side effects. Recently, variable pulsed Er:YAG lasers has shown favorable results in skin resurfacing with minimal downtime and adverse effects.

Objective: To determine the efficacy and side effects of variable square pulsed (VSP) Er:YAG laser resurfacing for treatment of epidermal type melasma.

Materials and Methods: Twenty Thai females with epidermal type melasma were treated with two passes of VSP Er:YAG laser resurfacing using a 7-mm spot size, pulse duration of 300 μs and a fluence of 0.4 J/cm^2. Two treatments were given 1 month apart. Visual analog scale (VAS), Melasma Area and Severity Index (MASI) score, and melanin index (MI) were measured at baseline and 1-, 2-, and 4-month after treatment.

Results: There was a significant improvement in VAS at 1-, 2-, and 4-month follow-up visits, when compared to baseline (P<0.001). Significant improvement in MASI score at 2-month visit, when compared baseline (P =0.004) was also observed. The average MI measured by Mexameter corresponded to MASI score rating.

Conclusions: VSP Er:YAG laser resurfacing effectively but temporarily improved epidermal type melasma. Recurrence was observed after the treatment was discontinued.

Key Words: Melasma, Erbium:YAG laser resurfacing, Variable Square Pulse

บทคัดย่อ:

รังสิมา วณิชภักดีเดชา สุจิตรา ศิริพฤกษ์พงษ์ วรพงษ์ มนัสเกียรติ **การรักษาฝ้าด้วยเลเซอร์ Erbium:YAG ชนิด Variable Square Pulse**

ศูนย์เลเซอร์ผิวหนังศิริราช ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

ผลการรักษาฝ้าในปัจจุบันยังคงไม่เป็นที่น่าพอใจ รวมทั้งการรักษาฝ้าด้วยเลเซอร์ยังมีประสิทธิภาพไม่ค่อยดีนัก นอกจากนี้ยังพบว่ามีผลข้างเคียงสูงและมีการกลับเป็นซ้ำได้บ่อย

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิภาพและผลข้างเคียงของเลเซอร์ Erbium:YAG ชนิด Variable Square Pulse (VSP) ในการรักษาฝ้าชนิดตื้น (epidermal type)

วิธีการศึกษา: อาสาสมัครหญิงไทยที่มีฝ้าชนิดตื้นจำนวน 24 ราย ได้รับการรักษาด้วยเลเซอร์ Erbium:YAG ชนิด Variable Square Pulse (VSP) โดยใช้หัวยิงขนาด 7-mm, pulse duration 300 μs, fluence 0.4 J/cm^2, 2 passes ทำการรักษา 2 ครั้ง โดยแต่ละครั้งห่างกันเป็นระยะเวลา 1 เดือน ทำการประเมินผลการรักษาจาก visual analog scale (VAS), Melasma Area and Severity Index (MASI) score, and melanin index (MI) ก่อนการรักษา, หลังการรักษา 1 เดือน, 2 เดือน และ 4 เดือน

ผลการศึกษา: หลังการรักษา 1 เดือน, 2 เดือน และ 4 เดือน พบว่า VAS ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (P<0.001) และหลังการรักษา 2 เดือน พบว่า MASI score ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ (P =0.004) ค่าเฉลี่ยของ MI ที่วัดโดย Mexameter เข้ากันได้กับการประเมินด้วย MASI

สรุปผล: เลเซอร์ Erbium:YAG ชนิด Variable Square Pulse (VSP) มีประสิทธิภาพในการรักษาฝ้าชนิดตื้น แต่พบว่าฝ้ากลับเป็นซ้ำหลังหยุดรักษาสักระยะหนึ่ง

คำสำคัญ: ฝ้า, Erbium:YAG laser resurfacing, Variable Square Pulse

Treatment of Punched Out Atrophic and Rolling Acne Scars in Skin Phototypes III, IV, and V with Variable Square Pulse Erbium: YAG Laser Resurfacing

Rungsima Wanitphakdeedecha MD,

Sujittra Siriphukpong MD,

Woraphong Manuskiatti MD.

ABSTRACT:

WANITPHAKDEEDECHA R, SIRIPHUKPONG S, MANUSKIATTI W. TREATMENT OF PUNCHED OUT ATROPHIC AND ROLLING ACNE SCARS IN SKIN PHOTOTYPES III, IV, AND V WITH VARIABLE SQUARE PULSE ERBIUM:YAG LASER RESURFACING.

SIRIRAJ SKIN LASER CENTER, DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Treatment of acne scars remains a challenge, especially in dark-skinned individuals. Treatment parameters may be optimized by selecting appropriate pulse width and laser energy that enhance tissue thermal response with limited morbidity.

Objective: To determine the efficacy and side effects of variable square pulse (VSP) Er:YAG laser resurfacing for treatment of punched out atrophic and rolling acne scars.

Materials and Methods: Twenty four subjects with acne scars were treated monthly for two months with four passes of VSP Er:YAG laser resurfacing using a 7-mm spot size and a fluence of 0.4 J/cm2. Subjects were divided into two groups and treated with two different pulse widths 300 μs (short pulse, SP) and 1,500 μs (extra long pulse, XLP). Objective and subjective assessments were obtained at baseline and 1-, 2-, and 4-month after treatment.

Results: In SP group, skin smoothness improved significantly (p<0.01), whereas in XLP group, both skin smoothness (p<0.05) and scar volume (p<0.05) improved significantly compared to baseline. Adverse effects consisted of transient postinflammatory hyperpigmentation (18%) and acneiform eruption (9%).

Conclusions: Low-fluence VSP Er:YAG laser resurfacing is a promising treatment option for acne scar with minimal risk of side effects. Laser pulse width and energy determine the efficacy and the risk of side effects.

Key words: Acne scars, Erbium:YAG laser resurfacing , Variable Square Pulse

บทคัดย่อ:

รังสิมา วณิชภักดีเดชา สุจิตรา ศิริพฤกษ์พงษ์ วรพงษ์ มนัสเกียรติ การรักษาแผลเป็นที่เกิดจากสิว ชนิด punched out atrophic และ rolling ในผู้ป่วย Skin Phototypes III, IV, และ V ด้วยเลเซอร์ Erbium:YAG ชนิด Variable Square Pulse

ศูนย์เลเซอร์ผิวหนังศิริราช ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

การรักษาแผลเป็นที่เกิดจากสิวโดยเฉพาะในคนเอเชียยังได้ผลไม่ดีนัก การปรับตั้งค่าการใช้งานของเลเซอร์โดยการเลือก pulse width และ laser energy ที่เหมาะสม จะส่งผลให้การตอบสนองของเนื้อเยื่อต่อความร้อนที่ได้รับเพิ่มขึ้น และอาจสามารถลดผลข้างเคียงจากการรักษาได้

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิภาพและผลข้างเคียงของเลเซอร์ Erbium:YAG ชนิด Variable Square Pulse (VSP) ในการรักษาแผลเป็นที่เกิดจากสิว ชนิด punched out atrophic และ rolling

วิธีการศึกษา: อาสาสมัครหญิงไทยที่มีแผลเป็นที่เกิดจากสิวจำนวน 24 ราย ราย ได้รับการรักษา ด้วยเลเซอร์ Erbium:YAG ชนิด Variable Square Pulse (VSP) โดยใช้หัวยิงขนาด 7-mm, fluence 0.4 J/cm^2 จำนวน 4 passes ทำการรักษาทั้งหมด 2 ครั้ง แต่ละครั้งห่างกันเป็นระยะเวลา 1 เดือน โดยแบ่งอาสาสมัครเป็น 2 กลุ่ม ในกลุ่ม short pulse (SP) ได้รับการรักษาด้วย pulse width 300 µs ส่วนในกลุ่ม extra long pulse (XLP) ได้รับการรักษาด้วย pulse width 1,500 µs และประเมินผลการรักษาเปรียบเทียบระหว่างก่อนการรักษา, หลังการรักษา 1 เดือน, 2 เดือน และ 4 เดือน

ผลการศึกษา: ในกลุ่ม SP พบว่าความเรียบของผิว (skin smoothness) ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p<0.01) ส่วนในกลุ่ม XLP พบว่าความเรียบของผิว (skin smoothness) และปริมาตรแผลเป็น (scar volume) ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p<0.05) เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการรักษา ผลข้างเคียงที่พบได้แก่ รอยคล้ำชั่วคราวหลังการรักษา (ร้อยละ 18) และการเห่อของสิว (ร้อยละ 9)

สรุปผล: การรักษาด้วยเลเซอร์ low-fluence, VSP Er:YAG ป็นการรักษาที่ได้ผลดีสำหรับแผลเป็นที่เกิดจากสิวซึ่งพบว่ามีผลข้างเคียงน้อย การปรับตั้งค่าการใช้งานของเลเซอร์โดยการเลือก pulse width และ energy ที่เหมาะสม จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของการรักษาและลดผลข้างเคียงหลังการรักษาได้

คำสำคัญ: แผลเป็นที่เกิดจากสิว, Erbium:YAG laser resurfacing , Variable Square Pulse

A series of *Mycobacterium abscessus* infection following mesotherapy procedure by non-professional health care personnel

Pranee Wongkitisopon MD,

Somsak Tanrattanakorn MD.

ABSTRACT:

WONGKITISOPON P, TANRATTANAKORN S. A SERIES OF *MYCOBACTERIUM ABSCESSUS* INFECTION FOLLOWING MESOTHERAPY PROCEDURE BY NON-PROFESSIONAL HEALTH CARE PERSONNEL.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: The interests of aesthetic procedures including mesotherapy dramatically increase. However, there were previously several reports of mycobacterial infections caused by non-sterile techniques or contaminated materials, following mesotherapy, liposuction, acupuncture and soft tissue augmentation.

Objective: To report 4 cases of patients developing erythematous tender nodules on faces at the sites of injection after mesotherapy performed by the same non-professional health care personnel over the same period of time in Bangkok.

Method: Four reported cases are presented, and the literature is reviewed.

Results: All patients were middle- aged women whom received mesotherapy with unknown substances by a beautician in the same day. The purpose was for facial rejuvenation. The interval between injection and the appearance of lesions were 10 – 15 days. Nodules and abcesses localized at the sites of injection on patients' faces. 3 days after development of lesions, acute urticaria was found in one patient. Biopsy was done in 3 patients. All pathological diagnoses revealed suppurative granuloma. 3 in 4 patients were positive for *Mycobacterium abscessus* with identical sensitivity to antimicrobial drugs. Clarithromycin, doxycycline, and ciprofloxacin were prescribed to all 4 patients. During the treatment, side effects observed were mostly nausea and gastrointestinal discomfort. Unfortunately, all of them lost follow- up without completing courses of antibiotics. As a result, the improvement of lesions cannot be evaluated.

Conclusion: Mycobacterium infection is not an uncommon complication from mesotherapy injection. It may cause by a non- professional health care personnel providing inadequate aseptic techniques. Also, mesotherapy is an alternative aesthetic treatment, not a standard medical procedure.

Key word: NTM infection, *Mycobacterium abscessus*, mesotherapy, beautician, skin infection

บทคัดย่อ:

ปราณี วงษ์กิติโสภณ สมศักดิ์ ตันรัตนากร การติดเชื้อ *MYCOBACTERIUM ABSCESSUS* จากการฉีดสารเข้าใต้ผิวหนังเพื่อความงาม (MESOTHERAPY) โดยช่างเสริมสวย: รายงานกลุ่มผู้ป่วย

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดีมหาวิทยาลัยมหิดล

ปัจจุบันความสนใจในหัตถการเกี่ยวกับความสวยงามเพิ่มขึ้นอย่างมากโดยเฉพาะเมโสเทอราปีซึ่งเป็นการฉีดยาเข้าใต้ผิวหนัง มีรายงานการติดเชื้อมัยโคแบคทีเรียซึ่งเกิดจากการเทคนิคที่ไม่ปลอดเชื้อหรือมีการปนเปื้อนของสารที่ฉีด ตามหลังการฉีดเมโสเทอราปี, การดูดไขมัน, การฝังเข็ม และการฉีดสารเพื่อเติมเต็มใบหน้า

วัตถุประสงค์ : เพื่อรายงานผู้ป่วย 4 รายที่มีตุ่มแดงเจ็บบริเวณใบหน้า ตามจุดที่ได้รับการฉีดสารเข้าใต้ผิวหนัง โดยช่างเสริมสวยซึ่งผู้ป่วยทั้งหมดได้รับการฉีดในวันเดียวกันโดยช่างคนเดียวกัน

วิธีการศึกษา : เป็นการรายงานผู้ป่วย 4 รายและศึกษาทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผลการศึกษา : ผู้ป่วยทั้งหมดเป็นผู้หญิงวัยกลางคนที่ฉีดเมโสเทอราปีเพื่อฟื้นฟูสภาพผิวบริเวณใบหน้าโดยช่างเสริมสวยคนเดียวกัน โดยไม่ทราบสารที่ใช้ฉีด ระยะเวลาตั้งแต่ฉีดจนถึงเริ่มปรากฏรอยโรคใช้เวลาประมาณ10-15 วัน รอยโรคเป็นตุ่มนูน และเป็นฝีหนองตามจุดที่ฉีด มีผู้ป่วย 1 รายที่เกิดลมพิษแบบเฉียบพลันหลังจากมีรอยโรคเกิดขึ้น 3 วัน ผู้ป่วยทุกรายได้รับการตัดเนื้อเยื่อไปตรวจและแสดงผลพยาธิวิทยาเหมือนกัน

คือมีการอักเสบที่เป็นก้อนประกอบด้วยเซลล์นิวโทรฟิลล์ ผลเพาะเชื้อพบมีการเจริญเติบโตของเชื้อ*Mycobacterium abscessus* 3 ใน 4 ราย ผู้ป่วยทุกรายได้รับการรักษาโดยการเจาะหนองออกและได้ยา clarithromycin, doxycycline และ ciprofloxacin จากการรักษาพบผลข้างเคียงของยาคือคลื่นไส้และปวดท้อง อย่างไรก็ตามผู้ป่วยทั้ง 4 ราย ไม่ได้มาติดตามการรักษา จึงได้ยาไม่ครบตามที่กำหนดทำให้ไม่สามารถประเมินผลการรักษาได้

สรุปผล : ภาวะแทรกซ้อนจากการฉีดยาเข้าใต้ผิวหนังเพื่อความงาม โดยช่างเสริมสวย ที่ไม่มีความรู้ทางการแพทย์และเทคนิคปลอดเชื้อที่ไม่ถูกต้อง ทำให้เกิดการแพร่กระจายของเชื้อมัยโคแบคทีเรีย อีกทั้งการฉีดสารเข้าใต้ผิวหนังเพื่อความงาม ยังไม่ถือเป็นการรักษามาตรฐานทางการแพทย์อีกด้วย

คำสำคัญ : การติดเชื้อมัยโคแบคทีเรียที่ไม่ใช่เชื้อวัณโรค, มัยโคแบคทีเรีย แอบเซสซุส, เมโสเทอราปี, ช่างเสริมสวย, การติดเชื้อที่ผิวหนัง